

خروج - کتابِ تورات - بخشِ

دوم

پیشگفتار

کتابِ خروجِ دومین کتاب از پنج بخشِ تورات است. ای کتابِ دَ باره بنی اسرائیل است که دَ مصر بحیثِ غلامِ زندگی مُوکید و دَ رنج-و-عذاب بود. امچنان دَ باره موسیٰ پیغمبر که خدا او ره انتخاب کد تا بنی اسرائیل ره از مصر بُرو آورده دَ سرزمین وعده شده پس بُره.

موضوع های برجسته امزی کتاب اینیا استه:

توره گفتونِ خدا قد موسیٰ از منہ بوته سوزان
بلاهای که خداوند دَ بله سرزمینِ مصر و مصریا آورد
بُرو آوردونِ بنی اسرائیل از مصر
دو شق شدنِ دریای سُرخ
سفرِ بنی اسرائیل دَ بیابو

نازل شُدون مَن و بودنه

بَنی اسرائیل دَ کوه سِینا

مُلاقاتِ خُدا قد مُوسیٰ و دَدونِ ده حُکم و نقشه جایگاه

مُقَدَّس دَ مُوسیٰ

جور کدو و پرستش کدوِنِ گوسله طَلایی و غَضَبِ خُدا

جور شُدونِ جایگاهِ مُقَدَّس و حُضُورِ خُداوند دَ جایگاه

دَ آخِرِ امزی کِتَابِ خاننده ها مِیتنه پی بُره که چی رقم خُداوند

بَنی اسرائیل ره از غُلامی از مِصر آزاد کد و چی رقم اونا ره دَ

بیابو هِدایت کد و حُضُور شی دَ مینکلِ ازوا بُود.

فهرستِ عنوانها

غُلامی بَنی اسرائیل دَ مِصر (۱:۱)

تَوَلَّدِ مُوسیٰ (۱:۲)

مُوسیٰ دُوتا مونه (۱۱:۲)

خُداوند از بوټه سوزان قد مُوسیٰ توره مُوگيه (۱:۳)

خُدا دَ مُوسیٰ قُدرت مِیدیه (۱:۴)

مُوسیٰ پس دَ مِصر موره (۱۸:۴)

مُوسیٰ و هارون دَ دربارِ فِرْعَوْن (۱:۵)

شِکایتِ مُوسیٰ دَ پیش خُدا (۲۲:۵)

پُشتِ نَامِهٖ مُوسَىٰ و هَارُونَ (١٤:٦)

تِيَاقِ هَارُونَ (٨:٧)

بَلَايِ اَوَّلِ (١٤:٧)

بَلَايِ دَوِّمِ (١:٨)

بَلَايِ سَوِّمِ (١٦:٨)

بَلَايِ چَارُمِ (٢٠:٨)

بَلَايِ پَنَجْمِ (١:٩)

بَلَايِ شَشْمِ (٨:٩)

بَلَايِ هَفْتَمِ (١٣:٩)

بَلَايِ هَشْتَمِ (١:١٠)

بَلَايِ نُهْمِ (٢١:١٠)

بَلَايِ دَهْمِ (١:١١)

عِيدِ فَطِيرِ و دَسْتُورَايِ شَى (١:١٢)

مَرَكِ اَوْلَبَارِي هَايِ مِصْرِيَا (٢٩:١٢)

وَقْفِ اَوْلَبَارِي هَايِ بَنِي اِسْرَائِيلِ (١:١٣)

تَاكِيْدِ مُوسَىٰ بَلَدِهٖ بَرَكُّزَارِ كَدُونِ عِيدِ فَطِيرِ (٣:١٣)

سُتُونِ اَوْرِ و اَتَشِ (١٧:١٣)

تِيْرِ شُدُوْ اَزِ دَرِيَايِ سُرْخِ (١:١٤)

غَزْلِ و سُرُوْدِ مُوسَىٰ و بَنِي اِسْرَائِيلِ (١:١٥)

اَوْتَلْخِ شِيْرِيْنِ مُوشِهٖ (٢٢:١٥)

- «مَنْ» و بُوَدَنَه (۱:۱۶)
- از قاده آو جاری مُوشه (۱:۱۷)
- جنگ قد عمالیقی ها (۸:۱۷)
- یَترون دَ دِیدونِ مُوسىٰ مِییه (۱:۱۸)
- قاضی ها تَعیینِ مُوشه (۱۳:۱۸)
- دَ کوهِ سِینا (۱:۱۹)
- دَه حُکم (۱:۲۰)
- قانونای جَزا (۱۲:۲۱)
- قانونای اخلاقی و مذهبی (۱۶:۲۲)
- سالِ هفتم و روزِ هفتم (۱۰:۲۳)
- عید های سالانه (۱۴:۲۳)
- وعده ها و احکامِ خُدا (۲۰:۲۳)
- ثابتِ کدونِ عهد و قول (۱:۲۴)
- مُوسىٰ دَ بِلِه کوهِ سِینا (۱۲:۲۴)
- هدیه ها بِلِدِه جایگاهِ مُقَدَّس (۱:۲۵)
- نقشهِ صندوقِ شهادت (۱۰:۲۵)
- میزِ نانِ مُقَدَّس (۲۳:۲۵)
- چراغدانِ طَلایی (۳۱:۲۵)
- خیمه عِبادت (۱:۲۶)
- پوشِ خیمه (۷:۲۶)

قُرْبَانْگَاہ (۱:۲۷)

حَوْلِی جَیْگَاہِ مُقَدَّس (۹:۲۷)

نِگَاہْدَارِی اَز چِرَاغِ هَا (۲۰:۲۷)

کَالَایِ پِیْشَوَایِو (۱:۲۸)

مَرَّاسِمِ تَعْيِیْنِ شُدُونِ هَارُونِ و بَاچِه هَایِ شِی دَ مَقَامِ

پِیْشَوَایِی (۱:۲۹)

قُرْبَانِی هَا (۱۰:۲۹)

قُرْبَانْگَاہِ بُخُورِ خُوشْبُوی (۱:۳۰)

مَالِیْه بَلْدَه جَیْگَاہِ مُقَدَّس (۱۱:۳۰)

حَوْضِ بَرُونْزِی (۱۷:۳۰)

رُوعُونِ مَسَحِ (۲۲:۳۰)

تَرْتِیْبِ بُخُورِ خُوشْبُوی (۳۴:۳۰)

أَسْتَادِ هَا و أَسْبَابِ خَیْمَه عِبَادَتِ (۱:۳۱)

رُوزِ آرَامِ (۱۲:۳۱)

گُوسَلَهِ طِلَّایِی (۱:۳۲)

تِیَارِی بَلْدَه کُوچِ کُدُو اَز کُوهِ سِیْنَا (۱:۳۳)

مُوسَى دَ حُضُورِ جَلَالِ خُدا (۱۲:۳۳)

لُوحِ هَایِ نُو (۱:۳۴)

خُدا قَد بَنِیِ إِسْرَائِیْلِ عَهْدِ و قَوْلِ خُو رَه تَازَه مُونَه

(۱۰:۳۴)

نورانی شُدون چِهْره مُوسیٰ (۲۹:۳۴)

قانونِ روزِ آرامِ تاکیدِ مُوشه (۱:۳۵)

هدیه ها بلده جایگاهِ مُقدَّس (۴:۳۵)

أسبابِ لازمِ بلده جایگاهِ مُقدَّس (۱۰:۳۵)

هدیه های مردُم و کارای اُستاد ها (۲۰:۳۵)

اُستاد ها بلده کارِ جایگاهِ مُقدَّس (۳۰:۳۵)

شُرُوعِ کارِ جایگاهِ مُقدَّس (۲:۳۶)

تَرْتیبِ کار (۸:۳۶)

جور کدونِ صندوق (۱:۳۷)

جور کدونِ میزِ نانِ مُقدَّس (۱۰:۳۷)

جور کدونِ چراغدان (۱۷:۳۷)

جور کدونِ قُربانگاهِ بُوخورِ خوشبُوی (۲۵:۳۷)

جور کدونِ قُربانگاهِ بلده قُربانی های سوختنی (۱:۳۸)

جور کدونِ حَولیِ جایگاهِ مُقدَّس (۹:۳۸)

مَواد و حِسَابِ جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّس (۲۱:۳۸)

جور کدونِ کالایِ پیشوایو (۱:۳۹)

ایستلجی کدونِ جایگاهِ مُقدَّس (۱:۴۰)

جلالِ خُداوند (۳۴:۴۰)

غلامی بنی اسرائیل د مصر

۱ اینمی نام ها از باچه های اسرائیل آسته که هر کدم شی
قد خانوار خو قد یعقوب د مصر آمدد: ۲ رتوبین، شمعون،
لاوی و یهودا؛ ۳ یساکار، زبولون و بنیامین؛ ۴ دان، نفتالی،
جاد و آشیر. ۵ تمام اولاده یعقوب که از پشت ازو پیدا شدد،
هفتاد نفر بود. مگم یوسف از گاه د مصر بود. ۶ پس یوسف و
برارای شی قد تمام امزو نسل فوت کد. ۷ لیکن اولاده
اسرائیل بارور بود و کلو شده یگ قوم کته و بزرگ جور شد،
د اندازه که سرزمین مصر ازوا پُر شد.

۸ پسانتر یگ پادشاه نو د مصر د سر قدرت آمد که او یوسف
ره نمینخشید. ۹ او د مردم خو گفت: "اونه، مردم بنی اسرائیل
از مو کده کلو و زور تو شده. ۱۰ بیید که قد ازوا هوشیارانه
رفتار کنی. اگه نه، تعداد ازوا ازی کده کلو موشه و د وخت
جنگ اونا قد دشمنای مو یگجای شده د ضد ازمو جنگ مونه
و ازی ملک دوتا مونه." ۱۱ پس مصری ها د سر بنی اسرائیل
سرکارگرا ره تعیین کد، تاکه اونا ره قد کارای اجباری آزار-و-
اذیت کنه. و بنی اسرائیل شارای فیتوم و رعمسس ره بلده
فرعون جور کد تاکه ازوا د عنوان ذخیره گاه کار بگیره.

^{۱۲} لیکن هر چی کلوتر اونا د سِرِ بنی اسرائیل ظلم و ستم

مُوکد، تعدادِ ازوا کلو شُدِه مورفت و اونا د سرزمینِ مصر

زیادتر تیت مُوشد و مصریا ازوا و حشَت مُوکد. ^{۱۳} پس مصریا

بنی اسرائیل ره د زورِ ظلم د غلامی آندخت. ^{۱۴} اونا زندگی

بنی اسرائیل ره تلخ کد و اونا ره د زحمت های سخت مثلِ گل

کاری و خشت سازی و دیگه کارا د اطراف مجبور کد.

خُلاصه، مصریا د تمامِ کارای سخت خُو ظالمانه از بنی

اسرائیل کار میگرِفت. ^{۱۵} پس پادشاهِ مصر د دایی های عبرانی

که یگ شی شفره و دیگه شی فوعه نام دشت گُفت:

^{۱۶} ”عَیْتیکه بلده خاتونوی عبرانی د وختِ زیدو دایی گری

مُونید، تُوخ کُنید که اگه باچه بُود، اُو ره بُکُشید و اگه دُختر

بُود، اُو ره زنده نگاه کُنید. ” ^{۱۷} مگم دایی ها از خُدا ترس

مُوخورد و از آید پادشاهِ مصر نَمُوشد، بلکه باچه ها ره ام زنده

نگاه مُوکد. ^{۱۸} اوخته پادشاهِ مصر دایی ها ره طلب کده دزوا

گُفت: ”چرا ای کار ره کدید و باچه ها ره زنده ایشتید؟”

^{۱۹} دایی ها د فرعون گُفت که ”خاتونوی عبرانی مثلِ خاتونوی

مصری آلی نییه. اونا قوی آسته و پیش از رسیدونِ دایی

خودون شی میزیه. ” ^{۲۰} خُدا قد دایی ها خوبی و مهربانی کد و

تعدادِ مردُمِ عبرانی کلو شُد و اونا غدر قوی شُد. ^{۲۱} و ازی که

دایی ها از خُدا میترسید، خُدا دَزوا مِهْرَبانی کد و اُونَا خودون شی صاحبِ خانواده شد. ^{۲۲} پس فرعون دَ پگِ مردُم خُو اینی رقم امر کد: ”ازی پس هر باچه نو پیدا شُدِه عبرانی ره دَ دریای نیل بندزید، مگم دُخترن شی ره زنده بیلید.“

تَوَلَدِ مُوسَى

۲ دَ امزُو غیت یگ آدم از خانوارِ لاوی قد یکی از دُخترن قبیلَه خُو توی کد. ^۲ اُو خاتُو حامله شُدِه یگ باچه دَ دُنیا اُورد و دید که اُو یگ باچه نُوربند آسته و امزُو خاطر اُو ره تا مُدَتِ سه ماه تاشه کد. ^۳ لیکن وختیکه دیگه اُو ره تاشه کده نَتَنِست، یگ تُکری از نَى جور کده ره بلده شی گِرِفت و دَزُو قیر لیش کد. بعد ازُو باچه خُو ره دَ مَنه شی ایشَت و تُکری ره دَ بَینِ نِزار دَ لبِ دریای نیل ایله کد. ^۴ مگم خوارِ نِلغه از دُور تُوخ مُوکد که دَ سرِ ازُو چی واقع موشه. ^۵ اوخته دُخترِ فرعون بلده غُسل کدو دَ لبِ دریای نیل آمد. دَ حالیکه کنیزای شی دَ بَغلِ دریا میگشت، چیم شی دَمزُو تُکری اُفتد و اُو یکی از کنیزای خُو ره رِبی کد تاکه اُو ره گِرِفته بیره. ^۶ اُو تُکری ره واز کده نِلغه ره دید و باچه دَرُو وویس مُوکد. دل شی دَ حالِ ازُو

سوخت و او گُفت: ”ای یکی از باچه‌های عبرانیا آسته.“ ^۷ د
 او غیت خوارِ نلغه پیشِ دُخترِ فرعون آمده گُفت: ”آیا می‌خواهی
 بورم و یکی از خاتونوی شیرتوی عبرانی ره بیرم تا که ای نلغه
 ره بلده از تو شیر بدیه؟“ ^۸ دُخترِ فرعون دزو گُفت: ”آره،
 بورو.“ پس امو دُختر رفت و آبه نلغه ره کوی کد. ^۹ اوخته
 دُخترِ فرعون دزو خاتو گُفت: ”ای نلغه ره بُبر و ای ره بلده
 از مه شیر بدی. حق تو ره ما دز تو میدم.“ پس او خاتو نلغه
 ره بُرد و دزو شیر دد. ^{۱۰} وختیکه نلغه کته شد، آبه شی او ره
 پیشِ دُخترِ فرعون بُرد و او امو باچه ره د فرزندی خو گرفت و
 او ره موسی نام ایش، چون او گُفت: ”ما ای ره از منه او
 کشیدم.“

موسی دوتا مونه

^{۱۱} زمانیکه موسی کته شُد، او یگ روز د دیرِ قومای خو رفت
 و چیم شی د کارای سخت ازوا اُفتد. د امزو غیت او یگ
 مصری ره دید که یگ عبرانی ره، یعنی یکی از قومای شی
 ره دَرَو میزنه. ^{۱۲} موسی ای سو-و-اوسو ره توخ کد و ازی که
 کسی ره د اونجی ندید، امو مصری ره زده کُشت و او ره د
 زیرِ ریگ تاشه کد. ^{۱۳} روزِ دیگه شی وختیکه برو رفت، او دو

نفر عبرانی ره دید که قد یگدیگه خو جنگ مونه. او از آدم جنگره پُرسان کد: “چرا پرار خو ره میزنی؟” ^{۱۴} او آدم گُفت: “تو ره کی دَ سرِ ازمو حاکم و قاضی تعیین کده؟ آیا قصد دَری که مَره ام بُکشی، رقمیکه امو مصری ره کُشتی؟” پس موسی ترس خورده قد خو گُفت: “واقعاً ای توره برملا شُده.” ^{۱۵} وختیکه فرعون ازی توره خبر شُد، او قصد کد که موسی ره بُکُشه. لیکن موسی از دِستِ فرعون دوتا کده دَ سرزمینِ مدیان رفت و دَ اونجی دَ پالوی یگ چاه شِشت. ^{۱۶} پیشوایِ مدیان صاحبِ هفت دُختر بُود و اونا دَمز و غیت دَ سر چاه اَمَد تا او بُر کنه و آخورا ره پُر او کده رَمه آته خو ره او بدیه. ^{۱۷} لیکن چوپونو اَمده اونا ره هی کد. پس موسی باله شُده دَ کومکِ دُختر و رسید و رَمه ازوا ره سیر او کد. ^{۱۸} وختیکه اونا پیشِ آته خو رعوئیل پس اَمَد، او پُرسان کد: “چطور شُد که امروز ایقَس زود اَمدید؟” ^{۱۹} اونا گُفت: “یگ آدمِ مصری مو ره از دِستِ چوپونو نجات دَد و بلده مو از چاه او کشیده رَمه ره ام او دَد.” ^{۲۰} اوخته او از دُختر و خو پُرسان کد: “آلی امو نفر دَ کُجایه؟ چرا او ره دَ جای خُوایله کدید؟ بورید او ره کوی کُنید که یگ لُغمه نان بُخوره.” ^{۲۱} و موسی راضی شُد که قد ازو آدم بشینه، و او دُختر خو صَفورا ره دَ

مُوسَى دَد. ^{۲۲} و صَفُورَا یِگ باچِه دَ دُنیا اُورِد و مُوسَى اُو رِه
جِرشوم نام ایشْت، چُون اُو کُفْت: ”ما دَ سرِ زَمینِ خَارِجِ یِگ
بِیگَنه اَسْتُم.“

^{۲۳} دَ امزُو زَمان، وختیکه روزای کلو تیر شد پادشاهِ مِصر فَوْت
کد و بَنی اِسْرَائیل دَ سَبَبِ غُلامی آه-و-نالِه کشیده فریاد
مُوکد. ازی که اونا سخت دَ چنگِ غُلامی بُوْد ناله های ازوا دَ
دَرگاهِ خُدا رسید ^{۲۴} و خُدا داد-و-فریادِ ازوا رِه شَنِید؛ چُون
عهدی رِه که خُدا قد اِبْرَاهیم، اِسْحاق و یَعْقُوب کُود، دَ یاد
شی بُوْد. ^{۲۵} پس خُدا دَ سرِ قَوْمِ اِسْرَائیل نظر اَندخته حالتِ ازوا
رِه پَی بُرد.

خُداوند از بُوْته سوزان قد مُوسَى توره مُوگیه

^۳ دَ امزُو زَمان مُوسَى مَشْغُولِ چَرِنْدونِ رَمِه خُسْر خُو یِتْرُون
بے بلغه ملایکِه خُداوند دَ اَلَنگِه آتِش از مَنه بُوْته دَزُو ظاهِر
شُد. مُوسَى تُوخ کد که از مَنه بُوْته دَرُو اَلَنگِ آتِش بُر مُوشه و
لیکن بُوْته نَمُوسوزه. ^۳ اوخته مُوسَى قد خُود خُو کُفْت: ”ما
باید سُونِ ازی بورُم و امی چیزِ عَجیب رِه تُوخ کُنم که چرا ای

بُوْثَه نَمُوسُوزَه؟^۴ ” وختی خُداوند دِید که مُوسَى پِیش مِییه تاکه

اُمُو بُوْثَه رَه بِنِگره، خُدا از مَنِه بُوْثَه کُوی کد: ”مُوسَى،

مُوسَى! ” او جواب دَد: ”اَمْر کُو صَاحِب. ”^۵ خُدا کُفت: ”دَ

اِیْنجی نَزْدِیک نَشُو! کُوشِرِه خُو رَه از پَای خُو بُر کُو، چُون دَ

جایی که ایسته شُدے، اُو جای مُقَدَّس آسْتَه. ”^۶ و اُو بَسْم

کُفت: ”ما خُداى بابه کَلونای تُو، یعنی خُداى اِبْرَاهِیم، خُداى

اِسْحاق و خُداى یَعْقُوب اَسْتُم. ” اوخته مُوسَى رُوی خُو رَه تاشه

کد، چُون ترس خورد که سُون خُدا تُوخ کنه. ”^۷ خُداوند کُفت:

”ما مُصِیْبَتِ قَوْمِ خُو رَه دَ مِصر دِیدُم و نَالِه ازوا رَه از دِستِ

ناظِرای ازوا شَنِیدُم. از رَنج-و-تکْلِیْفِ ازوا باخبر اَسْتُم. ”^۸ پس

ما اَمَدِیم تاکه اونا رَه از چَنگِ مِصرِیا خلاص کُنُم و اونا رَه ازو

سرزمی بُرو اُورده دَ سرزمینِ پِراخ و حاصِلتُو بُرُم که دَ اُو

سرزمی شِیر و عَسَل جارى آسْتَه و فِعْلاً دَ اُونجی کِنَعانِیا،

حِثِّیا، اَمُورِیا، فِرِزِیا، حِوِّیا و یِیُوسِیا زِنْدَگی مُونَه. ”^۹ اونه، نَالِه

بَنی اِسْرَائِیل دَ گوش مه رَسِیده و ظَلْمی که مِصرِیا دَ بِلَه ازوا

مُونَه، ما اُو رَه دِیدِیم. ”^{۱۰} پس آلی تُو رَه پِیش فِرِعَوْن رِبی مُونُم

تاکه قوم مه، یعنی بَنی اِسْرَائِیل رَه از مِصر بُرو بیری. ”

”لِیکن مُوسَى دَ خُدا کُفت: ”ما کی اَسْتُم که پِیش فِرِعَوْن

بُورُم و بَنی اِسْرَائِیل رَه از مِصر بُرو بیرُم؟ ”^{۱۲} خُدا بَسْم کُفت:

"ما قد ازتو آستم و نشانی ازی که واقعاً ما تُو ره رَبی کدیم،
 اینی یه: وختیکه بنی اسرائیل ره از مصر بُرو اوردی، شمو
 دمزی کوه مَره عبادت مَونید." ^{۱۳} "پس موسی دَ خُدا عرض
 کد: "خو، فرض کُو که ما پیشِ بنی اسرائیل بورم و دَزوا بُگم
 که 'خُدا ی بابَه کَلونای شُمو مَره دَ دِیر از شُمو رَبی کده،' و اونا
 ازمه پُرسان کُنه که 'نامِ ازو چی آسته؟' پس ما دَزوا چی
 بُگم؟" ^{۱۴} "و خُدا دَ موسی گُفت: "ما آستم امو که آستم. دَ
 بنی اسرائیل اینی رقم بُگی: «ما آستم» مَره پیش شُمو رَبی
 کده." ^{۱۵} "خُدا بسم دَ موسی گُفت: "امی رقم ام دَ بنی
 اسرائیل بُگی که 'خُداوند، یعنی خُدا ی بابَه کَلونای شُمو،
 خُدا ی ابراهیم، اسحاق و یعقوب، مَره پیش شُمو رَبی کده.'
 اینمی نامِ دایمی مه آسته و از نسل تا نسل دَ اینمی نامِ مَره
 یاد کُنید." ^{۱۶} "بورو و پگِ کُنه کَلونای مردُمِ اسرائیل ره جَم کُو و
 دَزوا بُگی: 'خُداوند، خُدا ی بابَه کَلونای شُمو، خُدا ی ابراهیم،
 اسحاق و یعقوب دَز مه ظاهر شُده گُفت که "ما دَ فِکرِ از شُمو
 آستم و از کارای که اونا دَ مصر سرِ از شُمو کده، خبر دَرُم.
^{۱۷} و ما گُفتیم که شُمو ره از رَنج-و-سختی های که دَ مصر
 میکشید بُرو میرم و شُمو ره دَ سرزمینِ کِنعانیا، حَتّیا، اَموریا،
 فرزیا، حوِّبا و یبوسیا موبرم، دَ سرزمینی که شیر و عسل

جاری آسته. ”^{۱۸} و کټه کلونای اسرائیل تورای تُو ره قبول مونه. پس تُو قد ازوا پیش پادشاهِ مصر بورُو و دَزُو بُوگی که خُداوند، خُدایِ عبرانیا، دَز مو ظاهر شُدِه. و آلی، آی پادشاه، مو ره بیل که دَ اندازه سه روزه راه دَ بیابو بوری و دَ اُونجی بلده خُداوند، خُدایِ خُو قُربانی کُنی. ”^{۱۹} لیکن ما میدَنم که پادشاهِ مصر شُمو ره نَه میله که بورید، حتی که دِستِ زورتُو ام اُو ره مجبور کُنه. ”^{۲۰} پس ما دِستِ خُو ره دِراز مُونم و مصر ره قد تمامِ قُدرتِ خُو میزَنم و کارایِ عَجیبِ دَ بینِ ازوا مُونم. بعد ازو پادشاهِ شُمو ره هَی مونه. ”^{۲۱} و ما ای قوم ره دَ نظرِ مصریا مُحترم جور مُونم و غَیبتیکه از اُونجی بُر موشید شُمو دِستِ خالی نَمورید، ”^{۲۲} بلکه هر خاتونِ اسرائیلی از همسایه خُو و از هر خاتونِ که دَ خانه شی بَشه، چیزای نُقره‌یی، زیوراتِ طَلایی و کالا بَطَلبه و اُو چیزا ره دَ باچه ها و دُخترن خُو بپوشنه. دَمزی رقم شُمو مصریا ره غارت مُونید. ”

خُدا دَ موسیٰ قُدرتِ میدیه

۴ بعد ازو موسیٰ دَ جوابِ خُداوند کُفت: ” و اگه بنی

اسرائیل دَز مه اعتبار نکنه و دَ تورای مه گوش ندیه و بُوگه:

خُداوند دَز تُو ظاهِر نَشُدِه! ' ما چي كُنْم؟' ^۲ اوخته خُداوند از

مُوسى پُرسان كد: " دِست تُو چي آسْتِه؟" او كُفت:

"تِياق." ^۳ پس خُداوند كُفت: " او ره دَ رُوى زمى پورته كُو!"

و مُوسى او ره دَ زمى پورته كد و تِياق دَ مار تَبْدِيل شُد و

مُوسى از پيش ازو دُوتا كد! ^۴ خُداوند بسم دَ مُوسى كُفت:

"دِست خُو ره دِراز كُو و دُم شى ره بِيگير." پس مُوسى دِست

خُو ره دِراز كده دُم مار ره گِرِفت و مار دَ دِست شى دُوباره دَ

تِياق تَبْدِيل شُد! ^۵ اوخته خُداوند كُفت: "اى كار ره بُو كُو تا اونا

باور كنه كه خُداوند، خُداى بابه كلوناي ازوا، يعنى خُداى

ابراهيم، اسحاق و يعقوب دَز تُو ظاهِر شُدِه." ^۶ و خُداوند بسم

دَزو كُفت: "دِست خُو ره دَ تى جيلك خُو بُو كُو!" مُوسى دِست

خُو ره دَ تى جيلك خُو كد و امى كه او ره از تى جيلك بُر

كد، ديد كه دِست شى دَ اثر مَرَضِ كولى بَرَف وِرى سفيد

شُدِه. ^۷ و خُداوند كُفت: "آلى دِست خُو ره باز دَ تى جيلك خُو

بُو كُو." و مُوسى امُطور كد و دِست خُو ره پس كَشِيده ديد كه

دُوباره صَحِيح و سَالِم مِثَلِ باقى جان شى وِرى جور شُدِه.

^۸ اوخته خُداوند دَ مُوسى كُفت: "اگه مَرْدُم نشانى اوّل ره قَبُول

نَكْد و دَز تُو گوش نَدَد، اونا دوْمنه ره قَبُول مُونه. ^۹ ليكن اگه

اونا هيچ كُدَم ازى دُو نشانى ره قَبُول نَكْد و دَ توراي تُو گوش

نَدَد، اوخته از آو دربای نیل بگير و او ره دَ رُوی خُشکی شیو
 کو. و امو آو ره که از دربای نیل کشیدے دَ رُوی خُشکی دَ
 خون تَبَدیل مُوشه! ”^{۱۰} موسیٰ دَ خُداوند گُفت: ”یا مولا! ما
 هرگز توره گوی خُوب نَبُودیم؛ نه دَ سابق و نه دَ ای وخت که قد
 بندِه خُو توره گُفتے؛ ما کم توره و کُنڈ زبو آسْتُم. ”^{۱۱} و
 خُداوند دَزُو گُفت: ”کی آسته که دَ انسان زبو دَدِه؟ و کی
 آسته که انسان ره کر یا گُنگه، پینا و یا کور جور کده؟ آیا ما
 که خُداوند آسْتُم، امی کارا ره نَکَدُم؟ ”^{۱۲} و آلی بورُو، ما قد
 ازتُو آسْتُم و دَ زبون تُو قُدرتِ بیان میڈم، و ما تُو ره یاد میڈم
 که چی باید بگی. ”^{۱۳} مگم موسیٰ گُفت: ”یا مولا، خاهش
 مُونم، یگو کس دِیگه ره ریی کو. هر کسی ره که ریی
 مَوکُنی. ”^{۱۴} پس خُداوند دَ بله موسیٰ قار شُدِه گُفت: ”برار تُو
 هارُون از قبیلَه لاوی، او توره گوی خُوب آسته. او امی آلی دَ
 راه آسته و مییه که تُو ره بنگره و از دیدون تُو دل شی خوش
 مُوشه. ”^{۱۵} تُو قد ازو توره بگی و پیغام ره دَزُو بدی و ما دَ
 زبون هر دُوی شمو قُدرتِ بیان میڈم و دَز شمو نشو میڈم که
 چی باید بکنید. ”^{۱۶} او بلده تُو توره گوی جور مُوشه و دَ جای تُو
 قد مردُم گپ میزنه. و تُو بلده ازو مثلِ خُدا آلی جور مُوشی و
 هر چیزی ره که او باید بگه، تُو دَزُو بیان کو. ”^{۱۷} ای تیاق ره دَ

دست خو بگیر و قد ازی امو نشانی ها ره د مردم ظاهر کو.

موسیٰ پس د مصر موره

^{۱۸} بعد ازو موسیٰ پیش خسر خو یترون پس آمده دزو گفت:

”مره بیل که پس د مصر بورم و بنگرم که قومای مه زنده

آسته یا مرده.“ یترون گفت: ”بورو، بخیر بوری.“ ^{۱۹}

خلاصه، وختی موسیٰ هنوز د سرزمین میدیان بود خداوند دزو

گفت: ”پس د مصر بورو، چون تمام کسای که میخواست توره

بکشه، فوت کده.“ ^{۲۰} اوخته موسیٰ خاتو و اولادای خوره

گرفته د بله خر سوار کد و پس سون سرزمین مصر ری شد.

او امچنان تیاق ره که خدا دزو ددد، دست خو گرفته قد خو

برد. ^{۲۱} خداوند د موسیٰ گفت: ”وختیکه د مصر رسیدی، توخ

کو که تمام معجزه های ره که قدرت انجام ازوا ره د دست تو

ددم، د پیش فرعون ظاهر کنی. لیکن ما دل فرعون ره سخت

مونم تاکه بنی اسرائیل ره ایله نکنه. ^{۲۲} پس د فرعون بگی:

’خداوند اینی رقم موگه: ’اسرائیل، باچه اولباری مه آسته.

^{۲۳} ازی خاطر ما دز تو امر مونم: باچه مره ایله کو تاکه او مره

خدمت کنه. اگه تو سرکشی کنی و او ره ایله نکنی، اوخته ما

باچه اولباری ازتو ره موکشیم.“ ^{۲۴} د امزو وخت، د یگ

کاروان-سرای دَ بَینِ راهِ خُداوندِ قدِ مُوسیٰ سرِ خورد و
میخواست که او ره بُکُشه. ^{۲۵} اوخته صَفورا یگِ سنگِ تیز ره
گِرِفته باچه خُو ره خَتنه کد و قد پوستِ مُنثی شُدِه دَ پای
مُوسیٰ مَلیده گُفت: ”اینه، تُو واقِعاً بَلدِه ازمه یگِ شوی خُون
آستی!“ ^{۲۶} پس خُداوند او ره ایله کد. دَ او غَیتِ صَفورا از
خاطرِ رَواجِ خَتنه او ره ”شوی خُون“ گُفت.

^{۲۷} دَ او غَیتِ خُداوند دَ هارُون گُفت: ”بَلدِه اِسْتِقبالِ بَرارِ خُو
مُوسیٰ دَ بیابو بوَرُو.“ و هارُون رفت و قد ازو دَ کوهِ حوریب
یعنی دَ ”کوهِ خُدا“ رُوی دَ رُوی شُد و او ره ماخ کد. ^{۲۸} بعد
ازو مُوسیٰ تمامِ تورای ره که خُداوند دَ وختِ رَبی کدون شی دَ
مِصر دَزُو گُفتُد، دَ هارُون نَقْل کد. مُوسیٰ امچنان پگِ نشانی
های مُعجزه آمیز ره که خُداوند دَز شی اَمر کُد، دَ هارُون بیان
کد. ^{۲۹} پس مُوسیٰ و هارُون رفته پگِ کُنه کَلونای بَنیِ اِسرائیل
ره جَم کد. ^{۳۰} اوخته هارُون تمامِ تورای ره که خُداوند دَ مُوسیٰ
گُفتُد، نَقْل کد و مُوسیٰ امو نشانی ها ره دَ پیشِ رُوی مردُم
انجام دَد ^{۳۱} و مردُم باور کد. وختی اونا شِنید که خُداوند دَ
فِکرِ بَنیِ اِسرائیل آسته و دَ مُصِیبتِ های ازوا تَوَجُّه کده، اونا
رُوی دَ خاک اُفتَدِه خُدا ره عِبادت کد.

۵ بعد ازی چیزا مُوسَىٰ و هَارُونَ پیشِ فِرْعَوْنَ رفت و دَزُو
گُفت: ”خُداوند، خُداىِ اِسْرَائِيلِ اینی رقمِ مُوگه: ’قَوْمِ مَرِه ایلِه
کُو تاکه اونا دَ بیابو بوره و دَ اُونجی مَراسِمِ عیدِ ره دَ اِحْتِرَامِ
ازمه نِگاهِ کُنه.“^۲ ”فِرْعَوْنَ گُفت: ”خُداوند کی اَسْتِه که ما دَ
تورایِ شیِ گوشِ بَدَمِ و اِسْرَائِيلِ ره ایلِه کُنم؟ ما خُداوند ره
نَمِینَخَشْتَمِ و اِسْرَائِيلِ ره ام ایلِه نَمُونَم.“^۳ ”مُوسَىٰ و هَارُونَ
گُفت: ”خُداىِ عِبْرانیا دَزِ مو ظاهِرِ شُدِه. لُطْفاً مو ره بیلِ که
سِه روزه راه دَ بیابو سَفَرِ کنی تا دَ اُونجی بِلدِه خُداوند، خُداىِ
خُو قُربانىِ کنی. نَشْنِه که او مو ره دَ وَسِیْلِه مَرَضِ و یا جَنگِ
نابُودِ کُنه.“^۴ ”پادشاهِ مِصرِ دَ مُوسَىٰ و هَارُونَ گُفت: ”چرا بَنِیِ
اِسْرَائِيلِ ره از کارایِ شیِ بیکارِ مُونید؟ بورید پس دَ وَظِیفِه
خُو!“^۵ ”فِرْعَوْنَ بَسَمِ گُفت: ”اونه، تعدادِ مَرْدَمِ شُمُو آلی دَ
مُلکِ کَلو شُدِه و شُمُو میخاهید که اونا دِستِ از کارایِ خُو
بِکَشِه.“^۶ ”دَمَزُو روزِ فِرْعَوْنَ دَ ناظِرایِ مِصریِ و سرکارگرا
مَرْدَمِ عِبْرانىِ اینی رقمِ اَمْرِ کد: ”^۷ ”دیگه دَ مَرْدَمِ بِلدِه جور
کدوِنِ خِشتِ کاهِ نَدید! بیلید که خودونِ شیِ رفته بِلدِه خُو کاه
جَمِ کُنه.“^۸ ”مگمِ تعدادِ خِشتایِ که اونا تیارِ مونه، اَمُو تعدادِ

سابق بَشه. تعدادِ خِشتای شی ره هیچ کم نکُنید، چُون اونا
 تُمبل آسته. امزی خاطر اونا فریاد مونه و مَوگیه: 'مو ره بیل
 که بوری تا بلده خُدای خُو قُرَبانی کنی.'^۹ کار ره بلده امزی
 نفرا سخت تر کُنید تا که اونا دَ وظیفه خُو مصرُوف بَشه و دَ
 تورای دروغی تَوَجُه نَدَشته بَشه.^{۱۰} "پس ناظرا و سرکارگرای
 ازوا دَ بَرُو رفته دَ مردُم کُفت: "فرعون امی رقم مَوگه: 'ازی
 پس ما دَز شُمو گاه نَمیدُم." خودون شُمو بورید و از هر جای
 که موشه گاه جم کُنید. و کار شُمو ام باید پوره بَشه."^{۱۱}
 پس بنی اسرائیل دَ سراسرِ مصر تیت پَرَک شد تا که پلال ره
 از زمی دَ جای گاه جم کنه.^{۱۳} و ناظرا اونا ره رُفنده مَوگُفت:
 "کارِ روزانه خُو ره پوره کُنید، مثلِ وختای که بلده شُمو گاه
 دده موشُد."^{۱۴} و ناظرای مصری که دَ وسیله فرعون تعیین
 شُدُد، سرکارگرای بنی اسرائیل ره میزد و مَوگُفت: "چرا
 کارای روزانه خُو ره مثلِ سابق، دیروز و امروز پوره نکدید؟"
 سرکارگرای بنی اسرائیل دَ پیش فرعون رفت و شکایت کده
 کُفت: "چرا قد غلامای خُو ای رقم رفتار مونی؟^{۱۶} بلده
 غلامای تُو هیچ گاه دده نَموشه و مَوگیه، 'خِشت جور کُنید!'
 اونا غلامای تُو ره میزنه، دَ حالیکه گناه از ناظرای تُو آسته."^{۱۷}
 مگم فرعون کُفت: "شُمو تُمبل آستید، دَ حقیقت شُمو کلو

ټمبل آستید! ازی خاطر شمو موگید: 'مو ره بیل که بوری تا
 بلده خداوند قربانی کنی.' ^{۱۸} آلی بورید د سر کار خو، مگم
 کاه دز شمو دده نموشه و تعداد خشتا ام باید د اندازه سابق
 جور شنه. " ^{۱۹} سرکارگرای بنی اسرائیل دید که اونا بد د چنگ
 افتده، چون فرعون دزوا گفت: "از حساب روزانه خو د جور
 کدون خشتا هیچ کم نکنید." ^{۲۰} وختیکه از پیش فرعون برو
 میمد، اونا قد موسی و هارون که منتظر ازوا بود، روی د روی
 شد. ^{۲۱} و سرکارگرا دزوا گفت: "خداوند شمو ره بنگره و د
 بله شمو قضاوت کنه، چون شمو مو ره د نظر فرعون و نفرای
 شی بد کدید تا اونا ازمو نفرت داشته بشه. و شمو د دست
 ازوا شمشیر ددید تاکه اونا مو ره بکشه."

شکایت موسی د پیش خدا

^{۲۲} پس موسی د حضور خداوند آمده گفت: "یا مولا! چرا ای
 بلا ره د سر امزی قوم آوردی؟ و بچی مره د اینجی ری
 کدی؟" ^{۲۳} از وختیکه د دیر فرعون رفتم و پیغام تو ره رسندم،
 او د بله ازی قوم ظلم مونه و تو د داد قوم خو هیچ نمیرسی."

۶ اوخته خُداوند دَ مُوسى كُفت: "آلى مِينگرى كه ما قد

فِرْعَوْن چى كار مُونم. او بخاطرِ دِسْتِ زورْتوى مه بنى اسرائيل
ره ايله مُونه و بخاطرِ دِسْتِ پُرْقَدْرْت مه اونا ره از سرزمين خُو
بُر مُونه."

۲ و خُداوند دَ توره خُو اِدَامه دَده دَ مُوسى كُفت: "ما خُداوند

اَسْتُم. ۳ ما دَ اِبْرَاهِيم، اِسْحاق و يَعْقُوب دَ عِنوانِ خُداى قَادِرِ

مُطَلَقِ ظَاهِرِ شُدْم، مگم نامِ از خود خُو، يعنى 'خُداوند' ره

دَزوا معلومدار نَكْدُم. ۴ امچنان ما قد ازوا عهد بسته كْدُم كه

سرزمينِ كِنعان، يعنى اُمُو جاي ره كه اونا دَ اُونجى مِثْلِ بِيگنه

آلى زندگى مُوكد، دَزوا بَخَشِشِ كْنُم. ۵ دِيگه اى كه، ما ناله

هاى بنى اسرائيل ره شَنِيدْم كه مِصرِيا اونا ره دَ غُلامى

اَندخته، ليكن عهد مه دَ ياد مه اَسْتِه. ۶ ازى خاطر دَ بَنى

اسرائيل بُوگى كه 'خُداوند مُوگيه: "ما خُداوند اَسْتُم و شُمُو ره

از زيرِ يُوغِ كارِ اِجبارِ مِصرِيا خلاص كده از غُلامى ازوا آزاد

مُونم. ما شُمُو ره دَ زورِ بازوى قَوى و دَ وَسِيْلَه قضاوتِ هاى

بُزُرگ بازخريد كده نِجاتِ مِيدِيْم ۷ و شُمُو ره قومِ خُو جور كده

خُداى شُمُو مُوشم. دَ اَو غَيْتِ شُمُو مِيدِنِيد كه ما خُداوند،

خُداى شُمُو اَسْتُم كه شُمُو ره از زيرِ يُوغِ كارِ اِجبارِ مِصرِيا آزاد

کډم. ^۸ و ما شمو ره د امزو سرزمی موبرم که وعده شی ره د ابراهیم، اسحاق و یعقوب دده بؤدم و او جای ره بحیث ملکیت دز شمو میدم. ما خداوند استم. ^۹ ” پس موسیٰ امورقم د بنی اسرائیل نقل کد، مگم اونا کم روحیه بؤد و بخاطر ظلم و ستم مصریا د توره موسیٰ گوش ندد.

^{۱۰} بعد ازو خداوند د موسیٰ امر کد: ^{۱۱} ” بسم د پیش فرعون، یعنی پادشاه مصر بورو و دزو بگی که بنی اسرائیل ره از ملک خو ایله کنه. ” ^{۱۲} لیکن موسیٰ د جواب خداوند گفت: ” اونه، بنی اسرائیل که د گفته مه گوش نموکنه، پس فرعون چطور از آید مه موشه، د حالیکه ما یگ سخنان خوب نیستم؟ ”

^{۱۳} خلاصه، خداوند قد موسیٰ و هارون توره گفته دزوا د باره بنی اسرائیل و فرعون پادشاه مصر حکم دد تا بنی اسرائیل ره از سرزمین مصر برو بیره.

پشت نامه موسیٰ و هارون

^{۱۴} اینیا کته کلونای خانوار بابه کلونای بنی اسرائیل بود:

باچه‌های رثوین، باچه کټه اسرائیل اینیا بُود: حَنوِک،
فَلُو، حِصرون و کرمی. از هر کُدم ازیا یگ اولادِ بابه
جور شُد.

^{۱۵} باچه‌های شِمعون اینیا بُود: یموئیل، یامین، اوهد،
یاخین، صوخر و شائول که آبه شائول کِنعانی بُود. از
هر کُدم ازیا یگ اولادِ بابه جور شُد.

^{۱۶} و اینیا نام‌های باچه‌های لاوی دَ تَرْتیبِ تَوَلِدِ ازوا
بُود: جِرشون، قُهات و مِراوی. لاوی دَ سِنِ یگ صد و
سی و هفت سالگی رسید.

^{۱۷} باچه‌های جِرشون اینیا بُود: لِبْنی و شِمعی
که از هر کُدم ازیا یگ اولادِ بابه دَ وِجُود آمد.
^{۱۸} باچه‌های قُهات اینیا بُود: عَمِرام، یصهار،
جِرون و عَزْبِئیل. قُهات دَ سِنِ یگ صد و سی
و سه سالگی رسید.

^{۱۹} باچه‌های مِراوی اینیا بُود: مَحلی و موشی.
اینیا اولادِ بابه‌های لاوی دَ مُطابِقِ نسل‌های
ازوا بُود.

^{۲۰} اوخته عَمِرام قد عَمِه خُو یوکابد توی
کد و یوکابد بلده شی هارون و موسی

ره زبید. و عمّرام د سن یگ صد و

سی و هفت سالگی رسید.

^{۲۱} باچه‌های یصهار اینیا بُود: قورح،

نافج و زکری.

^{۲۲} باچه‌های عَزْبَعِیل اینیا بُود: میثائیل،

ایلصافان و ستری. ^{۲۳} هارون قد

ایشابیع، یعنی دختر عمیناداب و خوار

نَحشون توی کد. ایشابیع بلده هارون

چار باچه د دنیا اُورد: ناداب، اَبیهو،

العازار و ایتامار.

^{۲۴} باچه‌های قورح اینیا بُود:

اسیر، القانه و ابیاساف. اینمیا

اولادِ بابه‌های خانوارِ قورح

بُود.

^{۲۵} العازار باچه هارون قد یکی

از دخترانِ فُوتِیعیل توی کد و

اونا صاحبِ یگ باچه د نام

فینحاس شد. اینمیا کُته‌کلونای

خانوارِ بابه‌کلونای لاویا د

مُطَابِقِ أَوْلَادِ بَابِهِ هَيَّازُوا بُوْد.

^{٢٦} هَارُونُ وَ مُوسَىٰ كَه دَ بَالِه ذِكْرٍ شُدِه اُمُو كَسَاي اَسْتِه كَه
خُدَاوَنِد دَزُوا كُفْتُد: ”بَنِي إِسْرَائِيلَ رِه قَد تَمَامِ طَائِفَه هَيَّاشِي
از سِرزَمِينِ مِصْرِ بَرُو بِيرِيد.“ ^{٢٧} اُونَا كَسَاي بُوْد كَه دَ پِيشِ
فِرْعَوْنَ پَادشَاهِ مِصْرِ رِفْتِ وَ پِیغَامِ خُدَاوَنِدِ رِه دَزُو رَسَنَدِه كُفْت:
”بَنِي إِسْرَائِيلَ رِه ایلِه كُو.“ ^{٢٨} وَ اُو اُمُو رُوزِ بُوْد كَه خُدَاوَنِدِ دَ
سِرزَمِينِ مِصْرِ قَد مُوسَىٰ توره كُفْت.

^{٢٩} خُدَاوَنِدِ بَسْمِ دَ مُوسَىٰ اَمْرِ كَدِه كُفْت: ”مَا خُدَاوَنِدِ اَسْتُمْ. هَر
چِيزِي كَه مَا قَد تُو مُوَكَّم، تُو دَ فِرْعَوْنَ پَادشَاهِ مِصْرِ بُوْد.“
^{٣٠} لِيكِنِ مُوسَىٰ دَ خُدَاوَنِدِ كُفْت: ”مَا توره كُوِي خُوبِ نِيسْتُمْ.
پَسِ فِرْعَوْنَ چِطُورِ دَ توره اِي مِه كُوشِ بَدِيَه؟“

^٧ وَ خُدَاوَنِدِ دَ مُوسَىٰ كُفْت: ”اِينِه، مَا تُو رِه دَ نَظَرِ فِرْعَوْنَ
خُدَا اَلِي جُورِ مُوَنَّمِ وَ بَرَارِ تُو هَارُونِ مِثْلِ پِیغَمْبَرِ وَرِي توره كُوِي
تُو مُوشِه. ^٢ هَر چِيزِي كَه دَز تُو مُوَكَّم، دَ بَرَارِ خُو هَارُونِ بُوْدِي تَا
اُو پِگِ توره رِه دَ فِرْعَوْنَ بُوْدِيَه وَ اُو بَنِي إِسْرَائِيلَ رِه از سِرزَمِينِ
خُو آزَادِ كَنِه. ^٣ لِيكِنِ مَا دِلِ فِرْعَوْنَ رِه سَخْتِ مُوَنَّمِ وَ عِلَامَتِ هَا

و مُعْجِزَه هَا رَه دَ سِرْزَمِينِ مِصرِ كَلو ظَاهِرِ مُوْنَم. ^۴ و ازی كه
 فِرْعَوْنِ دَ توراى شُمو گوش نَمیدیه، ما دِست خُو رَه دَ خِلَافِ
 مِصرِیا دِرَاز كَدِه اونا رَه مَجَازاتِ مُوْنَم و طایفه های قَوْمِ خُو،
 یعنی بَنیِ اِسْرائیلِ رَه دَ وَسِیلَه قِضاوَتِ های بَزْرَگِ از مُلْکِ
 مِصرِ بُرُو مِیرُم. ^۵ و خَتِیکَه بَنیِ اِسْرائیلِ رَه قَدِ دِستِ پُرِ قُدْرَتِ
 خُو از بَینِ مَرْدَمِ مِصرِ بُرُو مُویرُم، دَ اَوِ غَیْتِ مِصرِیا مُوفاَمِه كه
 ما خُداوندِ اَسْتَم. ^۶ ” پَسِ مُوسىٰ و هَارُونِ چِیزِی رَه كه خُداوندِ
 اَمْرِ كُودِ، اِنْجَامِ دَد. ^۷ ” مُوسىٰ هِشْتادِ و هَارُونِ هِشْتادِ و سِبه سِاله
 بُوَد كه اونا دَ پِیشِ فِرْعَوْنِ رَفْتَه توره مُوگُفْت.

تِیاقِ هَارُونِ

^۸ اُوخْتَه خُداوندِ دَ مُوسىٰ و هَارُونِ كُفْت: ^۹ ” و خَتِیکَه فِرْعَوْنِ دَز
 شُمو مُوگَه: ’یَگُو مُعْجِزَه نِشُو بَدِیدِ، ‘ پَسِ دَ هَارُونِ بُگِی كه
 تِیاقِ خُو رَه دَ پِیشِ رُویِ فِرْعَوْنِ دَ زَمِیِ پورْتَه كَنه و تِیاقِ دَ مارِ
 تَبْدِیلِ مُوشَه. ^{۱۰} ” مُوسىٰ و هَارُونِ دَ دِیرِ فِرْعَوْنِ اَمَدَه اَمْرِ
 خُداوندِ رَه اِنْجَامِ دَد، یعنی هَارُونِ تِیاقِ خُو رَه دَ پِیشِ رُویِ
 فِرْعَوْنِ و نَفْراى شِیِ دَ زَمِیِ اَنْدَخْتِ و تِیاقِ دَ مارِ تَبْدِیلِ شُد.
^{۱۱} ” مِگَمِ فِرْعَوْنِ حَكِیْمَا و جادُوگِراىِ مِصرِیِ رَه حَاضِرِ كَدِ و اونا
 اَمِ تَوَسُطِ سِحْرِ و جادُوِیِ خُو اَمِیِ كارِ رَه كَد. ^{۱۲} ” هَرِ كُدَمِ ازوا

تِیَاقِ خُورِه دَ زَمی پورته کد و اونا دَ مار تَبَدیل شُد. مگم تِیَاقِ
هارُون پگ تِیَاقای جادُوگرا ره قُورت کد. ^{۱۳} لیکن اُمورقم که
خُداوند گُفتد، دِل فِرَعُون هنوز ام سخت بُود و دَ تورای ازوا
گوش نکد.

بَلای اوّل

^{۱۴} خُداوند دَ مُوسی گُفت: ”دِل فِرَعُون سخت اَسته؛ اُو مردُم ره
ایله نُمونه. ^{۱۵} صَباح گاه دَ پِیش فِرَعُون بورُو و غِیتیکه اُو دَ لبِ
آو مورِه، تُو دَ بَغَلِ درِبای نِیل ایسته شُو تا قد شی رُوی دَ
رُوی شُنی. تِیَاقی ره که دَ مار تَبَدیل شُد، دَ دِست خُو گِرِفته
قد خُو بُبر. ^{۱۶} اوخته دَزُو بُگی: ’خُداوند، خُدای عِبْرانیا مَرِه دَ
پِیش ازتو رِبی کده. اُو مُوگه: ”قَوْم مَرِه ایله کُو که اونا دَ
بیابو بورِه و مَرِه عِبادت کنه. “ مگم تا آلی ره تُو از اید شی
نَشُدی. ^{۱۷} خُداوند بسم مُوگه: ”دَ وَسِیلَه امزی کار، تُو
مُوفامی که ما خُداوند اَسْتَم: آلی ما قد امزی تِیَاقِ که دَ دِست
مه اَسته، دَ آو درِبای نِیل مِیزَنَم و آو دَ خُون تَبَدیل مُوشه.
^{۱۸} ماهی های درِبای نِیل مُومَرِه و آو درِیا گَنده مُوشه و مِصرِیا
رَغَبَت شی نُموشه که از آو درِیا وُچی کنه. “

^{۱۹} بعد از و خداوند د موسی گفت: ” د هارون بگی که تیاق
خوره بگیر و او ره قد دست خو د سر تمام آوهای مصر دراز
کو، یعنی د بله پگ دریا ها، جوی ها، نوره ها و د سر تمام
حوض های او تاکه اونا د خون تبدیل شنه. د تمام سرزمین
مصر خون بشه حتی د منه ظرفای چوبی و د کوزه های
گلی. ” ^{۲۰} پس موسی و هارون امو رقمیکه که خداوند امر
کد، عمل کد. هارون د حضور فرعون و خدمتگرای شی قد
تیاق خو د او دریای نیل زد و او د خون تبدیل شد. ^{۲۱} ماهی
های که د دریا بود مرد و او دریای نیل گنده شد و مصریا
دیگه نتنست که او شی ره وچی کنه. د سراسر مصر د جای او
خون بود، ^{۲۲} لیکن جادوگرای مصر ام قد جادوهای خو امی
کارا ره کد. پس دل فرعون سخت تر شد و او د توره هارون و
موسی گوش ندد. فقط امو رقم که خداوند گفتد. ^{۲۳} و فرعون
بدون ازی که کدم توجه کنه، خیال خو ره ام نه آورد و پس د
قصر خو رفت. ^{۲۴} از اوخته، پگ مصریا د بغل دریای نیل چاه
میکند، چراکه اونا از او دریا وچی نمیتنست. ^{۲۵} از روزی که
خداوند دریای نیل ره زد، هفت روز تیر شد.

۱ پس خداوند د موسى گفت: ”بورو د پيش فرعون و دزو بگى که خداوند اينى رقم موگيه: ”قوم مره بيل که بوره و مره عبادت کنه. ۲ و اگه از ربي کدون ازوا سربىچى کنى، ما سرزمين توره د بلاى قوقرى گرفتار مونم. ۳ درباى نيل د اندازه از قوقرى پرموشه که از او بر شده د قصر توميه و د اتاق تو و جاگه خاو تو هجوم مونه، امچنان د خانه هاى خدمتگاراى تو و قومای تو و حتى د تندورا و د تغاره هاى خمير در ميه. ۴ قوقريا د بله خود تو، مردم تو و تمام خدمتگاراى تو قرتک ميزنه. “ ” ” بعد ازو خداوند د موسى گفت: ”د هارون بگى که، تياق خوره قد دست خو طرف جوى ها، دريا ها و نورها دراز کنه تاکه قوقريا از او برو بيه و د تمام سرزمين مصر تيت شنه. “ ۶ پس هارون دست خوره د بله آوهاى مصر دراز کد و قوقريا بر شده تمام سرزمين مصر ره پر کد. ۷ مگم جادوگرا ام قد جادوى خوامى کار ره کد، يعنى قوقريا ره د سرزمين مصر پيدا کد. ۸ اوخته فرعون موسى و هارون ره طلب کده گفت: ”د حضور خداوند دعا کنيد که اى قوقريا ره از مه و از مردم ملک مه دور کنه و ما

مردم شمو ره ایله مونم تاكه اونا بوره و بلده خداوند قربانی كنه. ^۹ ”موسیٰ د جواب فرعون گفت: ”تعیین كدون وخت د دست خود تویه كه ما چی غیت بلده خود تو و بلده خدمتگاری تو و قوم تو دعا كنم تاكه قوقریا از پیش از تو و از پگ خانه های تو دور شنه و اونا فقط د دریای نیل پیدا شنه. “

^{۱۰} فرعون گفت: ”صباح. “ پس موسیٰ د جواب شی دد: ”خاهش تو پوره موشه تا بدنی كه هیچ خدای وجود ندره مثل خداوند، خدای مو. ^{۱۱} قوقریا از پیش از تو و از مننه خانه های تو و از خدمتگارا و از مردم تو دور موشه؛ تنها د دریای نیل باقی مومنه. “ ^{۱۲} پس موسیٰ و هارون از پیش فرعون برو بر شد و موسیٰ د درگاه خداوند از خاطر قوقریا كه فرعون دچار ازوا بود، فریاد كده دعا كد. ^{۱۳} و خداوند د مطابق دعای موسیٰ عمل كد و قوقریا از خانه ها، از آغیلا و از زمینا از بین رفت. ^{۱۴} و مردم اونا ره تول تول كد و تمام جای ها ره بوی بد گرفت. ^{۱۵} مگم وختیكه فرعون از شر قوقریا آرام شد، باز ام دل خو ره سخت كد و د تورای موسیٰ و هارون گوش ندد، فقط امو رقمیكه خداوند گفتد.

^{۱۶} بعد از و خُداوند دَ مُوسیٰ گفت: ”دَ هَارُونِ بُوگی که تِیاق

خُورِه دَ خَاکِ زَمی بَزَن تاکه خَاکِ دَ سِرَاسِرِ مِصرِ دَ لَشکِرِ
پاشه ها تَبَدیل شُنه. “^{۱۷} و اونا اُمُو رِقْمِ کد: هَارُونِ تِیاق ره
قَد دِستِ خُو دِرَاز کده خَاکِ زَمی ره زَد و جِسمِ تَمَامِ اِنِسانا و
جانورا پُر از پاشه شُد، چُون تَمَامِ گِرد و خَاکِ سِرِزَمینِ مِصرِ
پاشه جور شُدُد. ^{۱۸} جَاوُوگِرا ام قَد قُدرتِ های جَاوُوگِری خُو
کوششِ کد که امی کار ره کنه، مِگَم اونا نَتَنِست و پاشه ها دَ
بَلِه اِنِسان و حِیوان باقی مَند. ^{۱۹} پَس جَاوُوگِرا دَ فِرَعُونِ گُفت:
”دِستِ خُدا دَزی کار آسته. “ لیکِن فِرَعُونِ باز ام سَنگِیدِل مَند
و دَ توراى مُوسیٰ و هَارُونِ گوش نَدَد، اُمُو رِقْمِیکه خُداوند
پیشگویی کَدَد.

بَلایِ چَارْم

^{۲۰} بعد از و خُداوند دَ مُوسیٰ گفت: ”صَبَاحِ گاهِ باله شُو و

غَیْتِیکه فِرَعُونِ دَ لِبِ دِرِیایِ نِیلِ مورِه دَ پِیشِ رُویِ شِیِ ایسته
شُو و دَزشی بُوگی که خُداوند اینی رِقْمِ مُوگه: ”قَوْمِ مَرِه ایلِه
کُو تاکه اونا بوره و مَرِه عِبَادتِ کنه. “^{۲۱} و اگه اونا ره ایلِه

نَكْنِي، اوخته لشکرِ اوخلی ره د بِلَه اَزتُو و خِدْمَتگَارای تُو، د
بِلَه مَرْدُم تُو و د خَانَه‌هَای تُو رِبی مُونَم و خَانَه‌هَای پَگِ مِصْرِبَا
و زَمِينَاي اَزوَا پُر اَز اوخلی مُوشَه. ^{۲۲} مَگَم دَمَزُو رُوز مَا مَنطِقَه
جوشَن رَه کِه جَاي بُود-و-بَاشِ بَنی اِسْرَائِيل اَسْتَه، جَدَا مُونَم
تَاکِه هِيچِ اوخلی د اُونجی نَبَشَه و تَا بَدَنی کِه مَا خُداوندِ اَمزی
سِرزَمی اَسْتَم. ^{۲۳} و مَا بَيْنِ قَوْمِ اَزتُو و قَوْمِ اَز خُود فِرَقِ مِيلَم.
صَبَاحِ اِي مُعْجَزَه ظَاهَرِ مُوشَه! ^{۲۴} و خُداوندِ اَمُو رَقَمِ کَد:
لِشکَرِ کِتِه اوخلی د قَصْرِ فِرْعَوْن، د خَانَه‌هَای دَرِبَارِيَا و تَمَامِ
سِرزَمِينِ مِصْرِ اَمَدِ و تَمَامِ زَمِينِ مِصْرِ اَز خَاطِرِ اوخلی خِرَابِ
شُد. ^{۲۵} پَس فِرْعَوْنِ مُوسَى و هَارُونِ رَه کُوی کَدَه کُفْت: “بُورِيدِ
و د مَنَه سِرزَمِينِ مِصْرِ د خُداي خُو قُرْبَانِي کُنِيد!” ^{۲۶} لِيکِن
مُوسَى د جَوَابِ شِي کُفْت: “دُرُسْتِ نَبِيَه کِه مَو اَمِي کَارِ رَه
بُکْنِي، اَزِي کِه مَو بَلَدَه خُداوندِ، خُداي خُو چِيزِي رَه قُرْبَانِي
مُونِي کِه د نَظَرِ مِصْرِيَا زِشْتِ اَسْتَه. وَاگِه مَو د پِيشِ رُويِ
مَرْدُمِ مِصْرِ چِيزِي رَه قُرْبَانِي کَنِي کِه اُونَا بَدِ مِينِگَرَه، اِيَا اُونَا
مَو رَه سَنگَسَارِ نَمُوکَنَه؟ ^{۲۷} مَو بَايَدِ د اَندَازَه سِه رُوزَه رَاهِ د
بِيَابُو سَفَرِ کَنِي و مُطَابِقِ اَمْرِ خُداوندِ د بِيَابُو بَلَدَه خُداوندِ خُدايِ
خُو قُرْبَانِي کَنِي.” ^{۲۸} فِرْعَوْنِ کُفْت: “مَا شُمُو رَه اِيلَه مُونَم تَاکِه
د بِيَابُو بُورِيدِ و بَلَدَه خُداوندِ، خُدايِ خُو قُرْبَانِي تَقْدِيمِ کُنِيد.

لیکن کلو دُور نَشْنِید. پس آلی بلده ازمه دُعا کُنید.

^{۲۹} موسیٰ گفت: ”ما از اینجی که بُر شُدَم، دَ پیشِ خُداوند دُعا مُونَم و صَباح امی لشکرِ اوخلی از تُو، از خِدمتگاری تُو و از مُردَمِ مِصر دُور مُوشه. لیکن اِحْتِیاط کُو که بسم مو ره بازی ندی و بنی اسرائیل ره باز ام از رفتو و قُربانی کدو بلده خُداوند مانع نَشْنی.“ ^{۳۰} پس موسیٰ از پیشِ فِرْعَوْن بُرو رفته دَ حُضُورِ خُداوند دُعا کد ^{۳۱} و خُداوند دُعا ی موسیٰ ره قَبُول کده تمامِ اوخلی ره از پیشِ فِرْعَوْن و از خِدمتگارا و مُردَم شی دُور کد و هیچ کُدَم شی باقی نَمند. ^{۳۲} مگم فِرْعَوْن اِیْمَدَفعه باز ام سنگدل شد و مُردَمِ اسرائیل ره ایله نکد.

بلای پنجم

^۱ ۹ بعد ازو خُداوند دَ موسیٰ گفت: ”پیشِ فِرْعَوْن بورو و دَزُو بُگی که خُداوند، خُدای عِبْرانیا مُوگه، ’قَوْم مَره ایله کُو تاکه اونا بوره و مَره عِبادت کنه. ^۲ لیکن اگه اونا ره اِجازه ندی که بوره و بسم اونا ره نِگاه کنی، ^۳ خُداوند دِست خُو ره دَ بِلَه مالای تُو که دَ بُرو آسته، دِراز مُونه و آسپها، خَرها، اَشْتِرا، گاوو و رمه های تُو ره دَ مَرَضِ وُبا گِرِفْتار مُونه. ^۴ ولے

خُداوند دَ بَيْنِ مالِ إِسْرَائِيلِ و مالِ مِصرِ فرقِ مِيلِه كه حتّٰى يِگِ
 حَيوانِ امِ از بَنى إِسْرَائِيلِ نَمُومِرِه. ”^٥ ” پَس خُداوندِ وختِ امزى
 كارِ رِه تَعْيِينِ كَدِه كُفْت: ” ما، خُداوندِ امى بَلَا رِه صَباحِ نازِلِ
 مُونُم. ”^٦ ” دَ رُوزِ دِيگِه شى خُداوندِ چيزى رِه كه كُفْتُدِ عَمَلِى كَدِ
 و تَمَامِ مالا و گلّه‌هاى مِصرِبا از بَيْنِ رِفْت، لِيكِنِ از چارپايى
 بَنى إِسْرَائِيلِ هِيچِ كُدَمِ شى نَمُرد. ”^٧ ” اوختِه فِرْعَوْنِ نَفْرَاى خُو رِه
 رِبى كَدِ و فامِيدِ كه از چارپايى بَنى إِسْرَائِيلِ حتّٰى يِگِ شى امِ
 نَمُردِه. مِگَمِ دِلِ فِرْعَوْنِ بازِ سَخْتِ شُدِ و اُو بَنى إِسْرَائِيلِ رِه اِيلِه
 نَكَدِ.

بَلَاى شَشْمِ

^٨ ” بَعْدِ اَزُو خُداوندِ دَ مُوسىٰ و هَارُونِ كُفْت: ” مُشْتِ هَاى خُو رِه
 از دُودِ كه بَغْلَاى كُورِه رِه كَرِفْتِه پُرِ كُنِيدِ و مُوسىٰ اُو رِه دَ نَظَرِ
 فِرْعَوْنِ دَ هَوا پاشِ بَدِيه. ”^٩ ” اوختِه اُو دَ بَلِه تَمَامِ سِرْزَمِينِ مِصرِ
 مِثْلِ گَرْدِ-و-خَاكِ تَيْتِ مُوشِه و دَ جَانِ اِنْسَانِ و حَيوانِ دَانِه هَاى
 رِيْمْتُو پِيدَا مُونِه. ”^{١٠} ” پَس اُونَا دُودِ رِه از يِگِ كُورِه كَرِفْتِه دَ
 حُضُورِ فِرْعَوْنِ اَيْسْتِه شُدِ و مُوسىٰ دُودِ رِه دَ هَوا پاشِ دَدِ و دُودِ
 دَ رُوى جَانِ اِنْسَانِ و حَيوانِ دَانِه هَاى رِيْمْتُو و بِيخِ كُئِه پِيدَا كَدِ.
^{١١} ” جَا دُوكِرا از خَاطِرِ دَانِه هَا تَنْتِستِ دَ پِيشِ مُوسىٰ اَيْسْتِه شُنِه،

چون دانه ها د بِلِه جادوگرا و پگِ مِصرِيا بُود. ^{۱۲} مگم اُمُو
رَقْمِيكِه خُداوند كُفْتُد، اُو فِرْعَوْن رِه سَنگِدِل كد و فِرْعَوْن از
اَيِدِ مَوْسَى و هَارُون نَشُد.

بَلای هفتم

^{۱۳} بعد از و خُداوند د مَوْسَى كُفْت: ”صَباح گاه باله شو و د
برابرِ فِرْعَوْن ايسته شده دزشي بُگي كه خُداوند، خُدايِ عِبْرانِيا
مُوگه، ’قَوْم مَرِه ايله كُو تاكه اونا بوره و مَرِه عِبادت كنه.
^{۱۴} اگه نَه، اَيْمَدَفْعِه ما تمامِ بَلَاهايِ خُو رِه د سِرِ اَزتُو و غُلَامايِ
تُو و قَوْم تُو مِيرْم تا بَدَنِي كه د تمامِ دُنْيا مِثِلِ اَزْمِه وَرِي هِيچ
خُدايِ نِييه. ^{۱۵} اگه ما دِستِ خُو رِه د بِلِه اَزتُو و مَرْدَمايِ تُو
دِرَاز كده شُمُو رِه د مَرَضِ وُبا كِرِفْتار موكُدْم، تا آلي رِه شُمُو از
بِلِه زَمِي پايِ پاك كَم مَوْشُدِيد. ^{۱۶} لِيكِن تُو رِه بَلْدِه اَمزِي
مَقْصَد تا آلي رِه زِنْدِه نِگاه كُدْم، تاكه قُدْرَتِ خُو رِه دَز تُو نِشو
بَدِيم و تا نام مِه د تمامِ دُنْيا شِنَخْتِه شُنِه. ^{۱۷} مگم تا هِنوز اَم تُو
خود رِه د برابرِ قَوْمِ اَزْمِه كُئِه كُئِه مُونِي و اونا رِه ايله نَمُونِي.
^{۱۸} دَمزِي دَلِيل، صَباحِ دَمزِي وَخْتِ اِيْطورِ زَالِه كُئِه كُئِه از آسْمُو
مُوبارَنِم كه د طُولِ تَارِيخِ مِصرِ، از بُنْيادِ مُلْكِ تا آلي رِه دِيْدِه
نَشُدِه. ^{۱۹} و آلي د مَرْدَمِ خُو پِيغامِ رِي كُو كه تمامِ حَيوانا و

چیزای ره که د بُرو دَری جَم کده دَ خانه ها بییره. چُون وختیکه
 زاله مُوباره هر انسان و حیوانِ که د آغیل و خانه حِفْظ نییه،
 بلکه د بُرو مَنده، اونا از بین موره. ”^{۲۰} امو نفرای فرعون که
 از اخطارِ خُداوند ترس خورد، اونا چارپایای خُو ره قد
 خدمتگاری خُو دَ خانه ها و قوتونا اُورد. ”^{۲۱} مگم اُو کسای که
 د کلامِ خُداوند تَوَجُّه نکد، اونا غلاما و مالای خُو ره د بُرو
 ایله ایشْت.

^{۲۲} اوخته خُداوند د موسیٰ گُفت: ”دِست خُو ره سُون آسمو دِراز
 کُو تا دَ تمامِ مُلکِ مِصر زاله بُباره، د بِلَه انسان و حیوان و دَ
 بِلَه تمام گیاه ها د پگ سرزمینِ مِصر. ”^{۲۳} پس موسیٰ تِیاق خُو
 ره سُون آسمو دِراز کد و خُداوند گُرگردراغ و زاله رِبی کد و
 آتِشک ام دَ زمی زِد. دَ امزی رقم خُداوند دَ سرزمینِ مِصر زاله
 بارَند. ”^{۲۴} زاله کَلو شَدید بارید و دَ وختِ باریدونِ زاله آتِشک
 ام میزَد، دَ اندازه که دَ تمامِ سرزمینِ مِصر از وختِ جور شُدون
 شی تا اُو غَیت ره هیچ کس ندیدد. ”^{۲۵} دَ سراسرِ مِصر زاله هر
 چیزای ره که د بُرو بُود، ام انسان و ام حیوان ره زِد. و زاله هر
 گیاه ره نابُود کد و دِرختا ره میده میده کد. ”^{۲۶} تنها دَ منطقه
 جوشن، دَ جای که بنی اسرائیل بُود، زاله نَبارید. ”^{۲۷} پس

فِرْعَوْنَ مُوسَىٰ وَ هَارُونَ رَه دَ پِيش خُو طَلَب كَدَه دَزُوا كُفْت:

”اِيْمَدَفَعَه مَا كُناه كُدَم. خُداوند حَقِ اَسْتَه وَ مَا وَ قَوْم مه بَدكار

اَسْتِي. ^{۲۸} دَ حُضُورِ خُداوند عُدْر كُنِيْد تاكه كُرْگَرْدِراغ وَ زاله

قُوي شُنَه، چراكه اَمِيْقَس بَس اَسْتَه. وَ مَا شُمُو رَه مِيْلُم كه

بُوْرِيْد وَ دِيْگَه از رِفْتون شُمُو مَانِع نَمُوشُم. “ ^{۲۹} مُوسَىٰ دَزُو

كُفْت: ”اَمِي كه از شَار بُر شُدَم مَا دِسْتاي خُو رَه سُون خُداوند

بَالَه مُونُم. اوخْتَه كُرْگَرْدِراغ قُوي مُوشَه وَ زاله دِيْگَه نَمُوباره تا

بُقَامِي كه دُنْيا از خُداوند اَسْتَه. ^{۳۰} لِيكِن مَا مِيْدَنُم كه تُو وَ

نَفْراي تُو هِنوز ام از خُداوند نَمِيْتَرَسِيْد. “ ^{۳۱} تَمَام بُوْئَه‌هاِي كَتان

وَ جَو خَراب شُد، چراكه جَو خُوشَه كُدَد وَ كَتان پِيش از بَارِيْدونِ

زاله پُنْدُوْق كُدَد. ^{۳۲} مِگَم كُنْدَم وَ شَخْل از بِيْن نَرَفْت، چراكه

اُونَا دِيْر رَس اَسْتَه. ^{۳۳} پَس مُوسَىٰ از پِيش فِرْعَوْنَ بُر شُد وَ از

شَار بُرُو رِفْتَه دِسْتاي خُو رَه سُون خُداوند بِلنْد كَد وَ كُرْگَرْدِراغ

وَ زاله قُوي شُد وَ بَارِش دِيْگَه دَ بِلَه زَمِي نَبَارِيْد. ^{۳۴} وختِي

فِرْعَوْنَ دِيْد كه بَارِش وَ زاله وَ كُرْگَرْدِراغ قُوي شُد، اُو وَ

غُلاماي شِي بَسَم كُناه كَد وَ دِل ازوا سَخْت شُد. ^{۳۵} وَ اَمُو رَقْم

كه خُداوند دَ وَ سِيْلَه مُوسَىٰ كُفْتُد، فِرْعَوْنَ دَ سَنگَدِلِي خُو اِدَامَه

دَدَه بَنِي اِسْرَائِيْل رَه باز ام اِيْلَه نَكَد.

۱۰ بعد ازو خُداوند دَ مُوسى كُفْت: "بورو دَ پيشِ

فِرْعَوْن. ما دِلِ ازو و خِدْمَتگاراى شى ره سَخْت كُدم تاكه اى

نشانى هاى مُعْجِزَه آميز ره دَ بَيْنِ ازوا ظاهِرِ كُنْم^۲ و تاكه دَ

بِچَكِيچا و نوسه گون خُو نَقْل كده بَتَنِى كه چى رَقْمِ مِصرِيا ره

رَسوا كُدم و مُعْجِزَه هاى خُو ره دَ مِينَكَلِ ازوا ظاهِرِ كُدم. دَ اى

صُورْت شُمو مِيَدَنِيد كه ما خُداوند اَسْتَم. "پس مُوسى و

هارُون دَ پيشِ فِرْعَوْن رَفْت و دَزُو كُفْت: "خُداوند، خُداى

عِبْرانِيا امى رَقْمِ مُوگه، 'تا كى از سر خَم كدو دَ پيشِ ازمه

اِنكار مُونى؟ قَوْمِ مَرِه ايله كُو تا اونا بوره و مَرِه عِبادت كنه.

۴ چُون اگه اونا ره ايله نَكْنى، بَدَن كه صَباح مَلَخ ها ره دَ مُلك

تُو رِبى مُونْم. ۵ مَلَخ ها رُوى زَمى ره پوش مُونه تا اندازه كه

زَمى ره دِيده نَمِيَتَنِيد. اونا باقى مَنِدِه گِياهِ ها ره كه از زاله

خِراب نَشُدِه و پِگِ دِرِختاى ره كه دَ زَمى سَوَز كده، مُوخوره.

۶ خانه هاى خود تُو و از تمامِ خِدْمَتگاراى تُو و مَرْدَمِ مِصرِ پُر از

مَلَخِ مُوشه، دَ اندازه كه آتِه گون تُو و بابِه كَلوناي تُو از روزِ

جاي-د-جاي شُدون خُو دَ اى سِرْزَمى تا آلِى ره نَدِيده. " بعد

ازو مُوسى رُوى خُو ره دُور دَدِه از پيشِ فِرْعَوْن بَرُو رَفْت. ۷ و

نفرای فِرْعَوْنَ دَزُو كُفْت: "تا به كی ای آدم مو ره دُچارِ

مُصِیبت مونه؟ بیل که مردای بنی اسرائیل بوره و خداوند،

خُدای خُو ره عِبادت کنه. آیا نَمِیْدَنی که مصر بیرو شُدِه؟"

^۸ اوخته اونا مُوسی و هارون ره د حُضُورِ فِرْعَوْنَ پس اُورد و او

دزوا كُفْت: "بورید و خداوند، خُدای خُو ره عِبادت كُنید،

لیکن دز مه بُگید که كُدم کسا موره؟" ^۹ مُوسی د جواب شی

كُفْت: "مو قد جوانا و پیرا، قد باچه ها و دُخترِون خُو موری و

گله ها و رمه های خُو ره ام قد خُو قتی مُوبری، چراکه پگ مو

باید دزی جشنِ مُقَدَّس که بلده خُداوند آسته، شِرکت کنی."

^{۱۰} فِرْعَوْنَ دزوا كُفْت: "خُداوند شُمو ره خیر بَدیه قد ازی گپ

شُمو! کی شُمو ره میلم که قد بچکِیچای خُو بورید! واضح

آسته که یگو نَقْشِه بد د پیش خُو دَرید! ^{۱۱} نه! ای رقم نَمُوشه!

فقط مردا از بین شُمو بوره و خُداوند ره عِبادت کنه، چُون از

اوّل ام خاهش شُمو امی بُود." پس اونا ره از حُضُورِ فِرْعَوْنَ

هَی کد.

^{۱۲} بعد ازُو خُداوند د مُوسی كُفْت: "دِست خُو ره د سرزمین

مصر دِراز کُو تاکه لشکرِ مَلخ ها د بِلِه زمی بییه و تمام گیاه

های رُوی زمی ره یعنی هر چیزی ره که پس از زاله باقی

مَندِه، بُخوره. ”^{۱۳} اوخته مُوسى تَياق خُو ره دَ سرزمينِ مِصر

دِراز كد و خُداوند يگ روز و يگ شاو از طرفِ شَرَقِ باد ره
پُف كد. وختيکه صَباح شُد، اُمُو باد لَشَكِرِ كِئِه مَلَخ ره قد خُو

قَتى اُورِد. ”^{۱۴} مَلَخ ها دَ بِلِه تمامِ سرزمينِ مِصر اَمَد و پِگ

منطقه ها ره گِرِفَت. اِيطور مَلَخ كَلو بُوَد، كه هِرگِز دَ سرزمينِ

مِصر دِيده نَشُدَد و بعد ازُو ام دِيده نَمُوشِه. ”^{۱۵} اونا تمامِ زمى

ره پوشند تا اندازه كه پِگ جايا تَرِيك شُد. مَلَخ ها تمامِ گياه

ها و ميوه هاى ره كه از زاله باقى مَنَدَد خورِد. خُلاصِه، دَ

تمامِ مِصر هِيچ سَوزى دِيده نَمُوشُد، نِه دَ گياه و نِه دَ دِرخت.

”^{۱۶} پس فِرْعَوْن فَوْرِى مُوسى و هارُون ره طَلَب كَدِه گُفَت: ”ما دَ

ضِدِ خُداوند، خُداى شُمُو و دَ ضِدِ خُودون شُمُو خُطا كَدِيم.

”^{۱۷} اِيْمَدَفِعِه ام خُطاي مَرِه بُبَخَشِيْد و دَ حُضُورِ خُداوند، خُداى

خُو عُدْر كُنِيْد تاكه اِى بَلايِ كُشِنْدِه ره از مِه دُور كَنِه. ”^{۱۸} پس

مُوسى از دِيرِ فِرْعَوْن بَرُو رِفَت و دَ پِيشِ خُداوند دُعا كَد.

”^{۱۹} اوخته خُداوند از طرفِ غَرَبِ بادِ تيز ره پُف كَد و امى باد

پِگ مَلَخ ها ره دَ دَرِباى سُرَخ بُرَد، دَ اندازه كه دَ تمامِ مِصر

يگ مَلَخ ام باقى نَمَنَد. ”^{۲۰} مِگم خُداوند باز فِرْعَوْن ره سَنگِدِل

كَد و اُو بَنى اِسْرَائِيل ره اِيْلِه نَكَد.

^{۲۱} بعد ازو خُداوند دَ مُوسىٰ گُفت: ”دِست خُو ره سُون آسمو

بِلدن کُو تاکه تریکی سرزمینِ مصر ره بَگیره، یگ تریکی که
مردُم بَتَنه اُو ره احساس کُنه. “ ^{۲۲} و مُوسىٰ دِست خُو ره سُون

آسمو باله کد و تریکی وَحشتناک تمامِ سرزمینِ مصر ره دَ
مُدَتِ سه روز گِرِفت. ^{۲۳} مردُم یگدیگه خُو ره نَمیدید و بلده سه

روز هیچ کس از جای خُو شور نَخورد، مگم آغیلای بنی

إسرائیل روشو بُود. ^{۲۴} اُو غَیت فرعون دَفِعَه دیگه مُوسىٰ ره

طَلب کد و گُفت: ”بورید و خُداوند ره عِبادت کُنید.

بچکیچای خُو ره ام قد خُو بَبَرید، مگم رمه ها و گلّه های

شُمو باید دَ مصر بُمَنه. “ ^{۲۵} لیکن مُوسىٰ گُفت: ”آیا کُشتنی و

قُربانی های سوختنی ره تُو دَز مو میدی تا اونا ره قد خُو بَبَری

و بلده خُداوند، خُداى خُو قُربانی کنی؟ نَه! ^{۲۶} پس مو رمه های

خُو ره ام قد خُو موبری، حتی یگ پای حیوان ره ام دَ جای شی

ایله نَمونی، چُون یگون شی ره مو دَ خُداوند، خُداى خُو تقدیم

مُونی. لیکن تا دَ اُونجی نَرسی، معلوم نییه که چی رقم باید

خُداوند ره عِبادت کنی. “ ^{۲۷} مگم خُداوند دِلِ فرعون ره سخت

کد و اُو باز ام اونا ره ایله نکد. ^{۲۸} بعد ازو فرعون دَ مُوسىٰ

گفت: "از پیش مه دُور شو و هوش خُو ره بگیری که دیگه دَ دیر ازمه نیی، چُون اگه دَفَعِه دیگه قد ازمه رُوی دَ رُوی شنی، حتماً کُشته موشی!"^{۲۹} "موسیٰ دَ جواب شی گفت: "راس گفتی؛ دیگه هرگز رُوی تُو ره نَمینگرم."

بَلای دَهْم

۱۱ اوخته خُداوند دَ موسیٰ گفت: "یگ بَلای دیگه ره ما دَ بِلَه فِرْعَوْن و مِصرِیا نازلِ مُونم؛ بعد ازو فِرْعَوْن شَمو ره ایله مونه و غَیْتیکه شَمو ره ایله مونه، او شَمو ره بَکلی از اینجی هَی مونه.^۲ دَ بَنی اسرائیل بگی که هر مرد و هر خاتو از همسایه مِصری خُو چیزای طِلائی و نُقرهیی بَطَلَبه."^۳ چُون خُداوند قومِ اسرائیل ره دَ نظرِ مِصرِیا مُحترم جور کُدد و خودِ موسیٰ ام دَ تمامِ سرزمینِ مِصر دَ پیشِ خدمتگارانِ فِرْعَوْن و دَ پیشِ مردمِ مِصر آدمِ غَدِر کُته معلوم موشد.

۴ پس موسیٰ اِدامه دَده دَ فِرْعَوْن گفت: "خُداوند اینی رقم مُوگه، 'قربای نیمِ شاو ما از منِه مِصر تیر موشم' و پگِ باچه‌های اوّلباری دَ سرزمینِ مِصر مومره، از باچه فِرْعَوْن

گرفته که دَ تَخْتُ خُو شِشْتَه يَه تا باچه اولباری کِنیزی که کار
شی آسیا کدو آسته. حتی تمام اولباری چارپایا ام از بین
موره. ^۶ ایطور چخرا و ماتم کلو دَ سرزمینِ مصر پیدا موشه که
هرگز شنیده نشده و شنیده ام نموشه. ^۷ مگم دَ خِلافِ بَنی
اسرائیل و حیوانای شی حتی یگ سگ ام غوغو نموکنه. او
وخت شمو موفامید که خداوند دَ بینِ قومِ اسرائیل و قومِ مصر
فرق قائل موشه. ^۸ اوخته تمام خدمتگاری تو دَ پیشِ ازمه
مییه و سرخم کده خاهش مونه که 'تو و پگِ مردمِ که از تو
پیروی مونه، از اینجی بُر شنید!' بعد ازو ما از مصر بُر
موشم. " و موسی دَ سر قار از حُضورِ فرعون بُر رفت.

^۹ خداوند دَ موسی گفتد: "فرعون توره شمو ره گوش نمونه،
پس امزی خاطر معجزه های مه دَ سرزمینِ مصر کلو شده
موره. " ^{۱۰} موسی و هارون دَ پیشِ فرعون پگِ امزی نشانی
های معجزه آمیز ره انجام دد، لیکن بخاطرِیکه خداوند فرعون
ره سنگدل کدد، او بنی اسرائیل ره نه می ایشته که از مُلکِ
ازو بُر شنه.

۱۲ خُداوند دَ مُوسیٰ و هَارُون دَ مُلکِ مِصرِ گُفت:

۲ "اینمی ماه بِلده شُمو شُروعِ ماهِ ها حِسابِ شُنه، یعنی امی ماه، ماهِ اوّلِ سالِ بِلده شُمو بَشه. ۳ دَ بَنیِ اِسْرَائیلِ بُوگید که هر کس دَ روزِ دَهَمِ امزی ماه، دَ مُطابِقِ خانوارِ آته گونِ خُو یگ حیوانِ ره تیار کنه، یعنی یگ حیوانِ بِلده هر خانه. ۴ اگه تعدادِ نفرای یگ خانوارِ کمِ بَشه، اونا میتنه قدِ خانوارِ همسایه خُو دَ یگ حیوانِ شریگِ شُنه. هر خانوارِ دَ مُطابِقِ تعدادِ نفرای خُو و دَ اندازه خوراکِ هر شخصِ امُو حیوانِ ره حِسابِ کنه. ۵ امی حیوانِ باید حیوانِ نَر، بے عیبِ و یگ ساله بَشه و شُمو میتنید اُو ره از گوسپو و یا از بَز بَگیرید. ۶ حیوانِ ره تا روزِ چاردهمِ امزی ماه نِگاهِ کُنید و دَمزُو روزِ دَ غیتِ آفتو شِشتو تمامِ جماعتِ اِسْرَائیلِ، هر خانوارِ حیوانِ خودِ خُو ره حلالِ کنه. ۷ اونا یگ مقدارِ از خُونِ ازوا ره گِرَفته دَ بِله چوکاتِ دروازهِ خانه‌هایِ خُو که دَ اُونجی گوشتِ حیوانِ ره مُخوره پاشِ بَدیه. ۸ دَمزُو شاو اونا گوشتِ ره بریو کنه و قدِ نانِ فطیرِ و سوزی هایِ تلخِ بُوخوره. ۹ گوشتِ ره خامِ نَخورید و قدِ آو پُخته نَکُنید، بَلکه تمامِ شی ره دَ بِله آتِشِ بریو کده بُوخورید، کَله و پیچه و

حتی دل-و-جگر شی ره ام بخورید. ^{۱۰} هیچ کدم حصه گوشت
 ره تا صباح نگاه نکنید و اگه کدم چیز ازو باقی بمانه، او ره د
 آتش در بیدید. ^{۱۱} گوشت ره اینی رقم بخورید: کمر خو ره بسته
 کده گوشه های خو ره پای کنید و تیاق خو ره د دست خو
 گرفته د عجله بخورید. اینمی قربانی پصح بلده خداوند آسته.
^{۱۲} دمزو شاو ما از سرزمین مصر تیر موشم و تمام اولباری های
 مصر ره، ام انسان و ام حیوان شی ره از بین موبرم. و ما د
 بله خدایون مصر قضاوت مونم، چون ما خداوند آستم. ^{۱۳} و
 امو خون بلده شمو یگ نشانی آسته د بله خانه های که شمو د
 اونجی آستید. امو خون ره که مینگرم خانه های شمو ره ایله
 کده تیر موشم و غیتیکه سرزمین مصر ره میزنم بلای مرگ د
 بله شمو هیچ نمیه تا شمو ره از بین بیره. ^{۱۴} امی روز بلده
 شمو یگ عید و یادگاری بشه و شمو امی عید ره د یاد
 خداوند برگزار کنید و نسل د نسل ای ره د عنوان یگ آیین
 همیشگی نگاه کنید. ^{۱۵} بلده هفت روز نان فطیر بخورید. د
 روز اول، خمیر مایه ره از خانه های خو بر کنید، چون هر
 کسی که دزی مدت هفت روز نان خمیرمایه تو بخوره، او باید
 از منه قوم اسرائیل آخ شنه. ^{۱۶} د روز اول و د روز هفتم شمو
 یگ جلسه مقدس برگزار کنید. دمزی دو روز هیچ کار نکنید

بَغَيْرِ از تِيَارِ كَدُونِ نانِ بَلَدِه هر شخص. اَيْنَمِي تنها كاري آسته
 كه شُمو انجام دَدِه مِيَتِنِيد. ^{۱۷} شُمو امي عِيدِ فَطِيرِ ره نِگاه
 كُنِيد، چراكه دَمزِي روز ما طايِفه هاي شُمو ره از سرزمينِ
 مِصرِ بُرو اُورُدُم. پس امي روز ره نسل دَ نسل عِيدِ بَگِيرِيد و دَ
 عِنوانِ يِگِ آيِينِ هَميشِگِي نِگاه كُنِيد. ^{۱۸} از شامِ روزِ چارَدَهْمِ
 ماهِ اوّلِ تا شامِ روزِ بِيستِ و يِكُم، شُمو بايد نانِ فَطِيرِ بُخوريد.
^{۱۹} دَزي هفت روز خَميرمايه نَباید دَ خانه هاي شُمو و جُود دَشته
 بَشِه. هر كسي كه نانِ خَميرمايه تُو ره بُخوره، اُو شخص چي
 بِيگَنه بَشِه، چي مَرْدُمِ اَصْلِي مُلِك، از مَنه جَماعتِ اِسْرَائِيلِ آخِ
 مَوْشِه. ^{۲۰} باز تَاكِيدِ مُونُم كه دَمزِي هفت روز هِيچ چيزي
 خَميرمايه تُو نَخوريد، بَلَكِه فِقْطِ نانِ فَطِيرِ بُخوريد.

^{۲۱} بَعْدِ ازُو مَوْسِي رِيشِ سَفِيدايِ قَوْمِ اِسْرَائِيلِ ره پِيشِ خُو طَلَبِ
 كَدِ و دَزُوا كُفْت: "بوريد باره ها ره بَلَدِه خَانَوَارِ خُو بَگِيرِيد و دَ
 عِنوانِ قُرْبَانِي پِصَحِ حَلالِ كُنِيد. ^{۲۲} خُونِ باره ره دَ يِگِ طَشتِ
 بِنَدَزِيد و بَعْدِ ازُو قَدِ عِلْفِ زَوْفا خُونِ ره دَ دُو بَعْلِ و دَ سِرِ
 چَوَكاتِ دَرگِه خُو بُمَلِيد. هِيچ كَدَمِ شُمو دَمزُو شَاو تا صُبْحِ از
 خانِه خُو بُرو نَرويد. ^{۲۳} چُون خُداوند از سرزمينِ مِصرِ تيرِ مَوْشِه
 تاكه مِصرِبا ره بَزَنه، مِگَمِ و خَتِيكِه خُونِ ره دَ دُو بَعْلِ و دَ سِرِ

چوکاتِ درگه شُمو بِنگره، خُداوند از اُو درگه تیر مُوشه و دَ نابُود کُننده اِجازه نَمیدیه که دَ خانه‌های شُمو داخِل شُنه و شُمو ره بُکُشه. ^{۲۴} برگزاری امزی مَراسِم بلده شُمو و اولاده شُمو یگ قانونِ دایمی آسته. ^{۲۵} وختی شُمو دَمزُو سرزمی که خُداوند دَ مُطابقِ وعده خُو دَز شُمو میدیه داخِل مُوشید، شُمو امی مَراسِم ره دَ جای بَیرید. ^{۲۶} زمانیکه اولادای شُمو از شُمو پُرسان کنه که ای مَراسِم چی معنی دَره؟ ^{۲۷} شُمو بُگید، 'ای قُربانی پِصح دَ اِحترامِ خُداوند آسته. اُو از خانه‌های بنی اِسرائیل دَ سرزمینِ مصر تیر شُد، دَ حالیکه مِصریا ره زَد و کُشت؛ لیکن خانه‌های ازمو ره نِجات دَد.' " اوخته مرَدُم اِسرائیل رُوی دَ خاک اُفتده خُداوند ره سَجده کد. ^{۲۸} پس بنی اِسرائیل رفته اُمُو کار ره کد که خُداوند دَ مُوسی و هارون اَمَر کدَد.

مَرگِ اوْلباری های مِصریا

^{۲۹} و اِیطور شُد که خُداوند دَ نِیمِ شاو تمامِ اوْلباری‌های مِصر ره زَد و کُشت، از باچه اوْلباری فِرعون که دَ تَخْت خُو شِشته بُود، تا باچه اوْلباری شخصِ اسیر که دَ سیاه‌چاه بَندی بُود. حتی پِگِ اوْلباری‌های حیوانات ره ام از بَین بُرد. ^{۳۰} دَمزُو شاو

فِرْعَوْن و خِدْمَتگاراى شى و تمامِ مَرْدُمِ مِصرِ از خاو بیدار شُد
 و یگ ناله-و-چخراى غَدَر کُتِه دَ سِرزَمِينِ مِصرِ شَنِیدِه شُد،
 چُون هِيچ خانِه نَبُود کِه دَ اُونجى کَس نَمُرْدِه بَشِه. ^{۳۱} فِرْعَوْن
 دَمَزُو وختِ شاو مَوسى و هارُون ره کُوى کده گُفت: ”باله
 شَنِید و از بَيْنِ قَوْمِ مِه بُر شَنِید و بَنىِ اِسراييل ره ام قد خُو قَتى
 بُبَرِيد! بورِيد و اَمُو رَقْم کِه خاسته بُوَدِيد خُداوند ره عِبادت
 کُنِيد. ^{۳۲} گَلِه ها و رَمه هاى خُو ره ام دَ مُطابِقِ توره خُو بُبَرِيد،
 ولِى بَلدِه ازمِه ام دُعَاى خَيْر و بَرکَت کُنِيد. ” ^{۳۳} و مِصرِيا بَنى
 اِسراييل ره شَلَّه شُد کِه اونا دَ عَجَلِه از سِرزَمِينِ ازوا بُر شَنِه،
 چُون اونا مُوگُفت: ”اگِه نَه، پگ مو مُومُرى. ” ^{۳۴} پَس بَنى
 اِسراييل تِغاره هاى پُر از خَمِيرِ بے خَميرمايه ره دَ چادرا پِيچ کده
 دَ شانِه هاى خُو باله کد. ^{۳۵} بَنىِ اِسراييل دَ توره مَوسى عمل
 کُدُد و از هَمسايه هاى مِصرى خُو چيزاى طِلايى و نَقْره يى و
 کالا طَلَب کُدُد. ^{۳۶} خُداوند بَنىِ اِسراييل ره دَ نَظَرِ مَرْدُمِ مِصرِ
 مُحترَم جور کُدُد و هر چيزى کِه اونا از مِصرِيا طَلَب کد، بَلدِه
 ازوا دَد. دَزى تَرْتِيبِ اونا مَرْدُمِ مِصرِ ره غارَت کد.

^{۳۷} اوخته بَنىِ اِسراييل از شارِ رَعْمَسِيس کوچ کده سُون طرفِ
 سُکوت رِى شُد. تعدادِ ازوا بَغير از خاتونو و بچکِيچا قَرِيب

شش صد هزار مرد بود که پیده مورفت. ^{۳۸} قد ازوا قتی عدر

مردم دیگه ام رفت و گله ها و رمه ها، یعنی مال بسیار کلو

قد ازوا ریی شد. ^{۳۹} و اونا امزو خمیر فطیر که از مصر آورد

نان فطیری پخته کد. خمیر تا او غیت نرسیدد، چون مصریا

اونا ره د عجله از ملک خو بر کد. اونا وخت ندشت که نان ره

پخته کنه و یا بلده خو توشه راه تیار کنه. ^{۴۰} خلاصه، بنی

اسرائیل مدت چار صد و سی سال د مصر زندگی موکد. ^{۴۱} د

آخر امزی چار صد و سی سال، دمزو روز تمام طایفه های قوم

خداوند از سرزمین مصر بر شد. ^{۴۲} او یگ شاو بود که خداوند

نظر خو ره د بله بنی اسرائیل دوخته بود تا اونا ره از سرزمین

مصر برو بیره. او شاوی آسته که تمام بنی اسرائیل بحیث شاو

بیداری د احترام خداوند از نسل تا نسل باید نگاه کنه.

^{۴۳} و خداوند د موسی و هارون گفت: "اینی مقررات بلده

قربانی پصح آسته: هیچ بیگنه باید از قربانی پصح نخوره.

^{۴۴} مگم هر غلام زرخرید که ختنه شده بشه، میتنه ازو بخوره.

^{۴۵} شخص مسافر و یا مزدورکار نباید ازو بخوره. ^{۴۶} هر حیوان

قربانی شده باید د یگ خانه خورده شنه. هیچ گوشت ازو باید

امزو خانه برو برده نشنه و هیچ کدم از استغونای شی ره میده

نَكْنِيد. ^{۴۷} تمامِ جماعتِ إِسْرَائِيلِ بایَدِ اِی مَرَّاسِمِ رِه بَرگُزار کَنه. ^{۴۸} اگه یگ شخصِ بِيگَنه دَ مینکل شُمُو زِنْدَگِی مُونه و میخایه پِصَح رِه بَلِدِه خُداوند بَرگُزار کَنه، بایَد مَرْدَا و باچِه های شِی خَتَنه شُنه. بعد ازُو اِجازَه دَره که نَزْدِیک شُدِه پِصَح رِه بَرگُزار کَنه و اُو مِثْلِ اَدَمِ اَصْلِی سِرزَمِین شُمُو مَوْشِه. لِيکِن اَدَمِ نَاخَتَنه نَبایَد از قُرْبَانِی پِصَح بُوخوره. ^{۴۹} حُکْم بَلِدِه إِسْرَائِيلِی اَصْلِی و بَلِدِه خَارِجِی که خَتَنه شُدِه و دَ بَیْنِ شُمُو زِنْدَگِی مُونه یگ اَسْتِه. ” ^{۵۰} اوخته، تمامِ بَنی إِسْرَائِيلِ اُمُوْطور کد: اُونَا پِگِ اِحکامی رِه که خُداوند دَ مَوْسِی و هَارُونِ اَمْر کُدَد، عَمَلِی کد. ^{۵۱} و دَمَزُو رِوز خُداوند تمامِ طایفه های بَنی إِسْرَائِيلِ رِه از سِرزَمِینِ مِصر بُرُو اُورِد.

وَقَفِ اَوْلَبَارِی هَا بَنی إِسْرَائِيلِ

۱۳ و خُداوند دَ مَوْسِی اَمْر کَدِه کُفْت: ^۲ ”تمامِ اَوْلَبَارِی های نَر رِه دَز مِه وَقَف کُو، یعنی ثَمَرِه اَوَّلِ هِر رَحْمِ از بَیْنِ بَنی إِسْرَائِيلِ، چِی اِنْسَانِ بَشِه و چِی حَيوان، اُو از مِه يَه.“

تاکیدِ موسیٰ بلده برگزارِ کدونِ عیدِ فطیر

^۳ پس موسیٰ دَ مردُم گُفت: ”ای روز ره دَ یاد دَشته بشید، که

دَمزی روز شُمو از مِصر، از جایی که غُلام بُودید، بُرو اَمدید.

خُداوند قد دِستِ قُدرتمند خُو شُمو ره امزی جای بُرو اُورد. نانِ

خِمرمایه تُو ره هیچ نَخورید. ^۴ دَمزی روز دَ ماهِ اَیب شُمو از

مِصر بُر موشید. ^۵ وختیکه خُداوند شُمو ره دَ سرزمینِ کِنعانیا،

حِثیا، اَموریا، حِویا و یبوسیا رَسند، شُمو امی مَراسِم ره دَ ماهِ

اَیب نِگاه کُنید. خُداوند امی سرزمی ره که سرزمینِ شِیر و

عِسل آسته دَ بابَه کلونای شُمو وعده کُدد. ^۶ دَ مَدَتِ هفت روز

شُمو نانِ فطیر بُخورید و دَ روزِ هفتم دَ اِحترامِ خُداوند جشن

بِگیرید. ^۷ دَ دُورونِ امزُو هفت روز نانِ فطیر بُخورید و دَ پِگِ

جای ها و منطقه های شُمو هیچ خِمرمایه یا نانِ خِمرمایه تُو

پیدا نَشنه. ^۸ و شُمو دَمزُو روز دَ باچه خُو نقل کُنید که امی

عید بخاطر ازی آسته که خُداوند بلده مه کارِ کُته کده و مَره از

مِصر بُرو اُورده. ^۹ امی عیدِ رِقَمِ نشانی اَلّی دَ دِستِ تُو و مِثلِ

یادگاری دَ پیشِ چیمای تُو بَشه تاکه شریعتِ خُداوند هر وخت

دَ دانِ تُو بَشه، چُون خُداوند قد دِستِ قُدرتمند خُو تُو ره از

مِصر بُرو اُورد. ^{۱۰} پس هر سال دَ وختِ مَقَرَر شُده، ای فَریضه

ره دَ جای بیرو.

۱۱” زمانیکه خُداوند تُو ره دَ سرزمینِ کنعان میرسنه که وعده

شی ره از پیش دَ بابه کلونای تُو و ام دَ خود تُو دَدَد، و اُو

سرزمی ره دَز تُو میدیه، ^{۱۲} دَ اُو غیت باچه‌های اولباری و

امچنان اولباری نَر حیوانات خُو ره دَ خُداوند وَقَف کُو، چُون

اونا دَ خُداوند تعلق دَره. ^{۱۳} مگم دَ عَوْضِ هر اولباری خَر باید

یگ باره ره دَ خُداوند وَقَف کنی. و اگه بلده شی فِدیهِ نَمیدی،

باید گردونِ خَر ره میده کنی. لیکن بلده هر باچه اولباری بنی

اسرائیل شمو حتماً فِدیهِ بدید. ^{۱۴} و صَباح روز وختیکه باچه تُو

از تُو پُرسان مونه: ‘ای کار بلده چی آسته؟’ پس دَزو بُگی که

خُداوند قد دِسْتِ قُدرتمند خُو مو ره از سرزمینِ مِصر، از جایی

که غُلام بُودی بُرو اُورد. ^{۱۵} و غَیتیکه فرعون سنگدل شُدَد و

مو ره ایله نَموكد، اوخته خُداوند تمام اولباری‌ها ره دَ سرزمینِ

مِصر زَد و کُشت، ام باچه اولباری انسان ره و ام اولباری نَر

حیوانات ره. دَمزی دَلیل ما پگ اولباری‌های نَر حیوانات خُو

ره دَ خُداوند قُربانی مُونم، مگم باچه‌های اولباری خُو ره

بازخريد مُونم. ^{۱۶} ای مَراسِمِ مِثلِ یگ نشانی دَ بله دِسْت و مِثلِ

یگ یادگاری دَ بَینِ چیمای تُو بَشه، چراکه خُداوند قد دِسْتِ

قوى خو مو ره از مصر برو آورد.

ستون اور و آتش

^{۱۷} و امی رقم شد، وختی فرعون قوم اسرائیل ره اجازه دد که بوره، خدا اونا ره از راه سرزمین فلسطینی ها هدایت نکد، اگرچه او راه نزدیک بود. چون خدا گفت: "اگه بنی اسرائیل دچار جنگ شنه، شاید اونا پشیمو شده د سرزمین مصر پس بوره." ^{۱۸} دمزی دلیل خدا اونا ره از راه بیابو سون دریای سرخ راهنمایی کد و بنی اسرائیل مسلح شده از سرزمین مصر برو آمد. ^{۱۹} موسی استغونای یوسف ره ام قد خو برد، چراکه یوسف د زمان زندگی خو بنی اسرائیل ره قسم دده گفتد: "وختیکه خدا د بله شمو نظر لطف کده شمو ره ازینجی برو موره، استغونای مره ازینجی قد خو ببرید." ^{۲۰} پس بنی اسرائیل منطقه سکوت ره ایله کده د منطقه ایتم که د شروع بیابو بود، خیمه زد. ^{۲۱} دمزی سفر خداوند پیشلون ازوا رفته د روز د وسیله ستون اور اونا ره هدایت موکد و شاو د وسیله ستون آتش بلده ازوا روشنی میدد. دزی صورت اونا میتنست ام د روز و ام د شاو سفر کنه. ^{۲۲} ستون اور د روز و ستون آتش د وخت شاویگ لحظه از پیش روی ازوا دور نموشد.

۱۴ خُداوند دَ مُوسیٰ گُفت: ^۲ "دَ بَنی اسرائیل بُگی که

اونا دَور خورده دَ منطقه پی-هَ حیروت خیمه بزنه، که دَ بَین میگردال و دریای سُرخ آسته، رُوی دَ رُوی بَعَل صِفون دَ پالوی دریا. ^۳ چُون فرعون دَ باره بَنی اسرائیل مُوگه که 'اونا دَ دَشت سرگردو یه و بیابو اونا ره سرپیچ کده. ^۴ پس ما دِل فرعون ره سخت مُونم و او شُمو ره دُمبال مُونه. دَزی رقم ما بُزرگی-و- جلال خُو ره دَزو و دَ تمام لشکر شی ثابت مُونم تا مصریا بدنه که ما خُداوند آسْتَم. " و بَنی اسرائیل دَ امر خُداوند عمل کد.

^۵ وختی دَ پادشاهِ مصر خبر دده شد که قومِ اسرائیل از مصر دوتا کده، او و خِدمتگاری شی پشیمو شُده گُفت: "مو چی کار کدی؟ چرا بَنی اسرائیل ره از خِدمت خُو آزاد کدی؟"

^۶ پس فرعون گاڈی خُو ره تیار کد و لشکر خُو ره قد خُو گِرِفته آماده شُد. ^۷ او قد شش صد گاڈی خاص خُو و قد پگِ گاڈی های دیگه مصر که دَ زیر دِستِ قومندانای شی بُود، رَبی شُد.

^۸ و خُداوند دِل فرعون پادشاهِ مصر ره سخت کد تاکه بَنی اسرائیل ره دُمبال کنه، چراکه قومِ اسرائیل دَ سر بلندی از مصر بُر شُد. ^۹ مصریا قد پگِ آسپها و گاڈی های فرعون،

قد نیروهای سواره و لشکر پیده، بنی اسرائیل ره دُمبال کد و
 قد ازوا د لب دریا، د بین پی-هَجیروت و بعل صِفون که اونا د
 اُونجی خیمه زدُد، رُوی د رُوی شُد. ^{۱۰} وختیکه فرعون نزدیک
 شُد، بنی اسرائیل توخ کد و دید که اونه، مصریا از دُمبال ازوا
 مییه. اونا کلو ترس خورد و د پیش خُداوند فریاد زد. ^{۱۱} اوخته
 اونا د موسیٰ گُفت: ”مگم د مصر قبرستو نَبود که مو ره دزی
 بیابو اُوردی تا مو د اینجی بُمری؟ چرا د حق ازمو ایطور کدی
 و مو ره از مصر بَرُو اُوردی؟ ^{۱۲} وختیکه د مصر بُو دی، آیا دز
 تُو نَگُفتی که ’مو ره د حال خودون مو بیل تا که د مصریا
 غلامی کنی؟‘ مو موفامیدی که غلام مندو د مصر از مُردو د
 بیابو کده بهتر آسته. “ ^{۱۳} مگم موسیٰ د مردُم گُفت: ”ترس
 نَخورید! ایسته شُنید و توخ کُنید که خُداوند چی رقم امروز
 شُمو ره نجات میدیه. ای مصریا ره که امروز مینگرید، دیگه
 هرگز نَمینگرید. ^{۱۴} خُداوند بلده شُمو جنگ مونه؛ شُمو فقط
 صبر کُنید و آرام بشید. “

^{۱۵} او غیت خُداوند د موسیٰ گُفت: ”چرا د پیش مه فریاد
 میزنی؟ د بنی اسرائیل بگی که اونا حرکت کنه و پیش بوره.
^{۱۶} و خود تُو تیاق خُو ره بلند کده طرف دریا دراز کو تا که دریا

دُو شَق شُنه و بَنی اِسْرَائیل از مَنه پارگی دریا دَ خُشکه تیر
شُنه. ^{۱۷} لیکِن ما دِلِ مِصرِیا ره سخت مُونم تا که اونا از دُمبال
شُمو داخِلِ دریا بییه و ما تَوَسُطِ فِرْعَوْن و تمامِ لشکر شی و دَ
و سِیلِه گاڏی ها و عسکرای سَواریه شی بزرگی و-جلالِ خُو ره
ظاَهْر مُونم. ^{۱۸} پس مِصرِیا مِیدنه که ما خُداوند اَسْتُم. دَ اُو
غیت ما از طَرِیقِ شِکست دَدونِ فِرْعَوْن و گاڏی های جنگی و
سَواری شی بزرگی و-جلالِ پِیدا مُونم. ^{۱۹} و ملایکه خُدا که
پیشلونِ لشکرِ بَنی اِسْرَائیل حَرکت مُوکد، دَ پُشتِ سِرِ ازوا
جای-دَ جای شُد. اوخته سَتونِ اُور از پیشِ رُوی بَنی اِسْرَائیل دَ
پُشتِ سِرِ ازوا رفت ^{۲۰} و دَ بَینِ لشکرِ مِصرِیا و لشکرِ بَنی
اِسْرَائیل پرده جور شُد. اَمو سَتونِ اُور دَ مِصرِیا تریکی مُوکد،
مگم دَ بَنی اِسْرَائیل دَ وختِ شاو روشنی مِیدد. دَمزی رقم تمام
شاو هر دُو لشکر از یگدیگه خُو جدا بُود. ^{۲۱} اوخته مُوسیٰ
تِیاقِ خُو ره قد دِستِ خُو سُونِ دریا دِراز کد و خُداوند اُو دریا
ره تمامِ شاو تَوَسُطِ بادِ شَرقی پُف کده دریا ره دُو شَق کد و
حِصّه مابَینِ دریا خُشک شُد. ^{۲۲} و بَنی اِسْرَائیل از راه خُشک دَ
مَنه دریا تیر شُد، دَ حالیکه اُو دریا مِثلِ دیوالِ بلند دَ دِستِ
راست و دِستِ چپ ایسته شُد. ^{۲۳} دَمزی غیت پگِ مِصرِیا اونا
ره دَوند و تمامِ اَسپهای فِرْعَوْن قد گاڏی ها و سَواری شی دَ

دُمبالِ ازوا دَ مَنه پارگی دریا داخل شد. ^{۲۴} و صَباح گاه خُداوند

از مَنه سَتونِ آوَر و آتِش لَشکرِ مِصرِیا ره توخ کده اونا ره دَ

گَلگَلَمیری اَندخت. ^{۲۵} او باعِث شد که چرخای گاډی های ازوا

کنده شنه تا اونا دَ سختی حَرکت کنه. اوخته مِصرِیا چِیع زده

گُفت: ”بِید که از پِیشِ بَنیِ اِسرائیل دُوتا کنی، چراکه خُداوند

طرفدارِ ازوا آسته و دَ خِلافِ ازمو جنگ مونه!“

^{۲۶} بعد ازو خُداوند دَ مَوسِی گُفت: ”دِست خُو ره بسمِ طرفِ

دریا دِراز کُو تاکه آوها دَ سِرِ مِصرِیا و گاډی ها و سَوارای ازوا

تا ببیه. “ ^{۲۷} اوخته مَوسِی دِست خُو ره دَ بِلِه دریا دِراز کد و دَم

دَمِ صُبحِ آوِ دریا دَ حالتِ اوّلی خُو پس اَمَد. مِصرِیا کوشِش کد

که دُوتا کنه، لیکن اونا قد آوِ دریا رُوی دَ رُوی شد و خُداوند

پگِ ازوا ره دَ مینکلِ دریا چِپه کده غَرَق کد. ^{۲۸} وختیکه آو

پس دَ جای خُو اَمَد، تمامِ گاډی ها و سَوارای ازوا زِبرِ آو شد و

از تمامِ لَشکرِ فِرَعون که دَ دُمبالِ بَنیِ اِسرائیل رفتُد، حتی یگ

نفر ام زنده نَمَد. ^{۲۹} مگم بَنیِ اِسرائیل دَ راهِ خُشک از مَنه

دریا تیر شد و آو مِثِلِ دیوالِ بِلند دَ دِستِ راست و دَ دِستِ چِپ

ازوا ایسته بُود. ^{۳۰} دَمزُو روز خُداوند بَنیِ اِسرائیل ره از چنگ

مِصرِیا نجات دَد و بَنیِ اِسرائیل جَسَدِ های مِصرِیا ره دید که دَ

لَبِ دَرِيَا هَر سُو اُفْتَدَه بُود. ^{۳۱} وختی بَنی إِسْرَائِيل اُمُو قُدْرَتِ
بُزْرگ ره که خُداوند دَ خِلَافِ مِصْرِيَا ظَاهِر کد دِيد، اُونَا از
خُداوند ترس خورده اِحْتِرَام کد و دَ خُداوند اِيْمَان اُورْد و دَ بِنْدَه
شِي مُوسَى اِعْتِمَاد کد.

غَزَل و سُرُودِ مُوسَى و بَنِي إِسْرَائِيل

۱۵ بعد از و مُوسَى و بَنِي إِسْرَائِيل اِينِي سُرُود ره بَلَدَه
خُداوند خاند:

”بَلَدَه خُداوند سُرُود مِيخَانُم که شِكُوَه-مَنْدَانَه پِيروز شُدَه،

اَسپ ها و سَوَارای شِي ره دَ دَرِيَا پورْتَه کد.

^۲ خُداوند زور و سُرُود مه يَه، اُو باعِثِ نِجَاتِ مه شُدَه.

اِينْمِي خُداي مه اَسْتَه و ما اُو ره سِتَايش مُونُم، خُداي

اِتَه مه، که ما اُو ره حَمْد-و-ثَنَا مُوگِيم.

^۳ خُداوند قَهْرْمَانِ جَنْگِ اَسْتَه،

و نام شی «خداوند» آسته.

لشکر و گاډی های فرعون ره د دریا اندخت،^۴

جنگجو های خاص فرعون د دریای سُرخ غرق شد.

آوهای غوج اونا ره پوشند،^۵

و اونا مثل سنگ د چقوری آو تاه رفت.

دست راست تو، ای خداوند، پر قدرت عظیم آسته،^۶

دست راست تو، ای خداوند، دشمن خو ره تکه-و-

پرچه کد،

قد بزرگی جلال خو مخالفین خو ره نابود کدی،^۷

تو آتش غضب خو ره ری کدی تا اونا ره مثل کاه

وری بسوزنه.

تو د سر دریا پف کده آو ره دوشق کدی،^۸

آوها رقمِ دیوالِ آلی ایسته شد و چُقُوری دریا خُشک

شد.

دُشمو قد خُو کُفت: 'اونا ره دُمبال مُونم، اونا ره گِرِفَتار

مُونم،

وُلجه ره تقسیم کده کُفتِ دِل خُو ره بُر مُونم

و شمشیر خُو ره کشیده اونا ره قد زورِ دِسْت خُو نابُود

مُونم.

لیکن تُو، آی خُداوند، دَ دریا پُف کدی و آو اونا ره

پوشند.

اونا سُرَب وَری دَ مَوج های خروشان غَرَق شد.

آی خُداوند، کُدمِ از خُدیو مِثِلِ از تُو آلی آسته؟ دَ عَظَمَت

و پاکی، کی آسته که رقمِ از تُو وَری بَشه؟

و دَ جلال و شِکوه مِثِلِ از تُو وَری کی پیدا موشه که

بِتَنه کارای عَجیب انجام بَدیه؟

١٢ تُو دِسْتِ رَاسْتِ خُو رِه دِرَازِ كَدِي

و زَمِي دُشْمَنَايِ تُو رِه قُورْتِ كَدِ.

١٣ اَز رُويِ مَحَبَّتِ بِي اِنْدَازِه خُو تُو قَوْمِ خُو رِه كِه بَا زَخْرِيْدِ

كَدِي، رَاهْنُمَايِي مُونِي.

تُو اَوْنَا رِه قَدِ قُدْرَتِ خُو طَرَفِ سِرْزَمِيْنِ پَاكِ خُو هِدَايَتِ

مِيْدِي.

١٤ مِلَّتْ هَا شَنِيدِه و مِيْلِرْزِه.

مِرْدُمَايِ فَلَاسْطِيْنِ رِه وَهَمِ كِرْفْتِه.

١٥ اَمِيْر هَايِ اِدُوْمِ وَحَشْتِ زَدِه شُدِه،

رَهْبِرَايِ مَوَاَبِ مِيْلِرْزِه،

مِرْدُمِ كِنْعَانِ مَحُو-و-كَمْ دِلِ شُدِه،

١٦ تِرْسِ و وَحَشْتِ دَ سِرْ اَزْوَا حَاكِمِ شُدِه.

أونا از قُدرتِ بازوی تُو شنیده و مثلِ سنگِ اَلّی

بے حرَکتِ شُدِه،

تا غَیْتیکه قَومِ تُو تیرِ شُنِه، اَی خُداوند،

تا قَومی که اُو رِه بازخَریدِ کدی تیرِ شُنِه.

^{۱۷} تُو اونا رِه اُورده دَ کوهِ مُقَدَّسِ خُو که میراثِ تُو اَسته،

جای-دَ-جایِ مُونی،

دَ امزُو جای که اُو رِه بَلدِه بُود-و-باشِ خُو اِنْتِخابِ

کدی، اَی خُداوند،

یعنی دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ که دِستایِ تُو بُنیادِ شی رِه

ایشته، یا مَولا.

^{۱۸} خُداوند تا اَبَدِ اَلْآبادِ پادشاهیِ مُونه.

^{۱۹} اَسپهایِ فِرْعَوْنِ که قدِ گاڈیِ ها و سَوارایِ شی دَ مَنِه

دریا رِفت،

خُداوند اَوهایِ دریا رِه پسِ دَ بَلِه ازوا ایلِه کد،

مگم بنی اسرائیل از منہ دریا دَ خُشکه تیر شُد.

^{۲۰} و مَریمَ که نَبیہ و خوارِ هارُون بُوَد، دَیره دَ دِستِ خُو گِرِفَت و پِگِ خاتونوی دِیگه ام دایره دَ دِستای شی دَ دُمبال ازو رفته بازی مُوکد. ^{۲۱} مَریمَ امی سُرود ره بَلدِه ازوا خاند:

”بَلدِه خُداوند سُرود بِخانید که شِکوه-مَندانہ پیروز شُدِه،

اَسپها و سَوارای شی ره دَ دریا پورته کد.

اَو تَلخِ شِیرینِ مُوشه

^{۲۲} پس مُوسیٰ قومِ اسرائیل ره از دریای سُرخ حَرَکت دَد و اونا ره دَ دَشَتِ شُورِ هِدایت کد. بعد از سِه روز سَفر دَ بیابو هیچ اَو پیدا نَشُد. ^{۲۳} وختیکه اونا دَ یگِ جای دَ نامِ ماره رسید، اونا نَتَنِست اَو امزُو جای ره وُچی کنه، چراکه تَلخِ بُوَد. دَمزی دَلیل اُونجی ره «ماره» یعنی «تَلخ» نام ایشْتُد. ^{۲۴} پس مَرْدُم دَ خِلافِ مُوسیٰ نِقِ نِقِ کده گُفت: ”مو چیخیل ره وُچی کنی؟“ ^{۲۵} اوخته مُوسیٰ پیشِ خُداوند فریاد زَد و خُداوند یگِ دِرخت ره دَزُو نِشو دَد. پس مُوسیٰ چیو امزُو دِرخت ره دَ مَنه اَو اَندخت

و آو شِيرِين شُد. دَ اُونجی خُداوند احکام و قانُون دَ قَوْمِ
إِسْرَائِيل دَد و اُونا ره مَوْرِدِ آزمايش قرار دَدَه ^{۲۶} گُفت: ”اگه
توره ازمه ره که خُداوند، خُداي تُو اَسْتُم، گوش کنی و چیزی
ره که دَ نظرِ ازمه دُرُست اَسْتَه انجام دَدَه از احکام و دستُورای
مه اِطاعت کنی، ما تُو ره از پگ مَرَض های که مِصرِبا ره
گِرِفْتار کُدُم، نِگاه مُونُم، چُون ما خُداوند، شَفا دِهِنْدِه تُو
اَسْتُم.“

^{۲۷} بعد ازو بنی اسرائیل دَ منطقه ایلیم آمد. دَ اُونجی دوازده
چشمه و هفتاد درخت خُرما مَوْجُود بُود؛ پس اُونا دَ لبِ چشمه
ها خِیمه زَد.

«مَنْ» و بوذنه

۱۶ بعد ازو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کد و
دَ بیابونِ سین که بین ایلیم و کوه سینا بُود رفت. اُونا دَ روزِ
پوزدَهْمِ ماهِ دوّم بعد از خارج شُدو از سرزمینِ مِصر دَ اُونجی
رسید. ^۲ دَ امزو بیابو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل دَ خِلافِ مُوسی
و هارون نِق نِق کد ^۳ و دَزوا گُفت: ”کشکه دَ سرزمینِ مِصر از

دستِ خُداوند مُوْمَرْدی. دَ اُونجی مو دَ بغلِ دیگ های گوشت
میشِشتی و نان پَریمو مُوخوردی، مگم آلی مو ره دزی بیابو
اُوردید تا که پگِ جماعت از گُشنگی بُمَره.

^۴ اوخته خُداوند دَ مُوسیٰ گُفت: ”اینه، ما از آسمو رقمِ بارو
آلی بلده شُمو نان ریی مُونم و مردم بُرو رفته هر روز نان
روزانه خُو ره جَم کنه. دَمزی طریقه ما اونا ره اِمْتِحان مُونم تا
بِنِگَرَم که آیا اونا از اید مه مُوشه یا نه. ^۵ دَ روزِ شَشُم اونا باید
دَ اندازه دُو روز نان ره جَم کده تیار کنه.

^۶ بعد ازو مُوسیٰ و هارون دَ تمامِ بنی اسرائیل گُفت: ”دَ وختِ
شام دَز شُمو معلومدار مُوشه، کسی که شُمو ره از سرزمینِ
مِصر آزاد کد، خُداوند بود. ^۷ اَره، شُمو صَباحِ صُبْحِ جَلالِ
خُداوند ره مینگرید، چرا که اُو نِقِ نِقِ شُمو ره که دَ خِلَافِ ازو
کدید، شَنِیده. چُون مو کی اَسْتی که شُمو دَ خِلَافِ ازمو نِقِ نِقِ
کُنید؟” ^۸ مُوسیٰ اِدامه دده گُفت: ”ازی پس خُداوند دَ غَیتِ
شام دَز شُمو گوشت میدیه و دَ وختِ صُبْحِ نان، تا که بُخورید و
سیر شَنِید، چُون خُداوند نِقِ نِقِ شُمو ره شَنِیده. دَ حَقِیقتِ شُمو
دَ خِلَافِ ازو نِقِ نِقِ کدید، نه دَ خِلَافِ ازمو. مو چی اَسْتی که
شُمو دَ خِلَافِ ازمو نِقِ نِقِ کُنید؟” ^۹ بعد ازو مُوسیٰ دَ هارون

گفت: "دَ تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل بگی، دَ حُضُورِ خُداوند
ببید، چراکه اُو نِقِ نِقِ های شُمو ره شَنِیده." ^{۱۰} "دَ حالیکه
هارُون قد جماعتِ بنی اسرائیل توره مُوگفت اونا سُون بیابو
توخ کد و دَ اُونجی جلالِ خُداوند دَ مَنه اُورِ ظاهرِ شُد.

^{۱۱} اوخته خُداوند دَ مُوسیٰ گفت: ^{۱۲} "ما نِقِ نِقِ بنی اسرائیل ره
شَنِیدم. بورُو و دَزوا بگی که دَ وختِ آفتو شِشتو گوشت
مُوخورید و دَ وختِ صُبحِ قد نانِ سیرِ مُوشید تا بدَنید که ما
خُداوند، خُدای شُمو اَسْتَم." ^{۱۳} "دَ شامِ امزُو روزِ تعدادِ زیادی
بودنه اَمَد و تمامِ خیمه‌گاهِ بنی اسرائیل ره پوشند و دَ وختِ
صُبحِ دَ گردوبرِ خیمه‌گاهِ شَبَنَم دَ زمی شِشت. ^{۱۴} وختیکه شَبَنَم
گَم شُد، دانه های نازک دَ رُوی بیابو باقی مند که رقمِ سُدِری
اَلی دَ بله زمی شِشت. ^{۱۵} غَیتیکه بنی اسرائیل اُو ره دید اونا
از یگدیگه خُو دَ زبونِ عِبرانی پُرسان کد: "مَن هُو؟" یعنی
"ای چی اَسْتَه؟" چُون اونا نَمیدَنست که اُو چی بُوَد. اوخته
مُوسیٰ دَزوا گُفت: "اینمی نانی اَسْتَه که خُداوند دَز شُمو دَدَه
تا اُو ره بُخورید. ^{۱۶} خُداوند گُفته: 'هر نفر اَموقَس که خورده
مِیتنه جَم کُنه. شُمو باید یگ مَنک ره بَلدِه هر فردِ خانوادِه خُو
که دَ هر خیمه زندگی مونه، بگیریید." ^{۱۷} "پس بنی اسرائیل

دزی توره عمل کد. بعضی مردم کلو جم کد و بعضی ازوا کم.^{۱۸} وختیکه امو «من» ره قد منک اندازه گرفت، معلوم شد کسای که کلو جم کدد، چیزی زیاد نداشت و اونای که کم جم کدد، کمبود نداشت، بلکه هر آدم د اندازه ضرورت خو جم کدد.^{۱۹} و موسی دزوا گفت: ”یگ ذره شی ره ام تا صبح نگاه نکنید.“^{۲۰} لیکن بعضی مردم د تورای موسی گوش ندد و یگ اندازه شی ره بلده صباح نگاه کد. مگم وختی صبح شد دید که پگ شی پر از کرم و گنده شده و موسی بخاطر امزی کار د بله ازوا غدر قار شد.^{۲۱} هر روز صباح گاه، هر کس د اندازه ضرورت خو امزو نان جم موکد. لیکن وختیکه آفتو تیز موشد، امو نان خاص او موشد.^{۲۲} و د روز ششم اونا دو برابر نان جم کد، یعنی دو منک بلده هر نفر. پس رهبرای قوم آمد و د موسی خبر دد.^{۲۳} موسی دزوا گفت: ”مقصد توره خداوند اینمی آسته: صباح روز استراحت و روز آرام مقدس د احترام خداوند آسته. پس هر چیزی ره که د بله آتش پخته کدنی و یا د او جوشندنی آستید، امروز پخته کنید و یگ اندازه ازو ره بلده صباح نگاه کنید.“^{۲۴} و اونا مطابق امر موسی نان ره تا روز دیگه شی نگاه کد و امو نان نه گنده شد و نه او ره کرم زد.^{۲۵} موسی دزوا گفت: ”ای نان امروز شمو

یَه، چراکه امروز روزِ آرام دَ اِحْتِرامِ خُداوند آسته و امروز امزُو نان هیچ پیدا نَمیتَید. ^{۲۶} شش روز نان ره جَم کُنید، لیکن روزِ هفتم، روزِ آرام آسته و او پیدا نَموشه. ” ^{۲۷} اوخته، دَ روزِ هفتم بعضی کسا بُرو رفت تا که ازو نان جَم کنه، مگم اونا هیچ پیدا نَتَست.

^{۲۸} پس خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ” تا کی شُمو از احکام و شریعت مه سرپیچی مُونید؟ ” ^{۲۹} دَ فکر شُمو بَشه که ما، خُداوند، روزِ هفتم ره بحیثِ روزِ آرام دَز شُمو بخشیدم. و امزی خاطر دَ روزِ ششم شُمو ره دُو برابر نان میدم. پس دَ روزِ هفتم هر نفر دَ خیمه خو بُمنه و هیچ کس از جای خو بُرو نَره. ” ^{۳۰} پس مردُم دَ روزِ هفتم استراحت کد. ^{۳۱} قومِ اسرائیل نامِ امزُو نان ره که هر صَباح جَم مَوکد، «مَن» اِشت. او مثِلی دانه های گشنیز سفید بود و مَزِه شی رقمِ کُلچه عَسَل تُو وری. ^{۳۲} بعد ازو موسیٰ گُفت: ” اینی ره خُداوند امر کده، یِگ

مَنکِ پُر از «مَن» ره بلده نسل های آینده نگاه کو تا اونا او ره بَنگره و بدنه دَ وختی که شُمو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُردُم، اونمو نان ره دَ بیابو بلده شُمو ددم تا بُخورید. ” ^{۳۳} و موسیٰ دَ هارون گُفت: ” یِگ ظرف ره بَگیر و دَ اندازه یِگ مَنکِ «مَن»

پُر کُو و اُو ره دَ حُضُورِ خُداوند بیل تا بِلدِه نسل های آینده
 نِگاه شُنه. ”^{۳۴} اُمُو رَقَم که خُداوند تَوَسُطِ مُوسَى اَمْر کُدُد،
 هَارُون اُو ره دَ آینده دَ پِیشِ رُوی صِنْدُوقِ شِهَادَتِ اِیشت تا
 نِگاه شُنه. ”^{۳۵} بَنی اِسْرَائِیل تا چِل سال «مَن» مُو خورد، تا
 زَمَانی که اُونَا دَ یِگِ مَنطِقِه اَبَاد رَسِید، یعنی تا داخِل شُدو دَ
 سِرْحَدِ سِرزَمِینِ کِنَعان، خُوراکِ ازوا «مَن» بُود. ”^{۳۶} یِگِ مَنک
 یعنی یِگِ «عومِر» دَهْمِ حِصَّه یِگِ ایفِه اَسْتِه.

از قاده او جاری موشه

۱۷ بعد ازو بنی اسرائیل دَ اَمْرِ خُداوند از بیابون سِین
 کوچ کد و دَ سَفَرِ خُو اِدَامه دَدِه دَ مَنطِقِه رِفِیدِیم خِیمه زَد، مِگَم
 دَ اُونَجی هِیچ اُو بِلدِه وُچی کدو پِیدا نَشُد. ”^۲ پس مَرْدُم قَد
 مُوسَى جَنجال کده گُفت: ”دَز مو اُو بَدی که وُچی کنی.“
 مُوسَى دَ جَوَابِ ازوا گُفت: ”بَچی قَد ازمه جَنجال مُونید؟ و
 چِرا خُداوند ره اِمْتِحان مُونید؟“^۳ و لَسِ ازی که مَرْدُم کَلو تَشْنه
 بُود، اُونَا نِقِ نِقِ کده دَ مُوسَى گُفت: ”چِرا مو ره از مِصر دَ
 اِینجی اُوردی؟ آیا مو ره دَ اِینجی اُوردی تاکه مو قَد اولادا و
 گَله های خُو از تَشْنگی بُمُری؟“^۴ پس مُوسَى دَ پِیشِ خُداوند

فرياد زده گُفت: ”ما قد ازی قوم چی کُنم؟ قریب آسته که مَره سنگسار کنه!“^۵ خُداوند دَ جواب مُوسیٰ گُفت: ”پیشِ رُوی قوم بورُو و بعضی از ریش سفیدای بنی اسرائیل ره قد خُو بَگیر و امو تِیاق ره که قد شی دریای نیل ره زدی، دَ دست خُو گِرِفته حرکت کُو. ^۶ اوخته، ما دَ حوریب دَ بله قاده دَ پیشِ رُوی تُو ایسته موشم و تُو قد امزو تِیاق دَ بله قاده بزَن تا آو از منِه ازو بُر شنه و مردُم وچی کنه.“ و مُوسیٰ دَ مُطابقِ امرِ خُداوند دَ پیشِ چیمِ ریش سفیدونِ بنی اسرائیل اموطور کد. ^۷ او امو جای ره «مَسّا» و «مِریبا» یعنی «آزمایش» و «جنجال» نام ایشت، چراکه بنی اسرائیل دَ اُونجی جنجال کد و خُداوند ره آزمایش کده گُفت: ”آیا خُداوند دَ قدی ازمو حاضر آسته یا نه؟“

جنگ قد عمالیقی ها

^۸ بعد ازو عمالیقیا دَ رِفیدیم آمده قد بنی اسرائیل دَ جنگ کدو شد. ^۹ مُوسیٰ دَ یوشع گُفت: ”نفرا ره از منِه قوم اِنْتِخاب کُو و بورُو قد عمالیقیا جنگ کُو. صَباح ما تِیاقِ خُدا ره دَ دست خُو گِرِفته دَ سرِ تِپه ایسته موشم.“ ^{۱۰} پس یوشع دَ مُطابقِ توره مُوسیٰ عمل کده دَ جنگ عمالیقیا رفت و مُوسیٰ، هارون و

خُور دَ بِلَه تپه رفت. ^{۱۱} و ایطور شُد که وختی مُوسیٰ دِستای
خُورِه سُون آسمو باله مُوکد، بَنی اسرائیل پیروز مُوشد، مگم
وختیکه مُوسیٰ دِست خُورِه بِلده دَمرسی تا مُوکد، عمالیقیا دَ
سر ازوا زور مُوشد. ^{۱۲} وختی مُوسیٰ کلو مَنده شُد و دِیگه
نَتِنست دِستای خُورِه باله بگیره، هارُون و خُور یگ سنگ ره
اُورده مُوسیٰ ره دَ بِلَه ازو شند و اونا از دُو طرف دِستای شی
ره تا آفتو ششتو باله نگاه کد. ^{۱۳} دَ نتیجه، یوشع و لشکر
شی، عمالیقیا ره بکلی از دَم شمشیر کشید.

^{۱۴} اُو غَیت خُداوند دَ مُوسیٰ کُفت: ”جریان ای پیروزی ره دَ
شکلِ کتابِ نوشته کُو تا که یادگاری بُمَنه و دَ یوشع بُوگی که
’ما نام و نشانِ قومِ عمالیق ره از رُوی زمی پای پاک کُم
مُونم.“ ^{۱۵} پس مُوسیٰ دَ اُونجی یگ قُربانگاه جور کد و نامِ
ازو ره «خُداوند عَلَم مه یه» ایشت. ^{۱۶} و مُوسیٰ کُفت: ”ازی
که دِست دَ صِدِ تَخْتِ خُداوند باله شُده، خُداوند قد مردُم
عمالیقی نسل دَ نسل دَ جنگ آسته.“

یَترون دَ دِیدونِ مُوسیٰ مییه

۱ یترون خُسِرِ مُوسَى، یعنی پیشوای مَدِیان شنید که

خُدا چی کارای بزرگ ره بلده مُوسَى و بلده قوم خُو بنی

إسرائیل انجام دده و چی رقم خُداوند اونا ره از مصر بُرو

آورده. ۲ پس یترون، صَفورا خاتونِ مُوسَى ره که مُوسَى او ره

پس دَ خانه آته شی رِبی کُدد، ۳ قد دُو باچه شی گِرِفته پیش

مُوسَى رِبی شُد. نامِ باچه اوّلِ مُوسَى جِرشوم بُود، چراکه دَ

وختِ تَوَلدِ ازو مُوسَى گُفتد: "ما دَ سرزمینِ خارجِ یگ بیگنه

آسْتَم." ۴ نامِ باچه دوّم شی العازار بُود، چراکه مُوسَى دَ وختِ

پیدا شُدون شی گُفتد: "خُداى آته مه مَره کومک کد و مَره از

شمشیرِ فِرْعَوْن نجات دَد." ۵ پس یترون خُسِرِ مُوسَى قد خاتو

و دُو باچه مُوسَى دَ بیابو دَ دِیرِ مُوسَى اَمَد، دَمزُو جای که بنی

إسرائیل خیمه زُدَد، یعنی دَ دامونِ کوهِ خُدا. ۶ او پیشلو دَ

مُوسَى خبر رِبی کده گُفتد: "ما خُسِرِ تُو یترون، قد خاتو و دُو

باچه تُو دَ دِیرِ ازتو مییم." ۷ پس مُوسَى دَ دَمِ راهِ خُسِرِ خُو رفت

و خود ره خَم کده دِست شی ره ماخ کد. و بعد از احوال پُرسی

قد یگدیگه خُو اونا دَ مَنه خیمه رفت. ۸ اوخته مُوسَى دَ خُسِرِ

خُو دَ باره پگِ کارای که خُداوند بلدهِ إسرائیل دَ خِلافِ فِرْعَوْن

و مِصرِیا کُدد، نَقْل کد. او امچنان قِصّه کد که بنیِ إسرائیل دَ

طُولِ راهِ دُچارِ کُدم کُدم سختی ها شُد و چی رقم خُداوند اونا ره

نجات دَد. ^۹ یټرون از خاطرِ پگِ خُوبی‌های که خُداوند بَلدِه بَنی
 اِسْرائیل کُدَد و ازی که خُداوند اونا ره از دِسْتِ مِصرِبا آزاد
 کُدَد، خوش شُد. ^{۱۰} او گُفت: ”مُبارک اَسْتِه خُداوندِ که شُمو
 ره از دِسْتِ مِصرِبا و فِرْعَوْنِ نِجات دَدِه و قَوْمِ خُو اِسْرائیل ره
 از زِبِرِ دِسْتِ مِصرِبا آزاد کَدِه. ^{۱۱} اَلی مِیدَنَم که خُداوند از پگِ
 خُدايو کَدِه بَزُرگَتَر اَسْتِه، چُون دَ بِلِه امزُو چِیزی که اونا غُرور
 مَوکد، خُداوند از او کَدِه غَدْر بَالِه بُوَد. ^{۱۲} ” پَس یټرون خُسِرِ
 مُوسى قُرْبانى سوختنى و قُرْبانى‌های دِیگِه ره دَ خُدا تَقْدِیم کد
 و هارُون و تَمَامِ رِيش سَفِیدای اِسْرائیل دَ دِیدونِ خُسِرِ مُوسى
 اَمَد و یگجای دَ حُضُورِ خُدا نَانِ قُرْبانى ره خورد.

قاضی ها تعیین موشه

^{۱۳} صُبْحِ رُوزِ دِیگِه شى مُوسى بَلدِه رَسِیدگى شِکَايَتِ مَرْدُم دَ
 جای قِضاوَتِ شِشت و مَرْدُم از صُبْحِ تا بِيگاه دَ گِرَد شى ایستِه
 بُوَد. ^{۱۴} وختى خُسِرِ مُوسى تَمَامِ کارای ره که مُوسى بَلدِه مَرْدُم
 مَوکد دِید، او گُفت: ”ای چى کار اَسْتِه که تُو بَلدِه مَرْدُم
 مَوکُنِی؟ چِرا تَنهاى خُو دَ قِضاوَتِ شِشتِى و مَرْدُم رُوز تا بِيگاه
 دَ گِرَد اَز تُو ایستِه موشه؟“ ^{۱۵} مُوسى دَ جِوابِ شى گُفت:
 ”مَرْدُم بَلدِه حَلِ مُشکِلِ خُو پِيش اَز مِه مِییه تاکِه اونا اِرادِه خُدا

ره از مه سوال كنه. ^{۱۶} وختيکه د بېن دُو آدم اِختلاف پيدا
 موشه، اونا پېش ازمه ميبه و ما فيصله مومنه كه كدم ازوا حق
 د جانب آسته و ما احكام و شريعت خدا ره دزوا تعليم ميدم. "
^{۱۷} خسر موسى دزو گفت: "امی کار ره كه موكنی خوب نييه.
^{۱۸} تو قد امزی کار ام خود خو ره و ام امی مردم ره منده و
 كاملاً زله مونی. ای کار کلو گرنگ آسته و تو نمیتنی ای کار
 ره د تنهایی خو پېش ببری. ^{۱۹} آلی توره مره گوش کو، پند-و-
 نصیحت مره قبول کو و خدا ام قد از تو بشه: تو باید د حضور
 خدا نماینده مردم بشی و اختلاف-و-دعوای ازوا ره د پېش خدا
 عرض کنی. ^{۲۰} احكام و شريعت خدا ره دزوا تعليم بدی و بلده
 ازوا یاد بدی كه چی رقم رفتار كنه و چی رقم کارا ره انجام
 بدیه. ^{۲۱} امچنان از منه قوم آدمای قابل، خدا ترس و درستکار
 ره كه از رشوت نفرت داشته بشه، انتخاب کو تا اونا سرکرده
 های هزار نفری، سرکرده های صد نفری، سرکرده های پنجاه
 نفری و سرکرده های ده نفری بشه. ^{۲۲} بیل كه اونمو نفرأ هر
 وخت د بېن قوم قضاوت كنه و فقط مسایل غدر مهم-و-سخت
 ره پېش از تو بیره. ليكن مسایل ريزه ره اونا خودون شی حل-
 و-فصل كنه. دزی ترتيب اونا ره د کار خو شريگ مونی و کار
 از تو آسوتر شده بار تو سبک موشه. ^{۲۳} اگه ای روش ره پېش

بُری و خاستِ خُدا ام امی رقم بَشه، اوخته، تُو ثابتِ قَدَم
مُومنی و مردُم ام راضی شُدِه دَ دِلِ آرام پس دَ خانه‌های خُو
موره. ”^{۲۴} موسیٰ نصیحتِ خُسُر خُو ره قبول کد و مُطابقِ
پیشنهاد ازو عمل کد. ”^{۲۵} او نفرای قابلِ ره از تمامِ بنی
اسرائیلِ اِنْتِخاب کد و اونا ره دَ سرِ هر دَلِ هزار نفری، صد
نفری، پنجاه نفری و ده نفری رهبرِ تعیین کد. ”^{۲۶} پس اونا هر
وخت دَ بَینِ مردُم قضاوتِ مُوکد. مسایلِ مُشکِلِ ره اونا دَ
پیشِ موسیٰ می‌اُورد و اِختِلافاتِ ریزه‌تر ره خودون شی حل و
فصلِ مُوکد. ”^{۲۷} بعد ازو موسیٰ خُسُر خُو ره رُو به راه کد و
یَترون پس دَ منطقه خود خُو رفت.

دَ کوهِ سِینا

۱۹ دَ شُرُوعِ ماهِ سِوَمِ بعد از بُرِ شُدونِ بنیِ اسرائیل از
سرزمینِ مِصر، دَمَزو روز اونا دَ بیابونِ سِینا اَمَد. ”^۲ اونا از
منطقه رِفیدیم حَرکت کد و دَ بیابونِ سِینا رَسیده خِیمه زد. دَ
اُنجی اونا رُوی دَ رُوی کوهِ سِینا خِیمه‌گاه ره جای-د-جای کد.
”^۳ اوخته موسیٰ دَ بِلِه کوه دَ حُضُورِ خُدا رفت و خُداوند از بِلِه
کوه موسیٰ ره کُوی کده کُفت: ”دَ خاندانِ یعقُوب، یعنی دَ

بَنی إِسْرَائِیلِ اَیْنِیْطُورِ بُوْگی: ^۴ شُمو دِیدِیدِ که ما قَدِ مِصرِیا چِی

کَارِ کُدْمِ و چِی رَقْمِ مِثْلِ یِگِ بُرْگُجِ اَلّی که چُوچه هَای خُو رِه
سِرِ بَالِ خُو اِیْشْتَه مُوْبَرَه، ما اَمِ شُمو رِه دَ پِیْشِ خُو اُوْرُدْمِ.

^۵ و اَلّی، اگِه دَ تُوْرِه مِه گُوشِ دَدِه اَز مِه اِطَاعَتِ کُنِیدِ و دَ
عَهْدِی که دَ بَیْنِ اَزْمِه و شُمو اَسْتِه و فَادا ر بُمَیْنِیدِ، شُمو اَز مَنِه
پِگِ قُوما مِثْلِ خَزَانِه اَلّی مَالِ خَاصِ مِه مُوشِیدِ. چُونِ تَمَامِ دُنْیا

مَالِ اَزْمِه یِه. ^۶ و اَمِچُنَانِ شُمو بَلَدِه اَزْمِه مَمْلَکَتِ پِیْشِوایِو و
مِلَّتِ مُقَدَّسِ جُورِ مُوشِیدِ. ^۷ اِیْنِمِی تُوْرایِ اَسْتِه که بایْدِ دَ بَنِی
اِسْرَائِیلِ بُوْگی. ” پَسِ مُوسِیْ اَز کُوه تَا اَمَدِ و رِیْشِ سَفِیدایِ

بَنِی اِسْرَائِیلِ رِه کُوی کَدِه تَمَامِ تُوْرایِ رِه که خُداوندِ دَزُو اَمْرِ
کُدْدِ، بَلَدِه اَزوا نَقْلِ کَدِ. ^۸ پِگِ مَرْدُمِ دَ یِگِ صَدَا دَ جِوابِ شِی
گُفْتِ: ” هَر چِیزِی که خُداوندِ گُفْتِه مُو دَزُو عَمَلِ مُونِی. ” و

مُوسِیْ جِوابِ قُومِ رِه دَ خُداوندِ رَسَنْدِ. ^۹ خُداوندِ دَ مُوسِیْ گُفْتِ:

” ما دَ مَنِه اُوْرِ سِیَاهِ پِیْشِ تُو مِیْمِ تَا و خِتِیکِه ما قَدِ اَز تُو تُوْرِه
مُوگْمِ، مَرْدُمِ دَ گُوشِ خُو صَدایِ مَرِه بَشَنُوِه و بَعْدِ اَزُو اَوْنَا
هَمِیْشِه دَز تُو اِعْتِمَادِ دَشْتِه بَشِه. ” پَسِ مُوسِیْ تُوْرِه قُومِ رِه دَ

خُدا عَرَضِ کَدِ. ^{۱۰} و خُداوندِ بَسْمِ دَ مُوسِیْ گُفْتِ: ” اَلّی دَ پِیْشِ

مَرْدُمِ بُوْرُو و دَزُوا اَمْرِ کُو که اِمْرُوزِ و صَباحِ خُودِ رِه پاکِ کَنِه و
کالایِ خُو رِه اَمِ بَشُوبِه. ^{۱۱} اَوْنَا بَلَدِه رُوزِ سِوْمِ خُودِ رِه تِیارِ کَنِه،

چراکه ما میخایم دیگه صَباح دَ پیش چیمای پگِ بنی اسرائیل
دَ کوه سِینا نازل شُنم. ^{۱۲} دَ گرداگردِ کوه یگ حد-و-اندازه
تعیین کُو و دزوا بُگی، 'هُوش خُوره بگیریِد که دَ بله کوه
نروید و حتی دَ دامونِ کوه پای خُوره نه ایلید؛ چُون هر کسی
که دَ کوه دَکه بُخوره، اُو حتماً باید کُشته شُنه. ^{۱۳} هیچ کس
باید دَ جانِ ازو دِست نَزنه، بلکه اُو باید سنگسار و یا قد تیر
کُشته شُنه. چی انسان بَشه، چی حیوان، اُو نباید زنده بُمنه.
لیکن وختیکه صدای شیپور باله مُوشه، اونا دَ بَعْلِ کوه
بییه. ^{۱۴} "پس مُوسیٰ از کوه تا شُد و بنی اسرائیل ره تقدیس
کد و اونا کالاهای خُوره شُشت. ^{۱۵} اوخته مُوسیٰ دزوا کُفت:
"بلده روزِ سوّم تیار بشید و قد خاتونوی خُو نزدیکی نکنید."
^{۱۶} و ایطور شُد که دَ روزِ سوّم، صَباح گاه صدای گرگردراغ
شَنیده شُد و آتَشک زَد و اُورِ تریک دَ بله کوه پیدا شُد. بعد
ازو یگ آوازِ غدرِ بلندِ مثلِ آوازِ شیپورِ اَلّی باله شُد و تمام
مردُم دَ خیمه گاه از ترس لَرزه مُوکد. ^{۱۷} اوخته مُوسیٰ مردُم ره
بلده مُلاقاتِ خدا از خیمه گاه بُرو بُرد و اونا دَ پای کوه ایسته
شُد. ^{۱۸} تمام کوه سِینا از دُود پوشیده بُود، چراکه خداوند دَ منِه
آتَش دَ بله کوه تاه شُد. از کوه دُودِ مثلِ دُودِ کوره وَری دَ هوا
باله مورفت و تمام کوه دَ شَدّت لَرزه مُوکد. ^{۱۹} صدای شیپور

بلندتر شُدِه مورفت تاكه بيخي بلند شُد. اوخته موسىٰ توره
 گُفت و خُدا قد صدای خُو دَزُو جواب دَد. ^{۲۰} وختيکه خُداوند دَ
 شيخي كوه سينا تاه شُد، او موسىٰ ره دَ پيش خُو كوي كد و
 موسىٰ ام دَ شَخ كوه باله رفت. ^{۲۱} اوخته خُداوند دَ موسىٰ
 گُفت: ”تا بورُو و دَ قوم خُو بگي كه از حد-و-اندازه تعيين
 شُده تجاوز نَكنه. نَشنه كه اونا بلده ديدون ازمه نزديك بيه و
 غَدَر ازوا كُشته شُنه. ^{۲۲} و حتىٰ پيشوايوني كه نزديك ازمه
 ميه، اونا ام بايد خود ره پاك كُنه؛ اگه نه، اونا دَ غَضَب مه
 گرفتار موشه. “ ^{۲۳} موسىٰ دَ خُداوند گُفت: ”مردم دَ بله كوه
 سينا آمده نَميتنه، چراكه تُو مو ره اخطار ددي و گُفتي كه دَ
 گردوبر كوه حد-و-اندازه تعيين كُو و كوه ره پاك حساب
 كُو. “ ^{۲۴} پس خُداوند دَ موسىٰ گُفت: ”بسم تا بورُو و هارون
 ره قد خُو باله بِيرو. و لے بنی اسرائيل و پيشوايو ره نه ايل كه
 ازو حد-و-اندازه تجاوز كنه و دَ پيش ازمه كه خُداوند اَسْتَم
 بيه؛ نَشنه كه اونا دَ غَضَب گرفتار شُنه. “ ^{۲۵} پس موسىٰ از
 كوه تاه رفت و تمام چيزا ره دَ مردم دُوباره گُفت.

۲۰ و خُدا گپ زده تمامِ امزی تورا ره گُفت:

۲ “ما خُداوند، خُدای تُو اَسْتُم که تُو ره از سرزمینِ

مِصر، از جایی که غلام بُودی، بُرو اُوردُم.

۳ دَ پالوی ازمه خُدایونِ دیگه نَدشته بَش.

۴ بَلدِه خُو بُت جور نَکو، نَه دَ شَکلِ چیزای که باله دَ

اَسمو اَسته یا تاه دَ رُوی زمی و یا دَ زیرِ آوهای زمی.

۵ اونا ره سَجده و عِبادت نَکو، چُون ما خُداوند، خُدای

تُو، خُدای غَیرتی اَسْتُم و بچکیچا ره بخاطرِ گُناه

آته‌گون شی تا پُشتِ سِوَم و چارمِ امزُو کسا که از مه

بَد مُوبره، جَزا میدیم. ۶ لیکِن رَحمتِ خُو ره تا هزار

پُشتِ نَصیبِ کسای مُونم که مَره دوستِ دَره و احکام

مَره نِگاهِ مُونه.

۷ نامِ خُداوند، خُدای خُو ره دَ مقصدِ باطلِ نَگیر، چُون

خُداوند کسای ره که نامِ ازو ره دَ مقصدِ باطلِ بَگیره،

بے جزا نمیله.

^۸ روز آرام ره د یاد خو بگير و او ره مُقَدَّس حساب کو.

^۹ شش روز کار کو و پگ کارای خو ره انجام بدي،

^{۱۰} مگم روز هفتم یگ روز آرام د احترام خداوند، خدای

تو آسته. دمزو روز هیچ کار ره انجام ندی؛ نه خود

تو، نه باچه تو، نه دختر تو، نه غلام تو، نه کنیز تو،

نه چارپایای تو و نه بیگنه که د چار دیوالی تو بشه،

^{۱۱} چراکه خداوند د شش روز آسمو، زمی، دریا و هر

چیزی ره که د منه ازوا آسته خلق کد و د روز هفتم

دست خو ره از کار کشید؛ امزی خاطر او روز هفتم ره

مبارک خاند و او ره پاک حساب کد.

^{۱۲} آته و آبه خو ره احترام کو تا د سرزمینی که خداوند،

خدای تو دز تو موبخشه، عمر دراز دشته بشی.

^{۱۳} قتل نکو.

^{۱۴} زنا نکو.

^{۱۵} دزی نکو

^{۱۶} د ضد همسایه خو شاهدی دروغ ندی.

^{۱۷} چیم خو ره د خانه همسایه خو نه ایل؛ خاتون

همسایه خو ره، غلام و کنیز شی ره، گاو و الاغ شی

ره و هیچ مالِ دیگه همسایه خو ره تی چیم نکو.

^{۱۸} وختیکه مردم گرگردراغ و آتشک ره قد باله رفتون دود از کوه دید و صدای شیپور ره شنید، اونا از ترس د لَرزه اُفتد و از کوه دُورتر ایسته شد. ^{۱۹} و اونا د موسیٰ گفت: ”خود تو پیغامِ خدا ره دز مو بگی و مو گوش مونی، مگم خدا قد ازمو توره نگیه، نشنه که مو بمری.“ ^{۲۰} لیکن موسیٰ د مردم گفت: ”ترس نخورید؛ خدا بلده ازی آمده که شمو ره آزمایش کنه تا که ترس خداوند د پیش روی شمو بشه و شمو گناه نکنید.“ ^{۲۱} د حالیکه پگ قوم دُورتر ایسته بود، موسیٰ دمزو اور تریک و سیاه که خدا د اونجی بود، نزدیک شد.

^{۲۲} اوخته خداوند د موسیٰ گفت: ”د بنی اسرائیل اینی رقم بگی، خودون شمو دیدید که ما از آسمو قد شمو توره گفتم.“ ^{۲۳} د پالوی مه خدایون دیگه از نقره و طلا بلده خو جور نکنید. ^{۲۴} بلده ازمه یگ قربانگاه از خاک زمی جور کنید و د بله ازو قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی ره از منه گله و رمه خو دز مه تقدیم کنید. هر جای ره که ما انتخاب کنیم تا د اونجی نام مه یاد شده ستایش شنه، ما د اونجی پیش شمو

مییّم و شُمو ره بَرکت مییّد. ^{۲۵} ولے اگه بلده ازمه یگ

قربانگه سنگی جور مونیّد، سنگا ره تراش نکنیّد، چُون اگه
اوزار کار ره دَبله ازوا استعمال کُنیّد، قربانگه نجس موشه.
^{۲۶} قربانگه زینه دار جور نکنیّد؛ نشنه وختیکه شُمو از زینه باله
مورید، شرمگاه شُمو دیده شنه. ”

قانون جزا

۲۱ ” و اینی احکام ره ام باید دَبنی اسرائیل بگی، ^۲ اگه
یگ غلامِ عبرانی بخری، او باید بلده شش سال دَز تو خدمت
کنه و دَ سالِ هفتم او ره آزاد کُو، بدُون ازی که او بلده آزادی
خو پیسه بديه. ^۳ اگه دَ غیتی که غلام تو شدد مُجرّد بود، او
باید تنها آزاد شنه. ولے اگه پیش ازی که غلام از تو شنه خاتو
دشت، خاتون شی ام قد ازو قتی آزاد شنه. ^۴ اگه بادار شی
بلده ازو خاتو گرفته بشه و او غلام از خاتون خو صاحبِ باچه
ها و دختر و شده بشه، اوخته خاتو و اولادا از بادار شی موشه
و او غلام تنهای خو آزاد شنه. ^۵ لیکن اگه او غلام بگیه: ”ما
بادار و خاتو و بچکیچای خو ره دوست دَرْم؛ ما نمیخایم آزاد
شئم. ” ^۶ اوخته بادار شی او ره دَ حضورِ خدا بُبره و بعد ازو دَ

دانِ درگه و یا چوکاتِ درگه ایسته کنه و د اُونجی بادار شی
گوشِ غلام ره قد یگ دروش سُلَاح کنه. ازو پس امو غلام
بلده همیشه د بادار خو خدمت کنه.

^۷ اگه یگ آدم دُختر خو ره مثلِ کنیز سودا کنه، او کنیزِ مثلِ
غلاما وری د سالِ هفتم نباید آزاد شنه. ^۸ و اگه بادار ازو دُختر
که او ره د خود نامزاد کده، ازو راضی نبشه، او حق ندره که
او ره د یگو نفر که از بنی اسرائیل نبشه سودا کنه، چراکه
امو کار د حق ازو دُختر خیانت حساب موشه، بلکه بیله که
امو دُختر بازخريد شنه. ^۹ و اگه بادار بخایه کنیز ره بلده باچه
خو نامزاد کنه، باید مطابقِ رسمِ دُخترِونِ آزاد قد ازو رفتار
کنه، نه مثلِ یگ کنیز. ^{۱۰} اگه د پالوی کنیز یگ خاتونِ دیگه
بلده خو بگیریه، او نباید از خوراک و پوشاک و حقِ زن-و-
شویی ازو کم کنه. ^{۱۱} و اگه بادار امی سه چیز ره بلده ازو
انجام نمیدیه، او کنیز میتنه او ره ایله کنه و بدون پیسه ددو
آزاد شنه.

^{۱۲} اگه کسی یگ انسان ره بزنه و او بمره، او آدم باید کشته
شنه. ^{۱۳} لیکن اگه او د گیته شی نبوده که او ره بزنه، بلکه
تقدیرِ الهی بوده که امو نفر د دست شی بفته، اوخته ما بلده

ازو یگ جای ره تعیین مُونم که د اُونجی دوتا کنه.

^{۱۴} ولے اگه یگ شخص د بِله همسایه خُو قار شُنه و او ره قَصداً بُکُشه، او ره حتی از پناه قُربانگاه ازمه باید بکشید تاکه کُشته شُنه.

^{۱۵} و کسی که آته یا آبه خُو ره بزنه، باید کُشته شُنه. ^{۱۶} و کسی که یگ انسان ره دُزی کده سَودا کنه و یا امو نفر د دست شی پیدا شُنه، دُز باید کُشته شُنه.

^{۱۷} کسی که آته یا آبه خُو ره لعنت کنه، باید کُشته شُنه.

^{۱۸} اگه دُو نفر قد یگدیگه خُو جنگ-و-جنجال کُنه و یگ شی

دیگه ره قد سنگ یا مُشت بزنه، مگم او نمره بَلکه بستر شُنه، ^{۱۹} و بعد ازو دُوباره از جاگه خُو باله شُده د کومک تِیاق راه بوره، د او صورت آدم زَدنی بے گناه آسته. ولے تاوون روزای بیکاری شی ره باید دَزُو بدیه و خَرچ تداوی شی ره د گردو بگیریه.

^{۲۰} و اگه کسی غلام یا کنیز خُو ره قد چپو بزنه و او د زیر چپو بُمَره، انتقام ازو باید گرفته شُنه. ^{۲۱} لیکن اگه امو غلام یا کنیز

چند روز پس از لت خوردو زنده بُمَنه، نَباید از بادار شی اِنْتِقَام
گِرَفْتَه شُنه، چراکه او غُلام یا کَنیز دَزُو تَعْلُق دَره.

^{۲۲} و اگه یگ تعداد مَرِدا قد یگدیگه خُو جنگ کنه و دَ وخت
جنگ یگ خاتُونِ حَامِلَه ره بَزنه و اولادِ ازُو ضایع شُنه، مگم دَ
خودِ ازُو خاتُو کُدَم ضَرَر نَرَسه، امو آدمِ زَدَنی هر قدر پیسه که
شوی امزُو خاتُو طلب کنه، باید جریمه بَدیه، ولے قاضیا باید
تَصَدِیق کنه. ^{۲۳} لیکن اگه دَ خودِ ازُو خاتُو نُقْص بَرَسه، باید
امو نُقْص دَ آدمی که زده ام بَرَسه: جان دَ عَوَضِ جان، ^{۲۴} چیم
دَ عَوَضِ چیم، دندو دَ عَوَضِ دندو، دِست دَ عَوَضِ دِست، پای
دَ عَوَضِ پای، ^{۲۵} داغ دَ عَوَضِ داغ، زخم دَ عَوَضِ زخم و
سیاکوی دَ عَوَضِ سیاکوی.

^{۲۶} اگه کسی چیم غُلام یا کَنیز خُو ره کور کنه، باید او ره دَ
عَوَضِ چیم شی آزاد کنه. ^{۲۷} و اگه کسی دَندونِ غُلام یا کَنیز
خُو ره میده کنه، باید او ره دَ عَوَضِ دَندونِ شی آزاد کنه.

^{۲۸} و اگه یگ نرگاو دَ بِلَه یگو مَرِد یا خاتُو قد شاخ خُو حَمَلَه
کنه و او ره بُکُشه، نرگاو باید سنگسار شُنه و گوشت شی ام
خورده نَشُنه، مگم صاحبِ نرگاو بے گناه حساب شُنه. ^{۲۹} ولے

اگه امو نرگاو ازو پيش ام قد شاخ خو حمله موكده و صاحب
 شي ام ازي توره خبر دشته، مگم نرگاو ره بسته نكده و امو
 نرگاو يگو مرد يا خاتو ره كشته، دزي صورت نرگاو بايد
 سنگسار شنه و صاحب شي ره ام بايد بگشه. ^{۳۰} و له اگه
 خونبها د بله صاحب نرگاو تعيين شنه، صاحب نرگاو ميتنه قد
 ددون خونبهاي تعيين شده جان خو ره بازخريد كنه. ^{۳۱} چي
 دختر ره شاخ بزنه، چي باچه ره، اينمي حكم ذكر شده بايد
 اجرا شنه. ^{۳۲} اگه نرگاو يگو غلام يا كنيز ره بزنه، بايد صاحب
 نرگاو سي مئقال نقره د بادار غلام يا كنيز بديه و گاو ام
 سنگسار شنه. ^{۳۳} اگه كسي دان كدم چاه ره واز كنه يا يگو
 چاه ره بكنه و روي شي ره نپوشنه و د منه ازو يگو گاو يا خر
 بفته، ^{۳۴} صاحب چاه بايد عوضی و يا قيمت امزو حيوان ره د
 صاحب شي بديه و حيوان مرده دزو تعلق ميگيره.

^{۳۵} اگه نرگاو يگو آدم، نرگاو يگو كس ديگه ره بزنه و بگشه،
 اوخته اونا گاو زنده ره سودا كده قيمت شي ره منه خو تقسيم
 كنه و نرگاو كشته شده ره ام دو تقسيم كنه. ^{۳۶} و له اگه معلوم
 شد كه امي گاو سابق ام عادت شاخ زدو ره دشته، مگم
 صاحب شي او ره بسته نكده، اوخته گاو زنده ره صاحب شي

باید دَ عَوْضِ گاوِ کُشته شده بَدیه و گاوِ کُشته شده از خود
شی موشه.

۲۲ اگه کسی نرگاو یا گوسپو ره دُزی کنه و او ره حلال

کنه یا سودا کنه، باید دُز دَ عَوْضِ نرگاو پَنج گاو و دَ عَوْضِ
گوسپو چار گوسپو بَدیه. ^۲ اگه کُدم دُز دَ وختِ شاو دَ دُزی کدو

گرفتار شنه و او ره تا اندازه بزنه که بُمَره، خُونِ ازُو باید

بازخاست نَشنه. ^۳ لیکن اگه دُز بعد از آفتو بُر شُدو کُشته

شنه، بازخاستِ خُونِ ازُو باید شنه. دُز باید تاوو بَدیه و اگه

چیزی ندره، خودِ ازُو باید سودا شنه و قِیمَتِ شی دَ عَوْضِ

دُزی شی دده شنه. ^۴ اگه چیزی دُزی شُدو زنده دَ دِستِ دُز پیدا

شنه، هر چیزی که بَشه، چی گاو، چی خَر، چی گوسپو، دُز

باید دُو برابرِ تاوو بَدیه.

^۵ اگه کسی تاله خُو ره بکُلی بچَرنه و بعد ازُو مال خُو ره قَصداً

دَ تاله یا باغِ انگورِ دیگه کس ایله کنه، او باید تاوون شی ره

از خُو بترین تاله یا باغِ انگورِ خود خُو بَدیه.

^۶ اگه یگو کس آتِش دَر بَدیه و آتِش دَ خار بوُته بَرسه و بعد ازُو

د کِشْتِ دِیْگِه نَفْر بوره و قَوْدِه یا حاصِلِ دِرَو نَشُدِه و یا تمام
کِشْتِ اَزو ره بُسوزَنه، آدمی که آتِش کده، حتماً باید تاوون
شی ره بَدیه.

۷ اگه کسی پَیسه یا سامان خُو ره پیشِ همسایه خُو امانت بیله
و چیزی ایشْتگی از خانه امزُو نفر دُزی شُنه، د صورتی که دُز
گِرِفْتار شُنه، اُو باید دُو چند تاوو بَدیه. ^۸ اگه دُز گِرِفْتِه نَشُد،
اُو غَیْت صَاحِبِ خانه باید د حُضُورِ خُدا حَاضِرِ شُنه تا فِیصله
شُنه که آیا اُو دِستِ خُو ره د مالِ همسایه خُو دِراز کده، یا نه؟
۹ تمام قضیه های خیانت، چی د باره گاو، خر یا گوسپو بَشه،
چی د باره کالا و یا هر چیزِ دِیْگِه که گُم شُدِه بَشه و یگو کس
إدعا کنه که "اینمی از مه یه" اوخته، ادعا کُننده و صَاحِبِ
مال هر دُوی شی باید د حُضُورِ خُدا بییه و هر کُدم شی که
گُناهکار اِعلان شُد، باید دُو چند د همسایه خُو تاوو بَدیه.

۱۰ اگه کُدم کس یگو خر یا نرگاو یا گوسپو و یا یگو حیوانِ
دِیْگِه ره بلده همسایه خُو امانت بَدیه و اُو حیوان بُمَره یا اوگار
شُنه و یا از پیشِ اَزو بُرده شُنه بدُونِ ازی که کس بِنگره،
۱۱ یگ قَسَم د بَیْنِ اَزو هر دُو د حُضُورِ خُداوند ایشْتِه شُنه. اگه
امو آدم قَسَم بُوخوره که دِستِ خُو ره د مالِ همسایه خُو دِراز

نکده، صاحب مال باید قسم شی ره قبول کنه. اوخته او آدم لازم ندره که تاوو بدیه.^{۱۲} ولے اگه او حیوان از پیش همسایه دزی شده بشه، او باید د صاحب ازو تاوو بدیه.^{۱۳} اگه حیوان د وسیله یگو جانور درنده پاره شده بشه، او باید لاش پاره شده ره د عنوان ثبوت بیره. د او صورت او لازم ندره که تاوو بدیه.

^{۱۴} اگه کسی یگ حیوان ره از همسایه خو امانت بگیریه و او حیوان د وختیکه صاحب شی حاضر نبشه، اوگار شنه یا بمره، پس آدم امانت گیرنده باید تاوون حیوان ره بدیه.^{۱۵} لیکن اگه صاحب امزو حیوان حاضر بوده بشه، او مجبور نییه که تاوو بدیه. اگه حیوان کرا شده بشه، امو کرایه د عوض تاوون شی حساب موشه.

قانونای اخلاقی و مذهبی

^{۱۶} اگه یگو مرد کدم دختر باکیره ره که هنوز نامزاد نشده بشه، بازی بدیه و قد شی خاو کنه، او باید مهریه دختر ره بدیه و او ره خاتون خو کنه.^{۱۷} لیکن اگه آته شی راضی نبشه که دختر خو ره دزو آدم بدیه، پس او آدم باید مهریه یگ دختر ره دزو

۱۸ خاتونی که جادوگری مونه، او ره زنده نه ایلید .

۱۹ هر انسان که قد حیوان نزدیکی کنه، باید کشته شنه .

۲۰ هر کسی که بلده خدایون دیگه، غیر از خداوند قربانی کنه،

باید کاملاً نابود شنه . ۲۱ آدم بیگنه ره آزار ندید و د حق شی

ظلم نکنید، چراکه خودون شمو ام د سرزمین مصر بیگنه

بودید . ۲۲ خاتون بیوه و یتیم ره اذیت نکنید . ۲۳ اگه اونا ره

اذیت کنید، اونا پیش ازمه داد-و-فریاد مونه و ما ضرور داد-و-

فریاد ازوا ره میشنوم ۲۴ و د سر شمو قار شده شمو ره د دم

شمشیر موکشتم تاکه خاتونوی شمو بیوه شنه و بچکیچای شمو

یتیم .

۲۵ اگه د کدم شخص محتاج که از قوم ازمه آسته پیسه قرض

میدی، مثل یگ سودخور رفتار نکو و ازو سود نگیر . ۲۶ اگه

چپن همسایه خو ره گرو گرفتی، او ره حتماً پیش از ششتون

آفتو دزو پس بدی، ۲۷ چراکه اونمو چپن یگانه پوش بلده خا

شی آسته . اگه ازو محروم بشه، او جسم خو ره قد چیزخیل

پوش کنه؟ پس او پیش ازمه فریاد میزنه و ما د داد ازو
میرسم، چراکه ما خدای کریم-و-رحیم استم.

^{۲۸} د خدا کفرگویی نکو و د رهبر قوم خو نالت نگی. ^{۲۹} د

اوردون هدیه حاصلات و شیره انگور خو د حضور ازمه معطل
نکو. باچه اولباری خو ره دز مه وقف کو. ^{۳۰} امو رقم،
اولباری های گاو و مال خو ره ام دز مه وقف کو. بیل که نلغه
بلده هفت روز د پیش آبه خو بمنه و د روز هشتم، او ره دز مه
بدی. ^{۳۱} شمو قوم مقدس مه استید. دمزی دلیل گوشت حیوان
ره که د وسیله جانور درنده پاره شده بشه، نخورید، بلکه او
ره پیش سگا بندزید.

^{۲۳} خبر دروغ ره تیت نکو و قد آدم شیر همدست شده
شاهدی دروغ ندی.

^۲ د انجام ددون عمل بد از اکثریت مردم پیروی نکو. د موقع
دعوا از خاطر تاثیر نظر اکثریت مردم، شاهدی دروغ ندی و
عدالت ره پایمال نکو. ^۳ امچنان از دعوی آدم غریب د
محاکمه طرفداری نکو.

۴ اگه قد گاویا خَرِ گمَشِدِه دُشْمون خُو رُوی دَ رُوی شُدی، اُو
ره پیشِ صَاحِبِ شی پس بُر.

۵ اگه مینگری یگو کسی که ازتو نَفَرَتِ دَرِه و خَرِ شی دَ زِبِر
بار خاو کده، بے پَرِوا از پَالووی خَرِ شی تیر نَشو، بَلکِه دَزُو
کومک کُو تاکه خَرِ شی از زمی باله شُنه.

۶ حَقِ آدَمِ دَرْمَنِدِه قَوْمِ خُو ره دَ پیشِ قَاضی پَایمال نَکُو. ۷ تَهْمَتِ
ناحق دَ کس نَزَن و آدَمِ صَادِق و بے گُناه ره دَ قتل نَرَسَن، چَراکه
شخصِ بَدکار ره ما بیگناه حِساب نَمُونُم. ۸ رِشَوَتِ نَگیر،
چَراکه رِشَوَتِ چِیمای پینایا ره کور مونه و تورای آدَمای عَادِلِ
ره کَجِ مونه. ۹ دَ آدَمِ بیگنه ظَلَمِ نَکُو، چَراکه خودگون شُمُو دَ
مِصرِ بیگنه بُودید و از حالِ دِلِ بیگنه خبر دَرید.

سَالِ هَفْتَمِ و رُوزِ هَفْتَمِ

۱۰ دَ زَمینِ خُو شَشِ سَالِ کِشَت و کار کُو و حَاصِلِ شی ره جَمِ
کُو، ۱۱ مَگم دَ سَالِ هَفْتَمِ بیل که زَمینِ تُو سفید و ایوه بُمَنه تا
آدَمای مَفْلِس-و-نَادار که دَ بَینِ قَوْمِ تُو آستِه، از چِیزی که سَوز
مونه بُوخوره. و باقی مَنِدِه شی ره حَیوانای بیابو بُوخوره. قد

باغ انګور و باغ زیتون خو امی کار ره بکو. ^{۱۲} شش روز کار کو و د روز هفتم مندگی خو ره بگیری تا گاو و خر تو دمرسی کنه و باچه کنیز تو و شخص بیگنه که بلده تو کار مونه، پتنه آرام بگیریه. ^{۱۳} دمزو چیزای که دز شمو گفتم، پای بند بشید و نام خدایون دیگه ره ذکر نکنید و نام های ازوا ره حتی د زبون خو ام نیرید.

عید های سالانه

^{۱۴} هر سال سه دفعه د احترام ازمه عید بگیرید:

^{۱۵} اول عید فطیر ره برگزار کنید. امو رقم که ما دز

شمو امر کدم، د دورون هفت روز نان فطیر بخورید.

ای ره بطور منظم هر سال د ماه اییب ادا کنید، چون

دمزی ماه بود که از مصر بر شدید. دمزی عید باید

هیچ کس دست خالی د حضور ازمه نیه.

^{۱۶} دوم، عید نوبر حاصلات ره د موقع که حاصل اول

کشت-و-کار خو ره د پیش ازمه تقدیم مونید، برگزار

کنید.

سوم، عید فصل درو ره د آخر سال د وخت جم

كدونِ حاصلِ زمينِ خو بر گزار كُنيد.

^{۱۷} هر سال سه دفعه پگِ مردا-و-باچه های شمو باید دَ حُضورِ خُداوند-خُدا حاضر شنه. ^{۱۸} خُونِ قُرَبانی ره قد نانِ خمیرمایه تُو دَز مه تقدیم نَکنید. چربی قُرَبانی ره که دَ مَوقِعِ عیدِ دَز مه تقدیم مُونید، نباید تا صُبحِ روزِ دیگه باقی بُمَنه. ^{۱۹} بَهِتَرینِ نَوَبَرِ حاصِلاتِ زمينِ خو ره دَ خانِه خُداوند، خُدايِ خو بَیرید. بَزغله ره دَ شيرِ آبِه شی پُخته نَکنید.

وَعَدَه ها و احكامِ خُدا

^{۲۰} ما یگِ ملایکه ره پیشلون تُو رَبی مُونم تاکه از تُو مُحافِظَتِ کُنه و تُو ره دَ سرزمینی که ما بلده تُو تیار کدیم، برسنه. ^{۲۱} خود ره ازو هوش کُو و دَ تورای شی گوش بدی. قد ازو تلخ نشو، چراکه خطاهای تُو ره نَمُوبَخشه، چُون ما او ره رَبی کدیم و نامِ ازمه قد ازو آسته. ^{۲۲} لیکن اگه دَزو گوش بدی و پگِ چیزای ره که ما قد تُو کُفتم انجام بدی، او غیت ما دُشمون دُشمنای تُو و مُخالفِ مُخالفینِ تُو موشم. ^{۲۳} ملایکه مه پیشلون تُو موره و تُو ره دَ سرزمینِ آموربا، حِتیا، فرزبا،

كِنَعَانِيَا، حَوِّيَا وَيُوسِيَا مِيرْسَنَه و ما اُونَا رَه پاي پاك گُم
 مُونُم. ^{۲۴} دَ خُدايونِ ازوا سَجْدَه نَكُو و اُونَا رَه پَرَسْتِش نَكُو و دَ
 رَسْم و رَوَاجِ مَذْهَبِي اَزُو مَرْدُم اَم شَرِكْت نَكُو، بَلَكِه بُتْهَي
 ازوا رَه مُكَمَل خراب كُو و سَتُون هَي پَرَسْتِشِي ازوا رَه مِيدَه
 كُو. ^{۲۵} خُداوند رَه كه خُدَاي شُمُو اَسْتَه، عِبَادَت كُنِيد و اُونان
 و اَو شُمُو رَه پُر بَرَكْت مُونَه و مَرِيضِي هَا رَه از مِينَكَل شُمُو
 دُور مُونَه. ^{۲۶} دَ سَرزَمِين شُمُو هِيچ خاتُو اُولاد خُو رَه ضايِع
 نَمُونَه و هِيچ خاتُونِ سَنَدَه پِيدَا نَمُوشَه و ما، خُداوند، دَز شُمُو
 عُمَرِ دِرَاز مِيدُم. ^{۲۷} بِيَم-و-وَحْشَت خُو رَه پيشلون تُو رِي مُونُم و
 پِگِ قَوْمَاي رَه كه تُو دَ بِيَنِ ازوا موري دَ سَردَرگَمِي مِيندَزُم و
 دُشْمَنَاي تُو رَه دُوتَلجِي مُونُم. ^{۲۸} ما گَاوزمُبُورا رَه پيشلون تُو
 رِي مُونُم تاكه حَوِّيَا، كِنَعَانِيَا و حِتْيَا رَه از دَمِ رَاهِ تُو دُور كَنَه.
^{۲۹} اَلْبَتَه اُونَا رَه دَ طُولِ يِگِ سَالِ بُر نَمُونُم؛ نَشْنَه كه زَمِي خَالِي-
 و-خَرَابَه شُنَه و جَانُورَايِ دَرِنْدَه از حَدِّ و اَنْدازَه كَلو شُنَه. ^{۳۰} ما
 اُونَا رَه كَم از پيش رُوي تُو هِي مُونُم تاكه جَمْعِيَتِ شُمُو زِياد
 شُدَه بوره و تَمَامِ زَمِي رَه بِيگِيرِيد. ^{۳۱} سَرخَدِ سَرزَمِينِ تُو رَه از
 دَرِيَايِ سُرْخِ تا لَبِ دَرِيَايِ فَلَسطِينِ و از بِيابونِ جَنُوبِ تا دَرِيَايِ
 فَرَاتِ و سَعَتِ مِيدُم، چِراكه مَرْدُمِ اَمزِي سَرزَمِي رَه دَ دِستِ شُمُو
 مِيدِيم و تُو اُونَا رَه از پيش رُوي خُو بُر مُونِي. ^{۳۲} قَدِ ازوا و

خُدایونِ ازوا عهد-و-پیمان نکو. ^{۳۳} نه ایل که اونا د سرزمین تو
زندگی کنه؛ نشنه که اونا باعث شنه که تو د ضدِ ازمه گناه
کنی، چون اگه خُدایونِ ازوا ره پرستش کنی، تو حتماً د دام
گرفتار موشی. ”

ثابت کدونِ عهد و قول

۲۴ بعد ازو خُداوند د موسیٰ گفت: ”خود تو، هارون،
ناداب و ابیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدای اسرائیل د پیش
ازمه د بله کوه بیید و از دور مره سجده کنید. ^۲ مگم خود تو،
ای موسیٰ، تنها د دیر مه بیه و دیگای شمو نزدیک نیه و
مردم هیچ کدم شی نباید د بله کوه بییه. ” ^۳ پس موسیٰ آمد و
پگِ تورای خُداوند ره قد تمام احکام شی د بنی اسرائیل نقل
کد و پگِ مردم د یگ صدا گفت: ”هر چیزی که خُداوند
گفته، مو دز شی عمل مونی. ” ^۴ موسیٰ تمام تورای خُداوند ره
نوشته کد و صبح روزِ دیگه شی باله شده د دامونِ کوه
قربانگاه جور کد و د اطرافِ ازو د نشانی دوازده طایفه
اسرائیل دوازده ستونِ سنگی ایستلجی کد. ^۵ اوخته موسیٰ چند
نفر از جوانای بنی اسرائیل ره ربی کد و اونا رفته قربانی‌های

سوختنی تقدیم کد و گاوو ره دَ عنوانِ قُربانی های سلامتِی دَ
 نامِ خُداوندِ حلال کد. ^۶ پس مُوسیٰ نِیمِ خُونِ حِیوانایِ قُربانی
 شُدِه ره گِرفت و دَ تَشْت ها شیو کد و نِیمِ شی ره دَ بِلِه
 قُربانگه پاش دَد. ^۷ بعد ازو طومارِ عهد ره گِرفت و او ره دَ
 بَنیِ اِسرائیلِ خاند و اونا گُفت: ”تمام چیزای ره که خُداوند
 گُفته، مو عملی مونی و از تورِه شی اطاعت مونی.“ ^۸ پس
 مُوسیٰ خُونی ره که دَ تَشْت ها شیو کُدد، گِرفت و دَ بِلِه مردُم
 پاش دَدِه گُفت: ”اینه، خُونِ عهدی که خُداوند قد دَدونِ امزی
 احکام قد شُمو بسته کد.“ ^۹ اوخته مُوسیٰ، هارون، ناداب و
 اَبیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدونِ اِسرائیلِ دَ بِلِه کوه رفت،
^{۱۰} و اونا خُدایِ اِسرائیل ره دید که دَ زیرِ پایِ شی یگو چیز رقم
 فرشی که از یاقوتِ کَبود جور شُدِه بَشِه، بود و مِثلِ اَسْمو
 وری صاف و شفاف معلوم موشد. ^{۱۱} اگرچه بزرگایِ بَنیِ
 اِسرائیلِ خُدا ره دید، ولِی او دَ بِلِه ازوا دِست باله نکد و دَزوا
 ضَرَر نَرَسند و اونا دَ اُونجی خورد و وُچی کد.

مُوسیٰ دَ بِلِه کوه سِینا

^{۱۲} بعد ازو خُداوند دَ مُوسیٰ گُفت: ”پیش ازمه دَ بِلِه کوه بیا و
 دَ اُونجی بُمَن و ما تُو ره لُوح های سنگی ره میدُم که دَ بِلِه

شی قانون و احکام ره نوشته کدیم تا اونا ره دَ بنی اسرائیل یاد
 بدی. ”^{۱۳} پس موسیٰ و دستیار ازو یوشع باله شده دَ بله کوه
 خدا رفت. ”^{۱۴} و او دَ ریش سفیدون قوم گفت: ”دَ اینجی بُمَید
 و چیم دَ راهِ مو بشید تا که مو پس بیی. اینه، هارون و حورام
 قد شمو آسته. اگه کدم نفر یگو دعوا یا مُشکل دشته بشه، او
 باید دَ دیرِ ازوا بییه. ”^{۱۵} وختی موسیٰ دَ کوه بُر شد اُور کوه ره
 پوشند. ”^{۱۶} اوخته بزرگی-و-جلال خداوند دَ بله کوه سینا قرار
 گرفت و بلده شش روز اُور کوه ره پوشند. دَ روز هفتم خداوند
 موسیٰ ره از منه اُور کوی کد ”^{۱۷} و ظهور بزرگی-و-جلال
 خداوند دَ شیخی کوه دَ نظرِ بنی اسرائیل که دَ تیلو منتظر بود،
 مثل الَنگِه آتش وری معلوم موشد. ”^{۱۸} پس موسیٰ دَ منه اُور
 داخل شد و دَ بله کوه رفته چل شاو و روز دَ کوه مند.

هدیه ها بلده جایگاهِ مُقدّس

۲۵^۱ اوخته خداوند دَ موسیٰ گفت: ”^۲ دَ بنی اسرائیل بگی
 که دَ ز مه هدیه بیره. هر کسی که دَ خوشی دل خو اُورد، هدیه
 شی ره قبول کو. ”^۳ هدیه ها باید امزی چیزا بشه: طلا، نُقره و
 برونز، ”^۴ چوغ لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و کتانِ نرم و

مُوی بُز، ^۵ پوستِ سُرخ شُدِه فُوج و پوستِ نَرم-و-قِیمَتی، چِیو
 دِرختِ اَکاسی، ^۶ روغونِ زَبْتُون بَلدِه چِراغا، مَوادِ خوشبُوی بَلدِه
 روغونِ مَسَح و بَلدِه بُخورِ خوشبُوی، ^۷ سنگایِ عَقِیق و دِیگِه
 سنگایِ قِیمَتی بَلدِه ایفود و سِینه بَنَدِ پِیشوایِ بُزُرگ. ^۸ اونا
 باید یگ جایگاهِ مُقَدَّس بَلدِه مه جور کنه تاکه دَ بَینِ ازوا
 جای-د-جای شُنم. ^۹ ای جایگاه و تمامِ اَسبابِ شی ره دَقِیق دَ
 مُطابِقِ نَقِشِه که دَز تُو نِشو مِیدم، جور کُو. ”

نَقِشِه صَنَدُوقِ شِهادَت

^{۱۰} ”اونا یگ صَنَدُوقِ ره از چِیو اَکاسی جور کُنه که دِرازی
 شی دُو و نِیمِ توغی، بَر شی یگ و نِیمِ توغی و بِلندی شی ام
 یگ و نِیمِ توغی بَشِه. ^{۱۱} مَنِه شی و بَرُون شی ره قَد رُوی کَشِ
 طِلائی خالِصِ بُپوشَن و دَ گِرِداگِرِد شی یگ چُفتی طِلائی جور
 کُو. ^{۱۲} چار حَلَقِه طِلائی تِیار کُو و اونا ره دَ چار پایِه صَنَدُوقِ
 سَخْت کُو، یعنی دُو حَلَقِه دَ یگ طرف شی و دُو حَلَقِه دَ دِیگِه
 طرف شی. ^{۱۳} دُو دِستکِ چِیو دِراز ره که از دِرختِ اَکاسی جور
 شُدِه قَد رُوی کَشِ طِلائی بُپوشَن ^{۱۴} و اونا ره بَلدِه بُردون
 صَنَدُوقِ دَ مَنِه حَلَقِه های هر دُو طرفِ صَنَدُوقِ تیر کُو. ^{۱۵} ای
 دِستکِ چِیو های دِراز باید دَ مَنِه حَلَقِه های صَنَدُوقِ بُمَنِه و از

مِنْهُ اَزْوَا بُرْ نَشْنَه. ^{۱۶} بَعْدِ اَزْوَ اَمُو لَوْحِ شَهَادَاتِ رِهْ كِه دَزْ تُو

تَسْلِيْمِ مُو كُنْمِ دَ مِنْهُ صَنْدُوْقِ بِيْلِ. ^{۱۷} بَعْدِ اَزْوَ «جای کِفاره»

یعنی سرپوشِ صَنْدُوْقِ رِهْ اَزْ طِلَّایِ خَالِصِ جُوْرِ كُوْ كِه دِرَازِی

شِیْ دُوْ وِ نِیْمِ تَوْعَیْ وِ بَرِ شِیْ یِگِ وِ نِیْمِ تَوْعَیْ بَشَه. ^{۱۸} دُوْ

مُجَسِّمِهْ كِرُوْبِیْ رِهْ اَزْ طِلَّایِ چَكُشِ كَارِیْ شُدِهْ جُوْرِ كُوْ وِ دَ هَرِ

دُوْ سِرِ جَایِ كِفاره سَخْتِ كُوْ. ^{۱۹} یِگِ كِرُوْبِیْ رِهْ دَ یِگِ سِرِ جَایِ

كِفاره وِ دِیْگِهْ شِیْ رِهْ دَ دِیْگِهْ سِرِ جَایِ كِفاره سَخْتِ كُوْ. هَرِ

دُوْیْ شِیْ رِهْ قَدِ جَایِ كِفاره اَزِ یِگِ پَرچِهْ طِلَّا جُوْرِ كَنِیْدِ. ^{۲۰} بَالِ

هَایِ كِرُوْبِیَا دَ بِلَهْ جَایِ كِفاره وَازْ شُدِهْ بَشَه، تَاكِهْ دَ بِلَهْ اَزْوَ

سَایِهْ كُنَه. رُوْیْ هَایِ اَزْوَا طَرْفِ یِگِ دِیْگِهْ وِ نَظَرِ هَایِ شِیْ طَرْفِ

جَایِ كِفاره بَشَه. ^{۲۱} سِرِ پُوشِ، یَعْنِیْ جَایِ كِفاره رِهْ دَ بِلَهْ

صَنْدُوْقِ نَصَبِ كُوْ وِ لَوْحِ شَهَادَاتِ رِهْ كِه دَزْ تُو تَسْلِيْمِ مُوْنَمِ دَ

مِنْهُ صَنْدُوْقِ بِيْلِ. ^{۲۲} مَا دَ اَوْنَجِیْ قَدِ تُو مُلَاقَاتِ مُوْنَمِ وِ اَزْ بِلَهْ

جَایِ كِفاره، یَعْنِیْ اَزِ بَیْنِ دُوْ مُجَسِّمِهْ كِرُوْبِیْ كِه دَ بِلَهْ صَنْدُوْقِ

شَهَادَاتِ مَوْجُوْدِ اَسْتَه، قَدِ تُو تَوْرَهْ مُوْگَمِ وِ تَمَامِ اِحْكَامِ حُوْ رِهْ دَزْ

تُو مِیْدَمِ تَاكِهْ اَوْنَا رِهْ دَ بَنِیْ اِسْرَائِيْلِ پَرَسَنِیْ.”

مِیْزِ نَانِ مُقَدَّسِ

^{۲۳} “بَعْدِ اَزْوَ یِگِ مِیْزِ اَزِ چِیُوْ اَكَاسِیْ جُوْرِ كُوْ كِه دِرَازِیْ شِیْ دُوْ

توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بشه.
^{۲۴} اوره قد طلای خالص بپوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی
 طلایی جور کو. ^{۲۵} و یگ لَبکی د اندازه چار ناخو د گرد شی
 جور کده امو لَبکی طلایی ره باله تر از چفتی د گرداگرد میز
 بگیری. ^{۲۶} بعد ازو چار حلقه طلایی بلده میز جور کو و اونا ره د
 چار شنگ میز، یعنی د کنج پایه های میز سخت کو. ^{۲۷} حلقه
 ها ره نزدیک لَبکی میز سخت کو تا اونا بلده دستک چپو دراز
 بشه که بلده بردون میز استعمال موشه. ^{۲۸} دستک چپو های
 دراز ره از درخت اکاسی جور کده اونا ره قد روی کش طلایی
 بپوشن. د وسیله امزیا میز برده موشه. ^{۲۹} قاب ها و کاسه ها
 ره از طلای خالص جور کو، امچنان جام ها و پیله های ره که
 بلده ریختندون هدیه های وچی کدنی استعمال موشه. ^{۳۰} و نان
 مقدس دایم د بله میز د حضور مه بشه.

چراغدانِ طلایی

^{۳۱} ”یگ چراغدان از طلای خالص و چکش کاری شده جور
 کو. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی قد کاسه های گل،
 پندوق ها و بلغای گل پگ شی از یگ پرچه چکش کاری شده
 جور شنه. ^{۳۲} از دو بغل چراغدان شش شاخه بر شنه: سه

شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی. ^{۳۳} سه

کاسه گل بادامی قد پندوق و بلگ گل د شاخه طرف راست و

سه کاسه گل بادامی قد پندوق و بلگ گل د شاخه طرف چپ؛

د شش شاخه که از چراغدان بر موشه عین چیز بشه. ^{۳۴} د خود

پایه چراغدان چار کاسه گل بادامی قد پندوق ها و بلگای گل

شکل دده شنه. ^{۳۵} یگ پندوق د زیر دُو شاخه اول که از دُو

بغل چراغدان بر موشه، یگ پندوق د زیر دُو شاخه دوّم و یگ

پندوق د زیر دُو شاخه سوّم جور شنه، یعنی د زیر هر شش

شاخه که از چراغدان بر موشه پندوق بشه. ^{۳۶} شاخه ها و

پندوق ها پگ شی از یگ پرچه طلای خالص و چکش کاری

شده بشه. ^{۳۷} بعد از هفت چراغ بلده شی جور کو و اونا ره د

بله چراغدان سخت کو تاکه نور ازوا طرف پیش روی روشنی

بدیه. ^{۳۸} چراغ گلگرک ها و پطنوس های ازوا ره ام از طلای

خالص جور کو. ^{۳۹} چراغدان و تمام اسباب شی از یگ وزنه

طلای خالص جور شنه. ^{۴۰} فکر خو ره بگیر که پگ شی ره

مطابق نمونه که د بله کوه دز تو نشو دده شد، جور کنی."

۲۶^۱ "جایگاه ره قد ده دانه پرده کتان نرم و میده بافت و

قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ جور کُو. دَ

رُوی پگ شی عکسِ کِرُوبی ها ره دَ و سِیلِه دِست دوزِ لایق

گلدوزی کُو. ^۲ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی

چار توغی بشه؛ تمام پرده ها یگ اندازه جور شنه. ^۳ پنج پرده

دَ یگدیگه خُو دوخته شنه تاکه یگ تخته جور شنه و پنج پرده

دیگه یگ تخته دیگه جور شنه. ^۴ دَ لب پرده آخر پنج پرده اوّل

بُتونی ها از تارِ لاجوردی رَنگ کوک کُو و دَ لب پرده آخر پنج

پرده دوّم ام امی رقم کُو: ^۵ پنجاه دانه بُتونی دَ لب یگ تخته و

پنجاه دانه بُتونی دَ لب دیگه تخته جور کُو، پنجاه پنجاه بُتونی

که رُوی دَ رُوی یگدیگه بشه. ^۶ بعد ازو پنجاه چنگکِ طِلابی

تیار کُو و دَ و سِیلِه ازوا پنج پرده اوّل ره قد پنج پرده دوّم و صل

کُو تاکه پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شنه.

^۷ بعد ازو چند پرده از موی بُز بُباف تا اونا یگ خیمه دَ بله

جایگاهِ مُقَدّس بشه. جمله یازده پرده جور کُو. ^۸ درازی هر پرده

سی توغی و بر شی چار توغی بشه؛ یازده پرده که پگ شی

یگ اندازه بشه. ^۹ پنج پرده دَ یگدیگه خُو کوک شنه تاکه یگ

پرچه جور شنه و شش پرده ديگه ام د يگديگه خو کوک شنه
 تا يگ پرچه ديگه جور شنه. پرده ششم از پرچه دوّم د پيش
 روى خيمه قت شنه. ^{۱۰} پنجاه بتونى د لب پرده آخر يگ پرچه و
 پنجاه بتونى د لب پرده آخر پرچه ديگه جور کو. ^{۱۱} بعد ازو
 پنجاه چنگک برونزى جور کو و اونا ره از شکاف امزو پنجاه
 بتونى تير کو تا که خيمه مثل يگ پرچه جور شنه. ^{۱۲} قسمت
 اضافى، يعنى نيم پرده که از خيمه باقى مومنه، بايد د پشت
 سر جاىگاه مقدّس اوزو شنه. ^{۱۳} يگ توغى از يگ بغل و يگ
 توغى از ديگه بغل خيمه که از درازى يگ پرده اضافى آسته،
 بيل که د دو بغل جاىگاه اوزو شنه تا او ره بپوشنه. ^{۱۴} يگ
 پوش د بله خيمه از پوست سرخ شده قوچ جور کو و د بله ازو
 يگ پوش ديگه از پوست نرم-و-قيمتى.

^{۱۵} چيو هاى چارتراش ره از درخت اکاسى بلده ديوالاى جاىگاه
 جور کو که اونا شيخكى ايسته شنه. ^{۱۶} درازى هر چيو
 چارتراش ده توغى و بر شى يگ و نيم توغى بشه. ^{۱۷} د هر
 چيو چارتراش دو زبونک بشه تا که د چيو چارتراش پالوى خو
 جفت شنه. پگ چيو هاى چارتراش بلده ديوالاى جاىگاه بايد
 امى رقم جور شنه. ^{۱۸} امزو چيو هاى چارتراش بيست دانه شى

بَلَدِه طرفِ جَنُوبِ جايگاه بايد جور شُنه، ^{۱۹} و بَلَدِه تينِه حِصَّه
 امزُو بِيست چيو چارتراش چل پايه نُقرهيي ام جور كُو. دَ زيرِ
 هر چيو چارتراش دُو پايه بَلَدِه امزُو دُو زبونَك بَشه و دُو پايه دَ
 زيرِ چيو چارتراش پالُوِي شَي بَلَدِه دُو زبونَكِ ازُو. ^{۲۰} بَلَدِه طرفِ
 دوُمِ جايگاه، يعنى طرفِ شمالِ شَي، بِيست چيو چارتراش ^{۲۱} و
 چل پايه نُقرهيي جور كُو، دُو پايه دَ زيرِ يگِ چيو چارتراش و دُو
 پايه دَ زيرِ چيو چارتراش پالُوِي شَي. ^{۲۲} بَلَدِه پُشتِ جايگاه،
 طرفِ غَرَبِ شَشِ چيو چارتراش جور كُو ^{۲۳} و دُو چيو چارتراش
 بَلَدِه هر كُنچِ دَ پَسنه حِصَّه جايگاه. ^{۲۴} امي دُو چيو چارتراش
 كُنچِ بايد از زيرِ تا باله دَ يگديگِه خُو چسپيده بَشه و دَ مَنه
 يگِ حلقه سخت شُنه. دُو چيو كُنچِ ديگِه ام دَ امزِي رقمِ جور
 شُنه. ^{۲۵} دَمزِي صُورتِ بايد هشت چيو چارتراش قد شونزده
 پايه نُقرهيي بَشه: دُو پايه دَ زيرِ هر چيو چارتراش. ^{۲۶} بعد ازُو
 پُشتِ بَنَدِ ها ره از چيو دِرختِ اَكاسِي جور كُو: پَنجِ پُشتِ بَنَدِ
 بَلَدِه چيو هاي چارتراش كه دَ يگِ طرفِ جايگاه آسته ^{۲۷} و پَنجِ
 پُشتِ بَنَدِ بَلَدِه چيو هاي چارتراش ديگِه طرفِ جايگاه و پَنجِ
 پُشتِ بَنَدِ بَلَدِه چيو هاي چارتراش كه طرفِ غَرَبِ دَ پَسنه حِصَّه
 جايگاه يه. ^{۲۸} پُشتِ بَنَدِي كه دَ غُولِ چيو هاي چارتراش آسته،
 بايد از سرِ تا آخِرِ ديوالِ خِيْمه تيرِ شُنه. ^{۲۹} پگِ چيو هاي

چارتراش ره قد رُوی کَشِ طِلائی بپوشن و بلده محکم گرفتون
پُشت بند ها، حلقه های طِلائی جور کُو و پُشت بند ها ره ام قد
رُوی کَشِ طِلائی بپوشن. ^{۳۰} بعد ازو جایگاه ره باله کُو و دَ
مُطابقِ نَقشه که دَ سرِ کوه دَز تُو نشو دده شد، او ره جور کُو.

^{۳۱} پرده داخلِ خیمه ره از کتانِ نَرم و میده بافت قد چوغ های
لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ جور کُو. عکسِ کِروبی ها دَ
وسیلَه دِست دوزِ لایق دَ رُوی پرده گلدوزی شنه. ^{۳۲} او ره دَ چار
چنگِ طِلائی دَ بله چار ستون اوزو کُو. ای چار ستون ره از
چیو آکاسی جور کده قد رُوی کَشِ طِلا بپوشن و دَ بله چار پایه
نقرهیی ایسته کُو. ^{۳۳} پرده باید دَ قیتک ها دَ زیرِ چَتِ خیمه بند
شنه و صندوقِ شهادت ره دَ پُشت امزی پرده بیل و امی پرده
بلده شمو یگ جدایی دَ بینِ مُقدَّس و مُقدَّس ترین جای خیمه دَ
وجود میره. ^{۳۴} بعد ازو جای کِفاره ره دَ بله صندوقِ شهادت دَ
مُقدَّس ترین جای بیل. ^{۳۵} میز ره دَ ای لبِ پرده، یعنی دَ بُرو از
مُقدَّس ترین جای، دَ طرفِ شمال بیل و چراغدان رُوی دَ رُوی
میز دَ طرفِ جنوبِ جایگاه بَشه. ^{۳۶} یگ پرده بلده دروازه خیمه
از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و
میده بافت دَ وسیله یگ گلدوزِ لایق جور کُو. ^{۳۷} بلده امزی

پرده پَنج سْتُون از چپوِ اَکاسی جور کده قد رُوی کَشِ طِلائی
بُپوشَن. چَنگک های شی ام از طِلا بَشه و دَ زیرِ هر سْتُون یگ
پایه برونزی ریخته شنه.

قُربانگاه

۲۷ ”یگ قُربانگاه از چپوِ اَکاسی دَ شکلِ چارکُنج تیار

کُو؛ پَنج توغی دِرازی شی بَشه، پَنج توغی بر شی و سه توغی
بلندی شی. ^۲ دَ چار کُنج ازو چار شاخ جور کُو. قُربانگاه و
شاخای شی باید از یگ چپو جور شنه و تمام قُربانگاه ره قد
رُوی کَشِ برونزی بُپوشَن. ^۳ اَسبابِ ازو باید پگ شی از برونز
تیار شنه: سَطل ها بلده بُردونِ خگِشتر، خاک اَنداز ها، کاسه
ها، چَنگک ها و آتشدان ها. ^۴ بلده قُربانگاه یگ اُجاقِ برونزی
جور کُو و دَ چار کُنجِ قُربانگاه یگ یگ حَلقه برونزی ره سخت
کُو. ^۵ اُجاق ره تاهتر از لبِ قُربانگاه جای-د-جای کُو تاکه دَ نیم
بلندی قُربانگاه برسه. ^۶ دِستکِ چپو های دِراز ره از دِرختِ
اَکاسی بلده قُربانگاه جور کُو و اونا ره قد رُوی کَشِ برونزی
بُپوشَن. ^۷ وختیکه قُربانگاه ره مُوبرید، دِستکِ چپو ها ره دَ منه
حلقه های که دَ دُو بغلِ قُربانگاه نَصَب شده، تیر کنید.

^۸قربانگاه ره از تخته های چپو جور کُو و مَنه شی خالی بَشه؛
فقط امو رقم که د بِلِه کوه دَز تُو نِشو دده شُد، باید امو رقم
تیار شُنه.

حَولی جایگاهِ مُقدَّس

^۹”بعد ازو چاردیوالی حَولی جایگاه ره جور کُو. بلده طرفِ
جنوبِ حَولی، پرده ها ره از کتانِ نَرم و میده بافت جور کُو که
دِرازی شی صد توغی بَشه ^{۱۰} و اونا بیست ستون دشته بَشه
قد بیست پایه برونزی؛ چنگک ها و پُشت بند های ستون ها
نُقره‌یی بَشه. ^{۱۱} امچنان بلده طرفِ شمالِ چاردیوالی باید پرده
ها دِ دِرازی صد توغی جور شُنه و اونا بیست دانه ستون قد
بیست پایه برونزی دشته بَشه. چنگک ها و پُشت بند های شی
از نُقره جور شُنه. ^{۱۲} بلده برِ چاردیوالی، طرفِ غَرب، پرده های
پنجاه توغی ره قد ده ستون و ده پایه تیار کُو. ^{۱۳} برِ چاردیوالی
سَمَتِ شَرق، طرفِ آفتو بُرُشد پنجاه توغی بَشه. ^{۱۴} پرده های ای
لبِ درگه چاردیوالی باید پوزده توغی بَشه قد سه دانه ستون و
سه پایه شی. ^{۱۵} د او لبِ درگه چاردیوالی ام باید پرده پوزده
توغی بَشه قد سه ستون و سه پایه شی. ^{۱۶} بلده دَرِوازه
چاردیوالی یگ پرده بیست توغی از کتانِ نَرم و میده بافت قد

چُوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ وَسِیلَه یگ
 گُلدوزِ لایق جور کُو و بَلدِه شی چار سْتُون و چار پایه ام تیار
 کُو.^{۱۷} تمام سْتُون های چاردیوالیِ حَولی باید قد پُشت بَند ها و
 چَنگک های نُقرهیی و قد پایه های برونزی جای-د-جای شُنه.
^{۱۸} خُلاصه، دِرازی چاردیوالی باید صد توغی، بَر شی پَنجاه
 توغی و بِلندی شی پَنج توغی بَشه. پرده های شی از کتانِ نَرم
 و میده بافت و پایه های شی از برونز جور شُنه.^{۱۹} تمامِ اَسباب
 که دَ خِدْمَتِ جایگاه از شی کار گِرِفْتِه مُوشه قد پگ میخ های
 خَیمه و میخ های چاردیوالی باید از برونز جور شُنه.

نِگاهداری از چِراغ ها

^{۲۰} ”و دَ بَنیِ اِسرائیلِ اَمْر کُو که روغونِ خالِصِ زَبْتُونِ کُفْتِه
 شُدِه بَلدِه چِراغدان بیره تاکه چِراغ ها دایم روشو بَشه.
^{۲۱} هارُون و باچه های شی چِراغای چِراغدان ره دَ خَیمه
 مُلَاقات، دَ بَرُونِ پَرْدِه صَنَدُوقِ شِهادَتِ از شاو تا صُبحِ دَ
 حُضُورِ خُداوند روشو نِگاه کُنه. ای بَلدِه تمامِ نسل های بَنیِ
 اِسرائیلِ یگ حُکمِ دایمی اَسْتِه.“

۱ "برار خُو هارون و باچه های شی ناداب، اَبِيهُو،

العازار و ایتامار ره از بنی اسرائیل جدا کده دَ حُضُورِ ازمه بیرو. اونا ره دَ مقام پیشوایی تعیین کُو تا که مره خدمت کنه.

۲ بلده برار خُو هارون کالای مُقَدَّس جور کُو تا بلده عِزَت و

شان-و-شوکت شی بَشه. ۳ دَ تمام کسای که مهارت دَره و ما

اونا ره صاحبِ رُوح حِکمت کدیم، امر کُو که کالای هارون ره

جور کنه تا او وَقِف شُنه و دَ عِنوانِ پیشوا دَ حُضُورِ ازمه

خدمت کنه. ۴ کالاهای که باید دوخته شُنه اینیا آسته: سینه

بند، ایفود، چَپَن، پیرونِ خامک دوزی، لُونگی و کمر بَسته.

وختی اونا امی کالاهای مُقَدَّس ره بلده برار تُو هارون و بلده

باچه های شی تیار مونه تا اونا دَ عِنوانِ پیشوایو دَ حُضُورِ مه

خدمت کنه، ۵ اُمُو اُستا ها باید بلده امزی کار از طِلا، چُوغ

های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم و میده بافت

اِسْتِفاده کنه.

۶ اونا ایفود ره از طِلا و چُوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ

رَنگ و کتانِ نَرم و میده بافت جور کنه. پگ شی کار یگ

دست دوزِ لایق بَشه. ۷ دُو سرشانه یی دَ دُو شانِه شی نَصب شُنه

و هر دوی شی قد دُو شِنِگِ ایفود یگجای شُنه. ^۸ بِنِدِ ایفود که

دَ بِلِه شی آسته، باید رقمِ خودِ ایفود بَشه و قد خود شی قتی

از یگ رخت جور شُنه، یعنی از تارِ طِلائی و چوغ های

لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت.

^۹ دُو دانه سنگِ عقیقِ آسمانی بَگیر و نام های باچه های

اسرائیل ره دَ رُوی ازوا نَقش کُو: ^{۱۰} شَش نام دَ رُوی یگ سنگ

و باقی شَش نام دَ رُوی دیگه سنگ، پگ شی دَ تَرْتیبِ تَوَلِدِ

ازوا بَشه. ^{۱۱} دَ وَسِیلِه یگ حَکاکِ لایق که دَ بِلِه مُهر حکاکی

مونه، نام های باچه های اسرائیل ره دَ رُوی امزی دُو سنگ

نَقش کُو و اونا ره دَ قَابَکِ های طِلائی سخت کُو. ^{۱۲} بعد ازو

اونا ره دَ عِنوانِ نشانِ یادآوری باچه های اسرائیل دَ بِلِه دُو

سرشانیهی ایفود نَصَب کُو. اوخته هارون که دَ پیشِ ازمه

خِدمت مونه، نام های باچه های اسرائیل ره دَ بِلِه دُو شانِه خُو دَ

عِنوانِ یاد آوری دَ حُضُورِ ازمه میره تاکه ما دَ یادِ ازوا بَشُم.

^{۱۳} دُو قَابَکِ طِلائی جور کُو ^{۱۴} و دُو زَنجیرِ از طِلائی خالِص تیار

کُو که رقمِ ریسپو آلی بافته شده بَشه و دَ قَابَکِ های طِلائی

وَصَل شُنه.

^{۱۵} سینه بِنِدِ عدالت ره رقمِ ایفود وَری از تارِ طِلائی و چوغ

های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتان نَرم و مَیْده
 بافت دَ و سِیله یگ دِست دوزِ لایق تیار کُو. ^{۱۶} اُو دَ شکلِ
 چار کُنج و دُوقت بَشه و دِرازی و بَر شی دَ اندازه یگ قَریش
 بَشه. ^{۱۷} چار قطار سنگِ قِیمتی دَ رُوی شی نَصب کُو. دَ قطارِ
 اوّل عقیقِ جِگری، یا قُوتِ زرد و زَمرد بَشه؛ ^{۱۸} دَ قطارِ دوّم
 فیروزه، یا قُوتِ نیلی و اَلماس؛ ^{۱۹} دَ قطارِ سوّم سنگِ یمانی،
 عقیقِ آوی و لعلِ کَبُود؛ ^{۲۰} و دَ قطارِ چارم زَبَرجدِ زرد، عقیقِ
 آسمانی و یَشم. تمام شی باید دَ قابکِ های طِلائی سخت
 شُنه. ^{۲۱} تعدادِ سنگا دَ مُطابِقِ تعدادِ نامِ های باچه های اِسرائیل
 دوازده بَشه، و نامِ هر کُدمِ ازوا دَ بِلَه یگ سنگِ نَقشِ شُنه،
 رقمی که دَ مَهرِ نَقشِ موشه و هر کُدمِ ازوا قد نامِ خُو از یکی
 امزُو دوازده طایفه اِسرائیل نُمایندگی کُنه. ^{۲۲} بَلدِه سینه-بَند
 زنجیرای بافته شُدِه، رقمِ رِیسپو اَلّی از طِلائی خالصِ جور کُو.
 بعد ازو دُو حلقه طِلائی جور کده دَ دُو لبِ سینه-بَند نَصب ^{۲۳}
 کُو. ^{۲۴} پس امُو دُو زنجیرِ طِلائی ره دَ دُو حلقه که دَ دُو لبِ
 سینه-بَند آسته و صل کُو. ^{۲۵} دُو سرِ دِیگِه امزُو دُو زنجیر ره دَ
 دُو قابکِ نَصب کُو و امُو دُو قابکِ ره دَ دُو شانِه ایفود دَ پیشِ
 رُوی محکم کُو. ^{۲۶} دُو حلقه طِلائی دِیگِه جور کُو و اونا ره دَ
 دُو گوشه سینه-بَند، که دَ لبِ طرفِ داخلِ ایفود آسته، بسته

کُو. ^{۲۷} بعد ازو دُو حلقه طِلايی دِیگه جور کُو و اونا ره دَ تینه

حِصّه سرشانهیی دَ پیش رُوی ایفود، نزدیکِ دَرز شی کم ذره
باله تر از بِنَدِ ایفود نَصَب کُو. ^{۲۸} بعد ازو حلقه های سینه بِنَدِ

ره قد یگ فِیتِه لاجوردی رنگ دَ حلقه های ایفود بسته کُو،

تاکه دَ بِلِه بِنَدِ ایفود قرار بگیری و سینه-بِنَدِ از ایفود جدا

نَشْنِه. ^{۲۹} دَزی تَرْتِیب و ختیکه هارون دَ جای مُقَدَّس داخل

مُوشه، اُو نام های باچه های اسرائیل ره که دَ رُوی سینه بِنَدِ

عدالت نقش شده، دَ بِلِه قلب خُو همیشه دَ عنوانِ یادآوری دَ

حُضُورِ خُداوند میره. ^{۳۰} اوریم و تُمیم ره داخلِ سینه بِنَدِ عدالت

بیل تا هر وختیکه هارون دَ حُضُورِ خُداوند مییه، اونا دَ بِلِه

قلبِ ازو بَشِه. دَمزی رقم هارون، هر وخت و سِیلِه عدالت ره

بلده بَنی اسرائیل دَ بِلِه قلبِ خُو دَ حُضُورِ خُداوند میره.

^{۳۱} پیرون ایفود ره مُکَمَل از رَخْتِ لاجوردی رَنگ جور کُو.

^{۳۲} بلده جای سر شی، دَ غول، یگ سُلَاخ تیار شنه و گرداگرد

جاغه مثلِ زِرّه قِیغ شده بَشِه تاکه پاره نَشْنِه. ^{۳۳} دَ قِیغِ دامون

پیرو قد چُوغ های لاجوردی، اَرغوانی و سُرخ رَنگ ثوپک ها دَ

شکلِ اَنار جور کُو و زَنگوله های طِلايی ره دَ بَینِ ازوا

دَورادورِ قِیغِ دامو اوزو کُو. ^{۳۴} یگ زَنگوله طِلايی و یگ

ثُوپَكِ اَنَار، يَگ زَنگولِه پِلایِی و یَگ ثُوپَکِ اَنار دَ گِرِداگِرِدِ
دامونِ پیرو اوزو شُنه. ^{۳۵} و هارون دَ مَوقِعِ خِدْمَتِ کدو دَ جَایِ
مُقَدَّسِ باید اَمی پیرو ره بپوشه تا وختیکه او دَ جَایِ مُقَدَّسِ دَ
حُضُورِ خُداوندِ داخِلِ مِییه و یا از اُونجی بُرو بُر موشه، صَدایِ
زَنگولِه ها شَنِیدِه شُنه؛ نَشَنه که هارون بُمره.

^{۳۶} یَگ نشانِ نِیمِ تاجِ از پِلایِ خالِصِ جُورِ کُو و اینی کَلِمه ها
ره دَ بَلِه شی نَقشِ کُو «وَقَفِ شُدِه خُداوند» اَمو رَقْمِیکه یَگ
حَکاکِ اَنگُشتِری ها ره نَقشِ مُونه. ^{۳۷} ای نشان ره قَدِ یَگ فِیتِه
لَا جُورِدی رَنگِ دَ پِیشِ رُویِ لُونگی هارون نَصَبِ کُو. ^{۳۸} هارون
ای نشان ره دَ بَلِه پِیشانی خُو دَشْتِه بَشَه تا بارِ گُناه های بَنیِ
اِسْرائیلِ ره که اونا دَ دَوْرُونِ تَقْدِیمِ کدُونِ هَدِیه های مُقَدَّسِ
مُرْتکِبِ شُدِه مِیتنه، دَ گِرِدُونِ خُو بَگیره. ای نشان همیشه دَ
بَلِه پِیشانی شی بَشَه تا که بَنیِ اِسْرائیلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ قَبُولِ
شُنه. ^{۳۹} پیرونِ هارون ره از کَتانِ نَرَمِ و مِیدِه بافتِ کُوکِ کُو و
لُونگی ره از کَتانِ نَرَمِ و مِیدِه بافتِ جُورِ کُو. کَمْرَبَسْتِه کُلِ
دُوزی شُدِه ره دَ وَسِیلِه یَگ گُلْدُوزِ لایقِ تِیارِ کُو. ^{۴۰} بَلَدِه باچه
های هارون ام پیرونا، کَمْرَبَسْتِه ها و کولِه ها تِیارِ کُو تا بَلَدِه
عِزَتِ و شانِ-و-شوکِتِ ازوا بَشَه. ^{۴۱} ای کالا ها ره دَ بَرارِ خُو

هارون و د باچه‌های شی بپوشن. اونا ره قد روغون زیتون

مَسَح کده تعیین و تقدیس کو تا د عنوان پیشوا بلده مه خدمت

کنه. ^{۴۲} بلده پوٹ کدون شرمگاه ازوا زیرپوشی از کتان جور

کو که از کمر تا زیر ران بشه. ^{۴۳} هارون و باچه‌های شی

وختیکه د خیمه ملاقات داخل موشه یا نزدیک قربانگاه مییه

تاکه د جایگاه مقدس خدمت کنه، باید پگ امزی کالا ها ره

بپوشه؛ نشنه که اونا مرتکب گناه شده بمره. ای رواج بلده

هارون و اولاده شی یگ قانون دایمی آسته.

مراسم تعیین شدن هارون و باچه‌های شی د مقام

پیشوایی

۲۹ ”وختیکه هارون و باچه‌های شی ره بلده خدمت کدو

د حضور ازمه تقدیس مونی، اینی کارا ره بکو: یگ نرگا و

دو قوچ بے عیب ره تهیه کو. ^۲ از بهترین آرد گندمی نان فطیر،

ٹکی‌های فطیر که قد روغو گٹ شده بشه و نان تنک فطیر

که د روی شی روغو ملیده شده بشه، پخته کو. ^۳ نان‌ها ره د

یگ ٹکری بیل و قد جونہ‌گا و امو دو قوچ تقدیم کو. ^۴ اوخته

هارون و باچه‌های شی ره د دم درگه خیمه ملاقات بیر و اونا

ره قد آو غُسل بدي. ^۵ بعد ازو کالاهار ره گرفته پيرو، چپن
 ایفود و خود ایفود ره قد سینه بند د هارون بپوشن و بند ره د
 بله ایفود بسته کو. ^۶ لنگی ره د سر شی بیل و نیم تاج مقدس
 طلائی ره د لنگی نصب کو ^۷ و روغون مسح ره د سر شی شیو
 کده او ره مسح کو. ^۸ بعد ازو باچه های هارون ره نزدیک بیر
 و پیرونا ره دزوا بپوشن. ^۹ د کمر هارون و باچه های شی
 کمر بند ها ره بسته کو و کوله ها ره د سر ازوا بیل. مقام
 پیشوایی بلده همیشه از خودون ازوا و اولاده شی بشه. دزمی
 رقم هارون و باچه های شی ره پیشوا تعیین کو.

قربانی ها

^{۱۰} "امو نرگاو ره د پیش خیمه ملاقات بیر تاکه هارون و باچه
 های شی د سر ازو دست بکشه ^{۱۱} و نرگاو ره د حضور خداوند
 د دان درگه خیمه ملاقات حلال کو. ^{۱۲} یگ کمک وری خون
 نرگاو ره بگیر و قد کلک خو د شاخای قربانگاه بمل و
 باقی منده شی ره د بیخ قربانگاه شیو کو. ^{۱۳} بعد ازو تمام
 چربی ره که د بله حصه های داخلی آسته قد جگر گوشه، گرده
 ها و چربی گرد ازوا بگیر و د بله قربانگاه بسوزن. ^{۱۴} مگم
 گوشت و پوست و سرگین نرگاو ره برو از خیمه گاه د آتش در

بِدی. اُو یِگ قُرْبانی بَلَدِه گُناه اَسْتِه. ^{۱۵} بعد ازو یکی از قُوچ

ها ره بَگیر و هارون و باچه های شی دَ سر ازو دِست بَکشه

^{۱۶} و اُو ره حلال کُنه و خُون شی ره دَ گِرْداگِرْدِ قُرْبانگاه پاش

بَدیه. ^{۱۷} قُوچ ره دَ حِصّه های مُخْتَلِفِ ثُوْته ثُوْته کُو و اعضای

داخِلی و پِیچِه های شی ره بُشوی و اونا ره دَ بِلِه ثُوْته ها و کَلِه

شی بیل. ^{۱۸} پس تمامِ قُوچ ره دَ بِلِه قُرْبانگاه بُسوزن؛ اُو یِگ

قُرْبانی سوختنی بَلَدِه خُداوند اَسْتِه، خوشبُوی مَوْرِدِ پَسند و

یِگ هدیه خاص بَلَدِه خُداوند. ^{۱۹} بعد ازو قُوچ دَوْمِ ره بَگیر و

هارون و باچه های شی دَ سرِ ازو ام دِست بَکشه. ^{۲۰} اوخته تُو

اُمُو قُوچ ره ام حلال کُو و یِگ مِقْدارِ خُونِ ازو ره گِرْفْتِه دَ

نَرْمی گوشِ راستِ هارون و دَ نَرْمی گوشِ راستِ باچه های

شی و دَ شَسْتِ دِستِ راست و دَ شَسْتِ پایِ راستِ ازوا بُمَل. و

باقی مَنْدِه خُونِ ره دَ گِرْدوَبَرِ قُرْبانگاه پاش بِدی. ^{۲۱} بعد ازو یِگ

مِقْدار از خُونی که دَ بِلِه قُرْبانگاه اَسْتِه و یِگ کم وَری از

روغونِ مَسَحِ بَگیر و دَ بِلِه هارون و کالایِ ازو و دَ بِلِه

باچه های شی که قد شی اَسْتِه و دَ کالاهایِ ازوا پاش بِدی.

دَمزی و سِیله هارون و باچه های شی و کالاهایِ ازوا بَلَدِه

خِدْمَتِ پِیشواییِ تَقْدِیسِ مَوْشه. ^{۲۲} بعد ازو چربیِ قُوچ، دُمبِه،

چربیِ بِلِه حِصّه های داخِلی، جِگَرگوشه، هر دُو گُرْدِه و چربی

ازوا ره قد رانِ راستِ امزی قُوجِ مَراسِمِ تَعیینِ کدونِ پیشوا
بِگیر، ^{۲۳} و قد ازوا قَتی یگِ نانِ فطیر، یگِ تُکی روغنی و
یگِ نانِ تُنگ-و-کَرَک ره از مَنه تُکری نانِ فطیر که دَ حُضور
خُداوند آسته ام بِگیر ^{۲۴} و پگِ ازوا ره دَ بِلَه دِستای هارون و دَ
بِلَه دِستای باچه های شی بیل تاکه اونا ره دَ عِنوانِ هدیه بِلند
کَدنی دَ حُضورِ خُداوند بِلند کنه. ^{۲۵} بعد ازو امو چیزا ره از
دِستای ازوا بِگیر و دَ بِلَه قُربانگاه دَ سر قُربانی سوختنی ایشته
دَر بَدی؛ او یگِ خوشبوی مَوردِ پَسند دَ حُضورِ خُداوند آسته،
یگِ هدیه خاص بِلده خُداوند. ^{۲۶} بعد ازو سینه قُوجِ مَراسِمِ
تَعیینِ کدونِ هارون ره بِگیر و او ره دَ عِنوانِ هدیه بِلند کَدنی دَ
حُضورِ خُداوند بِلند کو. امو حِصّه حقِ ازتو موشه. ^{۲۷} سینه
بِلند شُده و رانِ هدیه ره از قُوجِ مَراسِمِ تَعیینِ کدونِ پیشوا که
از هارون و باچه های شی آسته، تقدیس کو. ^{۲۸} اونا حقِ دایمی
هارون و باچه های شی از طرفِ بنی اسرائیل آسته، چون اونا
یگِ هدیه بِلند کَدنی و بَخشش از قُربانی های سلامتی بنی
اسرائیل آسته، که بِلده خُداوند تقدیم موشه. ^{۲۹} کالاهای مُقدّس
که بِلده هارون تهیه موشه، بعد ازو بِلده اولاده شی بَشه تاکه
اونا دَ امزی کالا ها مَسح شُده دَ عِنوانِ پیشوا تَعیین شُنه.
^{۳۰} امو باچه که جانشینِ هارون تَعیین موشه، وختیکه بِلده

خِدمت کدو دَ خَيْمِه مَلّاقات داخِل موشه، باید او کالاهاره
بلدِه هفت روز بپوشه.

^{۳۱} پس گوشتِ قُوجِ مَراسِمِ تَعیینِ کدونِ پیشوا ره بگیری و او ره
دَ یگ جای مُقَدَّس دَ او جوشِ بَدی. ^{۳۲} و هارون و باچه های
شی گوشتِ امزو قُوجِ ره قد نانی که دَ تُکری آسته، دَ دان
درگه خیمه مَلّاقات بخره. ^{۳۳} تنها هارون و باچه های شی
امو هدیه های ره که بلدِه کِفاره دَ مَراسِمِ تَعیینِ و تقدیسِ
شُدونِ ازوا تقدیمِ شُدَد، بخره. و له آدمایِ دیگه نَباید ازوا
بخره، چراکه امو چیزا مُقَدَّس آسته. ^{۳۴} و اگه یگو چیز امزو
گوشتِ مَراسِمِ تَعیینِ و تقدیسِ و از نان تا صُبح باقی مومنه،
او ره دَ آتشِ دَرِ بَدی. باقی منده شی نَباید خورده شنه، چراکه
مُقَدَّس آسته. ^{۳۵} هر چیزی ره که ما دَز تُو امر کدَم، دَ حق
هارون و باچه های شی انجام بَدی. اونا ره دَ دورونِ هفت روز
دَ مقامِ پیشوایی تَعیینِ کُو. ^{۳۶} روزانه یگ جونَه گاو ره بلدِه
کِفاره گناه تقدیمِ کُو. تَوَسُطِ امی کِفاره، قُربانگاه ره پاک کُو
و او ره مَسَحِ کُو تاکه مُقَدَّس شنه. ^{۳۷} دَ مُدَتِ هفت روز، هر
روز بلدِه قُربانگاه کِفاره کُو تاکه قُربانگاه تقدیسِ شنه. دَزی
تَرْتیبِ قُربانگاه کاملاً مُقَدَّس موشه و هر چیزی که دَزُو دَکه

^{۳۸} اینی چیزای آسته که تُو باید دایم دَ بِلِه قُربانگاه تقدیم کنی:

هر روز دُو نَرَبِرِه یگ ساله ره دَ بِلِه قُربانگاه قُربانی کُو. ^{۳۹} باره

اوّل ره صُبْح تقدیم کُو و باره دوّم ره دَ وختِ شام تقدیم کُو.

^{۴۰} قد باره اوّل دَهْم حِصّه یگ ایفه بهتَرین روغونِ زَبْتُونِ گَت

شُدِه بَشه تقدیم کُو. چارُم حِصّه یگ هین شرابِ انگور ره ام دَ

عنوانِ هدیه وُچی کدنی تقدیم کُو. ^{۴۱} باره دوّم ره دَ وختِ شام

قُربانی کُو؛ او ره رقمِ قُربانی صُبْح قد هدیه غَلّه-و-دانه و هدیه

وُچی کدنی شی تقدیم کُو. ای یگ خوشبوی مَوْرِدِ پَسند و یگ

هدیه خاص بلده خُداوند آسته. ^{۴۲} اینمی یگ قُربانی سوختنی

بلده دایم آسته و نسل‌های آینده شُمو ام باید دَ دانِ درگه خیمه

ملاقات او ره دَ حُضُورِ خُداوند تقدیم کنه، چُون دَ اُونجی آسته

که ما دَز شُمو ظاهرِ موشم و قد شُمو توره مَوگم. ^{۴۳} و دَ

اُونجی ما قد بنی اسرائیل ملاقات مُونم و امو جای تَوَسُطِ

جلالِ ازمه مُقَدَّس موشه. ^{۴۴} ما خیمه ملاقات و قُربانگاه ره

مُقَدَّس اعلان مُونم و هارون و باچه‌های شی ره ام تقدیس مُونم

تاکه اونا بحیثِ پیشوایو دَ حُضُورِ ازمه خدمت کنه. ^{۴۵} ما دَ

مینکلِ بنی اسرائیل جای-د-جای موشم و خُدای ازوا باقی

مُومَنُم. ^{۴۶} و اونا مِيَدَنه که ما خُداوند، خُداي ازوا اَسْتُم که اونا
ره از سرزمينِ مِصر بُرو اُورْدُم تا دَ مینکلِ ازوا جای-د-جای
شُنُم. ما خُداوند، خُداي ازوا اَسْتُم.

قُربانگاهِ بُوخورِ خوشبُوِي

۳۰. ^۱ "علاوَه ازی، یگ قُربانگاه از چيوِ اَکاسی بلده

سوختندونِ بُوخورِ دَ شکلِ چار کُنچ جور کُو: ^۲ دِرازی یگ

توغی، بَر شی یگ توغی و بلندی شی دُو توغی بَشه و چار

شاخ شی قد خود شی از یگ چيو بَشه. ^۳ سر، چارطرف و

شاخای شی ره قد طِلايِ خالصِ بُووشَن و دَ گِرداگرد شی یگ

چُفتی طِلايی جور کُو. ^۴ دَ دُو طرفِ قُربانگاه، دَ زیرِ چُفتی

طِلايی، دَ هر دُو گوشه شی دُو حلقه طِلايی جور کُو. اونا جای

بلده دِستک چيو های دِراز اَسته که قد دِستک چيو ها قُربانگاه

بُرده مُوشه. ^۵ ای دِستک چيو های دِراز از دِرختِ اَکاسی جور

شُنه و قد رُوی کَشِ طِلايی پوشنده شُنه. ^۶ و تُو امی قُربانگاه

بُوخور ره رُوی دَ رُوی پرده بیل که دَ پَسِ پُشتِ ازو صندوق

شهادتِ مَوْجود اَسته، یعنی دَ پیشِ جای کِفاره که دَ زیرِ ازو

دُو لَوْحِ شهادتِ اَسته، دَمزُو جای که ما قد ازتو مَلاقاتِ مُونُم.

^۷ و هَارُون دَ بِلَه شَى بُخُورِ خُوشَبُوى رَه دُود كُنَه. هَر صُبْح كَه
 بَلَدَه آمادَه كَدُونِ چِراغَا دَاخِلِ خَيْمَه مِييه، اُو بايَد از بُخُورِ
 خُوشَبُوى تَقْدِيمِ كُنَه. ^۸ و هَر شام ام غَيْتِيكَه هَارُون چِراغَا رَه
 داغِ مُونَه، اُو بايَد ازى بُخُورِ خُوشَبُوى دَ حُضُورِ خُداوندِ دَرِ
 بَدِيَه. اِى كار بايَد نسلِ اَندرِ نسلِ دَ حُضُورِ خُداوندِ اِجرا شُنَه.
^۹ بُخُورِ غَيْرِ مَجاز، قُرْبانى سُوختَنِى و هَدِيَه آرَدى رَه دَ بِلَه ازُو
 تَقْدِيمِ نَكُنِيَد و نَه ام هَدِيَه وُچى كَدَنِى رَه دَ بِلَه شَى شِيو كُنِيَد.
^{۱۰} هَارُون بايَد سالِ يِگِ دَفْعَه دَ بِلَه امزى قُرْبانِگَاهِ كِفارَه كُنَه.
 هَر سالِ نسلِ اَندرِ نسلِ اُو بايَد ازِ خُونِ قُرْبانى كُناهِ كِرِفْتَه دَ بِلَه
 شاخِ هاى قُرْبانِگَاهِ بُخُورِ پاشِ بَدِيَه. اِى بَلَدَه خُداوندِ كَامِلًا
 مُقَدَّسِ اسْتَه.

ماليه بَلَدَه جايِگَاهِ مُقَدَّسِ

^{۱۱} و خُداوندِ دَ مُوسى كُفْت: ^{۱۲} ”هَر وختِيكَه بَنِى اِسْرَائِيلِ رَه
 سَرشُمارى مُونى، هَر كَسى كَه حِسَابِ مُوشَه، بايَد فِدِيَه بَلَدَه
 جانِ خُو دَ خُداوندِ بَدِيَه، تاكَه دَ وختِ سَرشُمارى كُدَمِ بَلَا-و-
 عذابِ دَ سَرِ قَوْمِ نازِلِ نَشُنَه. ^{۱۳} هَر كَسى كَه دَ جَمِ حِسَابِ شُدَه
 ها مورَه، اُو بايَد نِيَمِ مِثقالِ نُقرَه دَ مُطابِقِ مِثقالِ جايِگَاهِ مُقَدَّسِ
 بَدِيَه كَه يِگِ مِثقالِ شَى بِيستِ گِراهِ اسْتَه. امى نِيَمِ مِثقالِ نُقرَه

یگ هدیه بلده خُداوند آسته. ^{۱۴} تمام کسای که پیست ساله و باله تر آسته و دَ جَم حساب شُده ها موره، باید ای هدیه ره دَ خُداوند بدیه. ^{۱۵} آدم دَوْلَتَمَند از نیم مثقال کده کلو نَدیه و آدم غریب ازی کده کمتر، چُون وختیکه ای ره دَ خُداوند میدید، ای کِفاره جان شُمویَه. ^{۱۶} و امی پیسه کِفاره ره که از بنی اسرائیل میگیری دَ خدمتِ خیمه مُلاقاتِ بدی تاکه بحیث یادگاری بلده بنی اسرائیل دَ حُضُورِ خُداوند بَشه و بلده جان ازوا کِفاره کُنه.

حَوْضِ بَرُونِزِی

^{۱۷} بعد ازو خُداوند دَ مُوسا کُفت: ^{۱۸} ”یگ حَوْضِ بَرُونِزِی بلده شُشت-و-شوی جور کُو که پایه شی ام از مَوادِ بَرُونِزِ بَشه. او ره دَ مینکلِ خیمه مُلاقات و قُربانگاه بیل و از او پُر کُو. ^{۱۹} هارون و باچه های شی دِست و پای خُو ره قد امزو او بُشویه. ^{۲۰} هر وختیکه اونا دَ خیمه مُلاقات داخلِ مُوشه، اونا باید خود ره قد او بُشویه؛ اگه نه، اونا مومره. امچنان غیتیکه اونا بلده خدمت کدو و دَر دَدونِ هدیه خاص بلده خُداوند نزدیکِ قُربانگاه مییه، ^{۲۱} اونا باید اوّل دِست و پای خُو ره قد او بُشویه؛ اگه نه، اونا حتماً مومره. اینمی بلده هارون و

اولادِ شی نسل اندر نسل یگ حکمِ دایمی بشه. ”

روغونِ مَسَح

^{۲۲} بعد ازو خُداوند دَ مُوسیٰ کُفت: ^{۲۳} ”از بهترین موادِ های

خوشبوی بگیری، یعنی پنج صد مثقال دارچینی، دُو صد و پنجاه

مثقال نَی مُعَطَر، ^{۲۴} و پنج صد مثقال پلوس. امی چیزا ره دَ

مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّسِ وَزنِ کُو. و قد امزیا یگ هین

روغونِ زَبْتُونِ امِ اِضافه کُو. ^{۲۵} دَ وَسِیلَه یگ عَطرساز از پگ

امزی موادِ ها روغونِ مُقَدَّسِ ره بَلَدَه مَسَح کدو جور کُو. ای

روغونِ مُقَدَّسِ بَلَدَه مَسَح کدو آسته. ^{۲۶} بعد ازو خَیمه مُلاقات،

صندوقِ شهادت، ^{۲۷} میز و پگِ ظرفای شی ره، چراغِ دانی و

تمامِ اَسبابِ شی ره، قُربانگاهِ بُوخور، ^{۲۸} قُربانگاهِ قُربانی های

سوختنی و تمامِ وَسایلِ شی ره و حَوْضِ ره قد پایه های شی قد

امزی روغونِ مُقَدَّسِ مَسَح کُو. ^{۲۹} اونا ره تقدیس کُو تاکه

کاملاً مُقَدَّسِ شُنه و هر چیزی که دَزوا دَکه بُوخوره پاک-و-

مُقَدَّسِ مُوشه. ^{۳۰} قد امزی روغونِ مُقَدَّسِ هارون و باچه های

شی ره مَسَح کده تقدیس کُو تاکه اونا بحیثِ پیشوا یو دَ حُضُورِ

ازمه خدمت کُنه. ^{۳۱} و دَ بَنیِ اِسرائیلِ بُوگی که اینمی روغونِ

مَسَحِ دَ پیشِ ازمه مُقَدَّسِ آسته و از نسل تا نسل باید مُقَدَّسِ

حِسَابِ شُئِهِ. ^{۳۲} اِی رُوغُو نَباید دَ بِلِه جِسْمِ آدَمایِ دِیگِه شِیو
 شُئِه و شُمُو نَباید مِثِلِ ازی وَری تِیَار کُنید، چُون اِی مُقَدَّس
 آسْتِه و شُمُو باید اِی رِه پاک-و-مُقَدَّس بَدَنید. ^{۳۳} هَر کَسی کِه
 مِثِلِ اَمزی رُوغُو جُور کَنه و یا دَ بِلِه جِسْمِ کَدَمِ شَخْصِ دِیگِه
 شِیو کَنه، اُو باید اَز مَنه بَنی اِسْرَائیلِ آخِ شُئِه.

تَرْتِیبِ بُخُورِ خُوشبُویِ

^{۳۴} و خُداوند دَ مُوسَى کُفْت: ”اَمزی مَوادِهایِ خُوشبُویِ یعنی
 مِیعِه، اَظْفار، قِنه و کُنْدِرِ خَالِصِ بَگِیر و اُونَا پَگِ شِی یَگِ
 اِنْدازِه و بَرابَر بَشِه. ^{۳۵} اَمی مَوادِهایِ خُوشبُویِ رِه گِث کَدِه دَ
 و سِیلِه یَگِ عَطْر سَازِ بُخُورِ خُوشبُویِ جُور کُو. اِی بُخُورِ
 خُوشبُویِ باید نَمکِ زَدِه، پاک و مُقَدَّس بَشِه. ^{۳۶} یَگِ کَمکِ
 شِی رِه خُوبِ نَرَمِ بُکُویِ و یَگِ مِقْدَارِ اَزُو رِه دَ پِیشِ صِنْدُوقِ
 شِهادَتِ دَ مَنه خَیمِه مُلَاقَاتِ بیلِ، دَمَزُو جَای کِه ما قَدِ اَزتُو
 مُلَاقَاتِ مُونَم. اَمی بُخُورِ خُوشبُویِ بَلَدِه شُمُو کَامِلًا مُقَدَّس
 بَشِه. ^{۳۷} ازی رَقْمِ بُخُورِ قَدِ اَمزی اِنْدازِه مَوادِ خُوشبُویِ بَلَدِه
 خُودُونِ خُو جُور نَکُنید، چَراکِه اِی بُخُورِ خَاصِ بَلَدِه خُداوند
 آسْتِه و شُمُو باید اُو رِه مُقَدَّسِ حِسَابِ کُنید. ^{۳۸} هَر کَسی کِه
 مِثِلِ ازی بُخُورِ جُور کَنه تا اَز خُوشبُویِ شِی لِدَتِ بُبِرِه، اُو باید

از مَنه قوم خُو آخ شُنه.

اُستاد ها و اَسبابِ خَیمه عِبادت

۳۱ و خُداوند دَ مُوسیٰ گُفت: ^۲ "اونه، ما بِصَلَّیِل باچه اُوری، نوسیه خُور ره از طایفه یهُودا نام گِرِفته کُوی کُدم. ^۳ ما اُوره از روحِ اِلهی پُر کدیم و دَزُو حِکمت، عقل و دانایی و مهارت بلده هر کارِ هُنری دَدیم. ^۴ او دَ طِلَّاسازی، نُقره سازی و دَ کارای برونز قابل و ماهر اَسته ^۵ و امچنان دَ کارِ سنگ تراشی، جواهر سازی، نَجاری و حَجاری و دَ رقم رقم کارا اُستا یه. ^۶ علاوه ازی، ما اَهلِیاب باچه اَخِسامک ره از طایفه دان اِنتِخاب کُدم تاکه همکارِ بِصَلَّیِل بَشه. و ما دَ دِل پِگِ آدماي دانا حِکمت بخشیدم تا اونا هر چیزی ره که دَز تُو اَمر کُدم، جور کنه، ^۷ یعنی خَیمه مُلاقات، صندُوقِ شهادت ره قد جای کِفاره که دَ بِلَه شی اَسته و تمامِ اَسباب و وَسایلِ خَیمه ره که ازی قرار اَسته: ^۸ میز و ظرفای شی، چراغدان از طِلَّای خالِص و اَسبابِ اَزُو، قُربانگاهِ بُخور، ^۹ قُربانگاهِ قُربانای سوختنی قد اَسبابِ شی، حوض و پایه‌های شی، ^{۱۰} کالای بافته شُده و کالای مُقدَّس هارُون پیشوا و کالای باچه‌های شی بلده خِدمت

پیشوایی، ^{۱۱} روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبویِ بَلَدِه جای مُقَدَّس. تمامِ امزی چیزا ره اونا باید دُرُست دَ مُطابِقِ امزُو تورا ی که دَز تُو اَمَر کَدُم، جور کنه.

روزِ آرام

^{۱۲} بعد ازو خُداوند دَ مُوسا کُفت: ^{۱۳} ”تُو دَ بَنیِ اِسْرَائیلِ بُوگی که روزای آرام ره که بَلَدِه شُمُو تَعیینِ کَدُم نِگاهِ کَنید، چراکه روزِ آرام یگِ نشانیِ دایمِ دَ بَینِ ازمه و شُمُو و نسلِ هایِ آیندِه شُمُو آسته تا شُمُو بَدَنید که ما خُداوند اَسْتُم، خُداوندی که شُمُو ره تَقَدیسِ مُونُم. ^{۱۴} پس شُمُو روزِ آرام ره مُحترَمِ بَدَنید، چُونِ ای روزِ بَلَدِه شُمُو مُقَدَّسِ آسته. کسی که حُرْمَتِ روزِ آرام ره نِگاهِ نَمونه، اُو باید کُشته شُنه و شخصی که دَزی روزِ کارِ مونه، اُو آدمِ باید از مَنِه قَوْمِ خُو آخِ شُنه. ^{۱۵} شَشِ روزِ بَلَدِه شُمُو رَوا آسته که کارِ کَنید، مِگَم روزِ هَفْتُمِ روزِ آرام آسته که دَ نَظَرِ خُداوندِ مُقَدَّسِ آسته. هر کسی که دَ روزِ آرام کارِ مونه، اُو باید کُشته شُنه. ^{۱۶} پس بَنیِ اِسْرَائیلِ باید روزِ آرام ره دَ یادِ دَشته بَشه و ای قانُونِ ره نسلِ دَ نسلِ مِثَلِ عَهْدِ-و-پیمانِ اَبَدیِ پُوره کنه. ^{۱۷} ای دَ بَینِ ازمه و بَنیِ اِسْرَائیلِ یگِ نشانیِ دایمیِ آسته، چراکه دَ شَشِ روزِ خُداوندِ اَسْمُو و زَمیِ ره جورِ کد و دَ

روزِ هفتمِ دِست از کار کشید و آرام گرفت. ”

^{۱۸} وختیکه خُداوند توره خُو ره قد مُوسی دَ کوهِ سینا تامو کد،
اُو دَ مُوسی دُو لَوَحِ شهادت، یعنی اُمُو دُو لَوَحِ سنگی ره دَد
که قد کِلکِ خُدا نوشته شُدَد.

گوسله طَلایی

^{۳۲} وختی مردُم دید که غدر وخت تیر شُد، ولے مُوسی از
کوهِ سینا تاه نَمَد، اونا پیشِ هارون جَم شُدِه کُفت: ”باله شو و
بلدِه مویگ خُدا جور کُو که پیشِ رُوی مو رفته مو ره هدایت
بَدیه، چُون مو نَموفامی دَ سرِ امزو آدم یعنی مُوسی که مو ره
از سرزمینِ مصر بُرو اُورد، چی اَمده. ” ^۲ پس هارون دَزوا
کُفت: ”گوشواره های طَلایی ره که دَ گوشِ خاتونو، باچه ها
و دُخترن شُمو آسته، بُر کُنید و دَ پیشِ ازمه بیرید. ” ^۳ اوخته
پگِ مردُم گوشواره های خُو ره از گوشای خُو بُر کده دَ پیشِ
هارون اُورد. ^۴ و اُو اُمُو گوشواره ها ره از دِستِ ازوا گرفت و
اونا ره آو کده دَ یگِ قالبِ ریختند و دَ شکلِ یگِ گوسله نقش
و نِگار کد. پس اونا کُفت: ”آی اسرائیل، اینمی خُدای تُو

آسته که تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد! ^۵ ” وختی هارون امی کارِ مردُم ره دید، اُو دَ پیش رُوی گوسله یگ قُربانگاه جور کد و گُفت: ” صَباح بلده خُداوند جشن گِرِفته مُوشه. ” ^۶ صَباح گاهِ روزِ دِیگه شی مردُم باله شُده قُربانی های سوختنی تقدیم کد و قُربانی های سلامتِی اُورد. و مردُم تاه شِشته خورد و وُچی کد و بعد ازو باله شُده خَرَمستی کد.

^۷ پس خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ” رَبی شو و تاه بورو، چُون ای قومِ ازتو که از سرزمینِ مصر بُرو اُوردی، فاسد شُده. ^۸ اونا دَ زودی اُمو راه ره که ما دَزوا نِشو دَدُم ایله کده و بلده خُو یگ گوسله طِلایی جور کده و اُو ره پرستش مُوکنه و دَزو قُربانی کده مُوگه: ’ای اسرائیل، اینمی خُدای تُو آسته که تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورده!‘ ^۹ و خُداوند ادامه دَده دَ موسیٰ گُفت: ” ما امی مردُم ره هُوش کدُم که چیقس یگ قومِ سرکش آسته. ^{۱۰} و آلی مَره تنها بیل تاکه آتِشِ قار-و-غَضَب مه دَ سرِ ازوا زیاد شُنه و اونا ره نابُود کَنم، مگم از تُو یگ قومِ بزرگ جور مُونم. ” ^{۱۱} لیکن موسیٰ دَ پیشِ خُداوند، خُدای خُو عذر-و-زاری کده گُفت: ” ای خُداوند، چرا آتِشِ قار-و-غَضَب خُو ره دَ سرِ قومِ خُو زیاد کدے، دَ سرِ قومی که خود تُو قد قُدرتِ عظیم

و دِسْتِ زورْتُوئی خُو اونا ره از سرزمینِ مصر بُرو آورْدی؟

^{۱۲} چرا دَ مصریا دَلیل میدی که بْگیه، 'خداوند اونا ره بازی

دده از مُلک بُر کد تا اونا ره دَ کوه ها بْکُشه و از رُوی زمی

پای پاک گم کنه؟' خداوندا، از قار-و-غَضَب خُو تاه شو و رَحِم

کده قوم خُو ره دَ بلا گِرِفْتار نَکُو. ^{۱۳} خِدْمَتگَرایِ خُو اِبْرَاهِیم،

اِسْحاق و اِسْرَائیل ره دَ یاد خُو بیِر که تُو بِلدِه ازوا دَ ذات خُو

قَسَم خورده گُفتدی که 'نسل شُمو ره مِثِل سِتاره های آسمو کَلو

مُونُم و تمامِ سرزمینی ره که دَ باره شی توره گُفتیم، دَ اولادِه

شُمو موبخشم و تمامِ سرزمی تا اَبَدًا اَباد ازوا موشه. "' ^{۱۴} پس

خداوند دَ سرِ قوم خُو رَحِم کد و بَلایِ ره که گُفته بُود "رَبی

مُونُم،" رَبی نَکد.

^{۱۵} پس مُوسا دَور خورد و قد اُمُو دُو لَوْحِ شِهادَتِ که دَ دِسْتِ

شی بُود، از کوه تاه شُد؛ اُمُو دُو لَوْحِ دَ هر دُو طرفِ شی

نوشته بُود، ام دَ پُشت و ام دَ رُوی شی. ^{۱۶} اُمُو لَوْحِ ها کارِ

خُدا بُود و نوشته شی نوشته خُدا که دَ رُوی ازوا نقش شده

بُود. ^{۱۷} وختیکه یوشع صَدای چِیغِ مردُم ره شنید، او دَ مُوسا

گُفت: "ما صَدای جنگِ ره از خیمه گاه میشنوم." ^{۱۸} مُوسا

گُفت: "ای نَه صَدای چِیغِسِ پیروزیِ آسته و نَه صَدای ناله

شکست، بلکه صدای بیت خاندو د گوش مه مییه.

^{۱۹} وختیکه موسی د نزدیک خیمه گاه رسید و گوسله طلایی و

خرمستی مردم ره دید، قار-و-خشم موسی باله آمد و او امو لوح ها ره د دامون کوه از دست خو پورته کده اونا ره تکه-و-

پرچه کد. ^{۲۰} و امو گوسله طلایی ره که اونا جور کدد، گرفته

د آتش سوختند. بعد ازو او ره سیده خوب نرم کد تا که خاک

الی جور شد و او ره د او اندخت و امو او ره د بنی اسرائیل

وچیدلجی کد. ^{۲۱} اوخته موسی د هارون گفت: "ای قوم دز تو

چی کار کده بود که تو اینا ره دزی گناه عظیم گرفتار کدی؟"

^{۲۲} هارون د جواب شی گفت: "د سر ازمه قار نشو صاحب!

خود تو میدنی که ای قوم چیقس فاسد و گناه آلود آسته.

^{۲۳} اونا دز مه گفت که 'بلده مویگ خدا جور کو که پیش روی

مو رفته مو ره هدایت کنه، چون مو نموفامی د سر امزی

موسی که مو ره از سرزمین مصر برو آورد، چی آمده.

^{۲۴} اوخته ما دزوا گفتم، 'هر کسی که چیزی طلایی داشته بشه،

او ره بر کده دز مه بیره.' و اونا طلا ره دز مه دد و ما او ره د

آتش اندختم و اینی گوسله بر شد. ^{۲۵} موسی دید که مردم از

چته بر شده ریی یه، چون هارون اونا ره سر ایله ایشند و موقع

ددد که د پیش دشمنای خو رسوا شنه. ^{۲۶} پس موسی د درگه

خیمه‌گاه ایسته شد و د صدای بلند چیغ زده گفت: "کسی که طرفدار خداوند آسته، پیش از مه بییه!" و تمام بنی لاوی د دیر ازو جم شد. ^{۲۷} و موسی دزوا گفت: "خداوند، خدای اسرائیل مَوگه که شمشیر د کمر خو بسته کنید و ازی سون خیمه‌گاه تا او سون خیمه‌گاه بورید و هر نفر شمو برار و دوست و همسایه خوره بکشید." ^{۲۸} پس بنی لاوی از گفته موسی اطاعت کد و دمزو روز تقریباً سه هزار نفر از قوم کشته شد. ^{۲۹} بعد ازو موسی د لاویا گفت: "امروز شمو خود ره د خداوند وقف کدید، چون حتی د خلاف باچه و برار خو باله شدید. امزی خاطر امروز شمو صاحب برکت موشید." ^{۳۰} روز دیگه شی موسی د قوم گفت: "شمو گناه کته کدید. آلی ما سربله د حضور خداوند مورم؛ شاید بتنم بلده گناه شمو کفاره کنم." ^{۳۱} پس موسی د حضور خداوند رفت و گفت: "آه خداوندا، ای مردم گناه بسیار کته کده، چون اونا بلده خو یگ خدای طلایی جور کده." ^{۳۲} و آلی ما د پیش ازتو عذر-و-زاری مونم که گناه ازوا ره ببخشی و اگه نموبخشی، نام از مره از کتاب خو گل کو." ^{۳۳} پس خداوند د موسی گفت: "کسی که دز مه گناه کده، نام ازو ره از کتاب خو گل مونم." ^{۳۴} آلی بورو، قوم ره د امروزو جای که گفته بودم راهنمای کو و ملایکه مه پیشلون تو

موره. لیکن دَ روزی که ما بازخواست مُونم، ما اونا ره بخاطرِ
خطای ازوا جزا میدم. ”^{۳۵} پس خُداوند قومِ اسرائیل ره دَ بلا
گرفتار کد، چراکه اونا بلده خُو گوسله جور کُدد، یعنی امو
گوسله ره که هارون شکل دُدد.

تِیاری بلده کوچ کدو از کوه سِینا

۳۳ بعد ازو خُداوند دَ موسیٰ گُفت: ”از اینجی کوچ کده
بورو و ای قوم ره که از سرزمینِ مصر بُرو اوردی، طرفِ امزو
سرزمی هدایت کُو که دَ ابراهیم، اسحاق و یعقوب قسم خورده
گُفتم که ’اُو ره دَ اولاده شُمو موبخشم.‘^۲ ما یگ ملایکه ره
پیشلون تُو ری مُونم تاکه کنعانیا، اموریا، حتیا، فریزيا، حویا
و یبوسیا ره ازونجی بُر کُنه.^۳ شُمو دَمزو سرزمی که از شی
شیر و عسل جاری آسته بورید. لیکن ما قد شُمو نمورم، چُون
شُمو یگ قوم سرکش آستید و امکان دَره که شُمو ره دَ بینِ راه
نابود کنم.“^۴ وختیکه مردم ای تورای بد ره شنید، اونا ماتم
گرفت و هیچ کس گوش-و-گانه خُو ره دَ جان خُو نکد،^۵ چُون
خُداوند پیشتر دَ موسیٰ گُفتد: ”دَ بنی اسرائیل بُگی که شُمو
یگ قوم سرکش آستید؛ اگه یگ لحظه ام دَ بینِ شُمو بییم،

امو وخت شمو ره نابود مونم. ' آلی گوش-و-گانه خو ره از
 جان خو بر کنيد تا بفامم که قد شمو چی کار کنم. " ^۶ پس بنی
 اسرائیل وختیکه از کوه حوریب ری شد، گوش-و-گانه خو ره
 از جان خو بر کد. ^۷ دمزو غیت موسی یگ خیمه ره میگرفت و
 او ره د برو دورتر از خیمه گاه میزد. او امو خیمه ره خیمه
 ملاقات نام ایشد و هر کسی که میخواست قد خداوند راز-و-
 نیاز کنه د برون خیمه گاه د جایی که خیمه ملاقات بود،
 مورفت. ^۸ وختیکه موسی طرف خیمه ملاقات برو مورفت،
 تمام مردم باله شده د دان خیمه خو ایسته موشد و از پشت
 موسی توخ موکد تا وختیکه موسی داخل خیمه موشد. ^۹ و
 امی که موسی د خیمه داخل موشد، ستون اور تاه آمده د دان
 خیمه ایسته موشد و خداوند قد موسی توره موگفت. ^{۱۰} وختی
 مردم ستون اور ره د دان خیمه ملاقات ایسته میدید، پگ شی
 باله موشد و هر کس د دان خیمه خو سجده موکد. ^{۱۱} اوخته
 خداوند قد موسی روی د روی توره موگفت، مثل که یگ آدم
 قد دوست خو گپ میزنه. بعد ازو موسی پس د خیمه گاه میمد
 و له دستیار جوان شی یوشع باچه نون، از منه خیمه بر
 نموشد.

مُوسَى دَ حُضُورِ جَلالِ خُدا

^{۱۲} مُوسَى دَ خُداوند گُفت: ”اينه، تُو دَز مه مُوگی که اِی قَوْم

ره بُبر. ‘ مگم مَره نَگفتی که کی ره قد ازمه رِبی مُوکنی.

علاوه ازی، تُو دَز مه گُفتی که مَره دَ نام مینَخشی و نظرِ لُطف

تُو دَ بِلَه مه آسته. ^{۱۳} پس آلی اگه نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه آسته،

راه-و-طریق خُو ره دَز مه یادِ بدی تاکه تُو ره بِنخشم. دَمزی

رقم نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه قرار میگیره. اِی ام دَ یاد تُو بَشه

که اِی مردُم قَوْم خود تُو یه. ” ^{۱۴} اوخته خُداوند دَ مُوسَى گُفت:

”حُضُور مه قد تُو آسته و ما خاطر تُو ره جَم مُونم. ” ^{۱۵} و

مُوسَى بسم دَ خُداوند عرض کد: ”اگه حُضُور تُو قد مو نَبشه،

مو ره از اینجی هیچ نبر. ^{۱۶} پس چطور فامیده شنه که نظرِ

لُطف تُو دَ بِلَه خود مه و اِی قَوْم تُو آسته؟ آیا امزی فامیده

نَموشه که تُو قد ازمو بوری و ما و قَوْم تُو، از پگِ قومای که

دَ رُوی زمی آسته، فرق دَشته بَشی؟ ”

^{۱۷} و خُداوند دَ مُوسَى گُفت: ”امی کار ره ام بِلده ازتو مُونم،

چراکه ما از تُو راضی آستم و تُو ره خُوب مینَخشم. ” ^{۱۸} اوخته

مُوسَى گُفت: ”اِی خُداوند، مَره بیل که بزرگی-و-جلال تُو ره

بَنگرم. ” ^{۱۹} پس خُداوند گُفت: ”ما تمامِ خُوبی خُو ره از پیش

رُوی تُو تیر مُونم و نام خُو یعنی «خُداوند» ره دَز تُو اِعلان
مُونم. ما دَ بِلِه کسی رَحِم مُونم که دَزُو رَحِيم اَسْتُم و دَ کسی
دِلسوزی مُونم که دَزُو دِلسوز اَسْتُم. ^{۲۰} ” او اِدامه دَده گُفت:
” مگم تُو نَمیتنی رُوی مَره بِنگری، چُون هیچ اِنسانِ نَمیتنه که
مَره بِنگره و زنده بُمَنه. ^{۲۱} ” بعد ازُو خُداوند گُفت: ” اینه، دَ
نزدیکِ ازمه یگ جای اَسته؛ دَ بِلِه امزُو سنگِ کُته ایسته شُو.
^{۲۲} وختیکه بزرگی-و-جلال مه از پالوی تُو تیر مُوشه، تُو ره دَ
سُلاخِ سنگِ کُته میلم و قد اَلِغِه خُو پُوٹ مُونم تا وختیکه
ازونجی تیر شُنم. ^{۲۳} ” مگم دِست خُو ره باله مُونم تاکه پُشت مَره
بِنگری؛ لیکن رُوی مه دِیده نَمُوشه. ”

لُوح های نو

۳۴ بعد ازُو خُداوند دَ مُوسی گُفت: ” دُو لُوحِ سنگی مِثلِ
لُوح های اوْلنه بَلدِه خُو تراش کُو و ما دَ بِلِه ازوا کِلِمه های ره
نُوشته مُونم که دَ بِلِه لُوح های اوْلنه نُوشته بُود و تُو اونا ره
مِیده کدی. ^۲ صَباح گاه خود ره تیار کده دَ بِلِه کوه سِینا باله بیه
و دَ شِیخی کوه دَ حُضُورِ ازمه حاضر شُو. ^۳ هیچ کس قد ازتُو
باله نیه و هیچ کس ام دَ تمام کوه دِیده نَشَنه و گَلِه و رمه ام

دزی کوه نچره. ^۴ ” پس موسیٰ دُو لَوَحِ سنگی رقمِ لَوَحِ های
اولنه تراش کد و صَباح گاه باله شده د بِلَه کوه سِینا رفت، امو
رقم که خُداوند دَزُو امر کده بُود. او امو دُو لَوَحِ سنگی ره د
دست خُو گِرِفته قد خُو بُرد. ^۵ و خُداوند د اُور نازل شده قد ازو
د اُونجی ایسته شُد و نام خُو ره «خُداوند» گُفت. ^۶ خُداوند از
پیشِ رُوی موسیٰ تیر شُدِه اِعلان کد: ” خُداوند! خُداوند، خُدا
رَجِیم و پُرْفِیض آسته، دیر خَشَم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَت و
وفادار. ^۷ نِگاه کُنِندِه رَحمت بلده هزارها و بخشِش کُنِندِه
گناهها، شرارت ها و خطاها، لیکن مُجرِم ره هرگز بے جزا نَمیله
و بخاطرِ گناه آته گو از اولادا و از بچکِیچای اولادا، تا پُشتِ
سِوَم و چارُم اِنْتِقام مِیگِیره. ” ^۸ اوخته موسیٰ فوری رُوی د
خاک اُفْتَد و سَجده کده ^۹ گُفت: ” خُداوندا، اگه واقعاََ نَظَرِ
لُطف تُو د بِلَه مه آسته، ما عُدْر مُونُم که تُو ام قد ازمو بوری،
چُون ای قوم یگ قومِ سرکش آسته. یا مولا، باز ام د پیشِ تُو
عُدْر-و-زاری مُونُم که گناهها و خطاها ازمو ره بُبُخش و مو
ره بَحِیثِ مال خُو قَبول کُو. ”

خُدا قد بَنی اِسْرائِیل عهد و قَوْل خُو ره تازه مُونه

^{۱۰} و خُداوند گُفت: ” اینه، ما یگ عهد بسته مُونُم. ما د پیشِ

رُوی پَگِ قَوْمِ تُو کارای عَجِیبِ رِه انجَامِ مِیْدُم که تا آلی رِه دَ
 هیچ جای و دَ بَیْنِ هِیچِ مِلَّتِ دُنیا دِیده نَشُدِه بَشِه. و تَمَامِ قَوْمِ
 که تُو دَ بَیْنِ ازوا اَسْتی مِیْنِگَرِه که خُداوند چی کارای ترسناک
 رِه دَ پِیشِ شُمُو انجَامِ مِیْدِیِه. ^{۱۱} از احکامی که اِمروز ما دَز تُو
 اَمْرِ مُونُم، اِطَاعَتِ کُو. اینِه، ما اَموریا، کِنَعانیا، حِثیا، فَرزیا،
 حَوِیا و یَبوسیا رِه از پِیشِ رُوی تُو بُرِ مُونُم. ^{۱۲} اِحْتِیاطِ کُو، دَ
 اَمزُو سرزَمی که موری قَدِ مَرْدُمِ اَمزُو سرزَمی عَهْدِ بَسْتِه نَکُو؛
 نَشْنِه که اونا دَ بَیْنِ قَوْمِ تُو دَامِ جَوْرِ شْنِه. ^{۱۳} بَلْکِه شُمُو
 قُرْبانگاه های ازوا رِه چِپِه کدِه سَتُونِ های پَرَسْتِشی ازوا رِه
 مِیْدِه کُنِید و بُتِ های اَشیره رِه خراب کُنِید. ^{۱۴} بَغیرِ ازمِه خُدا
 دِیگِه رِه پَرَسْتِشِ نَکُو، چِراکه ما خُداوند اَسْتُم و نامِ ازمِه
 «خُدا ی غِیور» اَسْتِه. ^{۱۵} فِکْرِ خُو رِه بَگِیرِ که قَدِ مَرْدُمِ اَمزُو
 سرزَمی عَهْدِ بَسْتِه نَکُنِی، چِراکه اونا از رُوی شَهوتِ دَ خُدا یون
 خُو عِبادتِ مُونِه و دَ بُتِ های خُو قُرْبانی مُونِه و از تُو دَعوتِ
 مُونِه که قَدِ ازوا یِگْجای شُنِی و دَ خورْدونِ قُرْبانی ازوا شَرِیگ
 شُنِی. ^{۱۶} بَعْدِ اَزُو تُو دُخْترونِ ازوا رِه دَ باچِه های خُو مِیگِیری و
 دُخْترونِ ازوا که دَ پُشتِ خُدا یون خُو موره، اونا باچِه های تُو رِه
 اَمِ گُمراه کدِه دَ بُتِ پَرَسْتی هِدایتِ مُونِه. ^{۱۷} بُتِ های رِیخْتَنده
 شُدِه رِه بَلدِه خُو خُدا یو جَوْرِ نَکُو. ^{۱۸} عِیدِ فَطِیرِ رِه نِگاه کُنِید و

مُدَّتِ هفت روز نانِ فطیرِ بُخورید، اُمُو رقم که دَز شُمو اَمَر
کدیم. ای ره دَ وختِ مُعین دَ ماهِ اَیب پُوره کُنید، چراکه شُمو
دَ ماهِ اَیب از مِصر بُر شُدید.^{۱۹} تمامِ اوْلباری‌های نَر از مه
مُوشه: اوْلباری‌های نَر حیواناتِ شُمو ام، چی از گله گاو
بشه، چی از رمه گوسپو.^{۲۰} لیکن دَ عَوْضِ اوْلباری خَر خُو
باید یگ باره فِدیه بَدید و اگه فِدیه نَمیدید باید گردون شی ره
میده کُنید. بلده تمامِ باچه‌های اوْلباری خُو باید فِدیه بَدید.
هیچ کس دِسْتِ خالی دَ حُضُورِ ازمه حاضر نَشنه.

^{۲۱} شَش روز باید کار کُنی و دَ روزِ هفتم باید آرام بگیری؛ حتی
دَ فصلِ قلبه کدو و دِرُو کدو باید روزِ آرام ره نگاه کُنی.

^{۲۲} عیدِ هفته ها ره برگزار کُنید، یعنی عیدِ نوبَرِ حاصِلاتِ ره از
حاصِلِ گندم. امچنان عیدِ جم‌آوری ره دَ آخِرِ فصلِ دِرُو، هر
سال نگاه کُنید.^{۲۳} سالِ سِه دفعه پگِ مَردا-و-باچه‌های شُمو دَ

حُضُورِ مَولا، خُداوند-خُدایِ اسرائیل، حاضر شُنه.^{۲۴} ما دیگه

قَوم ها ره از پیشِ رُوی شُمو دُتلجی مُونم و سرحدِ شُمو ره
پَراخ مُونم و وختیکه شُمو هر سال سِه دفعه دَ حُضُورِ خُداوند،
خُدایِ خُو حاضر موشید، هیچ کس دَ قَصْدِ گِرِفْتونِ زمینِ شُمو

نَمییه.

۲۵ خُونِ قُرْبَانِي رِهْ قَدْ نَانَ خَمِيرْمَايِهْ تُو دَزْ مِهْ تَقْدِيمِ نَكْنِيدِ وَ
گوشتِ قُرْبَانِي عِيدِ پَصَحِ تا صُبْحِ باقی نَمَنِهْ. ۲۶ بَهْتَرِينِ نَوْبَرِ
حاصِلَاتِ زَمِينِ خُو رِهْ دَ خَانِهْ خُداوند، خُدايِ خُو بِيرِيدِ. بَزْغَلِهْ
رِهْ دَ شِيرِ آبِهْ شِي پُخْتِهْ نَكْنِيدِ.

۲۷ بعد از و خُداوند دَ مُوسِيْ كُفْت: "اِيْ تورهْ ها رِهْ نُوشتِهْ كُو،
چُونِ دَ مُطَابِقِ امزِيْ تورهْ ها ما قَدْ تُو وَ قَوْمِ إِسْرَائِيلِ عَهْدِ بَسْتِهْ
كَدِيمِ." ۲۸ مُوسِيْ چِلْ شَاوِ وَ چِلْ رُوزِ اُونَجِيْ دَ پِيَشِ خُداوند
بُود؛ اُو نَهْ نَانَ خُورْدِ وَ نَهْ اُو وُچِيْ كَد. اُو توراِيْ عَهْدِ، يَعْنِي
دَهْ حُكْمِ رِهْ دَ بَلِهْ لُوحِ هَايِ سَنَكِيْ نُوشتِهْ كَد.

نُورَانِي شُدُونِ چِهْرِهْ مُوسِيْ

۲۹ وَخْتِيْكَهْ مُوسِيْ اَزْ كُوهِ سَيْنَا تَاهِ مِيْمَدِ وَ دُو لُوحِ سَنَكِيْ امِ دَ
دِسْتِ شِي بُود، پُوسْتِ رُويِ شِي دَ سَبَبِ تورهْ كُفْتُو قَدْ خُداوند
نُورَانِي شُدُدِ (جَلْجَلِ مُوكد)؛ مِگَمِ خُودِ مُوسِيْ اَزْ نُورَانِي
شُدُونِ جَلْجَلِ كَدُونِ رُويِ خُو خَبَرِ نَدَشْتِ. ۳۰ وَخْتِيْ هَارُونِ وَ بَنِي
إِسْرَائِيلِ مُوسِيْ رِهْ دِيدِ كِهْ رُويِ شِي نُورَانِي شُدِهْ (جَلْجَلِ
مُونِهْ)، اُونَا تَرَسِ خُورْدِ كِهْ دَزُو نَزْدِيْكَ شُنِهْ. ۳۱ مِگَمِ مُوسِيْ
اُونَا رِهْ كُويِ كَدِ وَ هَارُونِ وَ تَمَامِ رَهْبَرَايِ قَوْمِ دَ پِيَشِ اَزُو اَمَدِ وَ

اُو قد ازوا توره گُفت. ^{۳۲} بعد ازو تمامِ بنی اسرائیل نزدیک شی
 آمد و اُو تمام احکامِ ره که خُداوند دَ بله کوه سِینا دَزو گُفتد،
 دَزوا نَقْل کد. ^{۳۳} وختیکه موسیٰ توره خُو ره قد ازوا تامو کد،
 اُو دَ رُوی خُو رُوی بَند کش کد. ^{۳۴} مگم زمانیکه موسیٰ بَلده
 توره گُفتو دَ حُضوَرِ خُداوند مورفت، اُو رُوی بَند خُو ره از رُوی
 خُو پس مُوکد، تا وختیکه از خَیمه بُر مُوشد. و غَیتیکه اُو از
 خَیمه بُر مُوشد، امو چیزی که دَزشی امر شُده بُود، اُو ره دَ
 بنی اسرائیل نَقْل مُوکد، ^{۳۵} و بنی اسرائیل رُوی موسیٰ ره
 میدید که پوستِ چهره شی نُورانی شُده. پس موسیٰ تا زمانِ
 دُوباره رفتون خُو دَ حُضوَرِ خُداوند، رُوی بَند ره بسم دَ رُوی خُو
 کش مُوکد.

قانونِ روزِ آرامِ تاکیدِ موشه

۳۵ ^۱ موسیٰ تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل ره جَم کده، دَزوا
 گُفت: ”اینی توره های آسته که خُداوند امر کده تا شُمو اونا
 ره اجرا کُنید:

^۲ شش روز میتنید کار کُنید و روزِ هفتم بَلده شُمو یگ روزِ

مُقَدَّس بَشَه، یگ روز، کاملاً بلده آرام و دمرسی کدو و تقدیم
د خُداوند. هر کسی که دزُو روز کار کنه، باید کُشته شنه. ^۳ د
روزِ آرام د تمام خانه‌های شمو آتش نباید روشو شنه. ^۴

هدیه ها بلده جایگاهِ مُقَدَّس

^۴ موسیٰ د تمام جماعتِ بنی اسرائیل گفت: ”اینی توره آسته
که خُداوند دز مه امر کده: ^۵ از بین قوم خُو هدیه بلده خُداوند
بگیر. کسای که از تی دل و د رضایت خُو هدیه بدیه، میتنه
که ازی چیزا بیره: طِلا، نُقره و برونز؛ ^۶ چوغِ لاجوردی،
آرغوانی و سُرخ رنگ و کتانِ نرم و موی بُز؛ ^۷ پوستِ سُرخ
شده قوچ و پوستِ نرم-و-قیمتی، چپو درختِ آکاسی، ^۸ روغونِ
زیتون بلده چراغا، موادِ خوشبوی بلده روغونِ مَسح و بلده
بُخورِ خوشبوی، ^۹ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی بلده
ایفود و سینه بندِ پیشوای بزرگ. ^{۱۰}

أسبابِ لازمِ بلده جایگاهِ مُقَدَّس

^{۱۰} تمام آدمای لایق و دانادل از بین شمو بییه و هر چیزی ره که
خُداوند امر کده جور کنه: ^{۱۱} جایگاهِ مُقَدَّس ره د شمولِ خیمه

شی و پوش شی، چنگک ها و چپو های چار تراش شی،

پُشت بندا، ستون ها و پایه های شی؛ ^{۱۲} صندوقِ شهادت و

دستک چپو های شی، جای کِفاره یعنی سرپوشِ صندوق و پرده

که مُقدَّسترین جای ره پُوت مُونه؛ ^{۱۳} میز و دستک چپو ها و

پگِ ظرفای شی و نانِ حُضورِ خداوند؛ ^{۱۴} چراغدان بلده روشنی

د شمولِ چراغا و روغو و دیگه اسباب شی؛ ^{۱۵} قربانگاهِ بُخور

خوشبوی و دستک چپو های ازو، روغونِ مَسح و بُخور

خوشبوی؛ پرده درگه جایگاه؛ ^{۱۶} قربانگاهِ قربانی سوختنی و

أجاجِ برونزی ازو، دستک چپوها و تمام اسباب شی؛ حوض و

پایه شی، ^{۱۷} پرده های چاردیوالی حولی، ستون ها و پایه های

ازوا و پرده درگه حولی؛ ^{۱۸} میخ های جایگاه و میخ های

چاردیوالی و ریسپونای ازوا؛ ^{۱۹} کالا های بافته شده که بلده

خدمت کدو د جایگاهِ مُقدَّس پوشیده مُوشه، یعنی کالا های

مُقدَّس هارون پیشوا و کالا های باچه های شی که اونا بلده

خدمتِ پیشوایی مُپوشه.

هدیه های مردُم و کارای اُستاد ها

^{۲۰} بعد ازو تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل از حُضورِ موسی رفت.

^{۲۱} هر کس که د دل شی شور-و-شوق پیدا شد و روح و روان

شی او ره حرکت دد، او آمده بلده خداوند هدیه آورد و امو
 هدیه ها بلده جور کدون خیمه ملاقات و اسباب شی و امچنان
 بلده کالاهاى مقدّس استعمال شد. ^{۲۲} پس خاتونو و مردکو
 آمده از تی دل خو د رضایت خو حلقه های بینی، گوشواره ها،
 انگشتری ها، گردو بندها و دیگه چیزای طلائی خو ره آورد و د
 عنوان هدیه د خداوند تقدیم کد. ^{۲۳} و هر کسی که صاحب
 رخت لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و کتان و موی بز و
 پوست سُرخ شده قوچ و پوست نرم-و-قیمتی بود، اونا ره آورد.
^{۲۴} و ام تمام کسای که هدیه نقره و برونز آورد، او ره د خداوند
 تقدیم کد. و د پیش هر کس که چپو اکاسی پیدا شد، او ره
 بلده خدمت د خیمه آورد. ^{۲۵} پگ خاتونوی لایق و دانادل قد
 دستای خو پاشم میریشت و چوغ ریشته شده لاجوردی،
 ارغوانی و سُرخ رنگ و کتان نرم میورد. ^{۲۶} امچنان پگ
 خاتونوی که شوق و لیاقت دشت، موی بز میریشت. ^{۲۷} رهبرای
 قوم سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی ره بلده ایفود و سینه
 بند آورد. ^{۲۸} اونا مواد خوشبوی و روغون زیتون بلده روشنی و
 بلده روغون مسح و بخور خوشبوی ام آورد. ^{۲۹} خلاصه، پگ
 مردکو و خاتونوی قوم اسرائیل که دل ازوا اونا ره تشویق کد،
 بلده تمام کارای که خداوند د موسی امر کدد، اونا د رضایت

و خوشی دِلِ خُو بَلَدِه خُداوند هدیه ها اُورد.

اُستاد ها بَلَدِه کارِ جایگاهِ مُقَدَّس

^{۳۰} پس مُوسیٰ دَ بَنیِ إِسْرَائِیلِ گُفت: ”اینه، خُداوند بِصَلِّیْلِ
باچه اُوری نوسِه حُور ره که از طایفه یهُودا اُسته، اِنْتِخابِ کده
دَ نامِ کُویِ کد ^{۳۱} و اُو ره از رُوحِ اِلْهِیِ پُر کده دَزُو حِکْمَتِ و
عقل و دانایی و مهارتِ بَلَدِه هر کارِ هُنری دَد، ^{۳۲} تاکه دَ
طَلَّاسازی، نُقره سازی و دَ کارایِ برونزِ قَابِلِ و ماهرِ بَشَه.
^{۳۳} اُو امچنان دَ کارِ سنگِ تَراشی، جَواهرِ سازی، نَجاری و
حَجاری و دَ رِقْمِ رِقْمِ کارایِ هُنری اُستایه. ^{۳۴} خُداوند دَزُو و دَ
اَهولیبِ باچه اَخِیسامکِ از طایفه دان، اِسْتِعْدَادِ تَعْلِیمِ دَدونِ
هُنر ره دَ دِیگرو امِ بَخَشِید. ^{۳۵} خُداوند دِلِ ازوا ره پُر از حِکْمَتِ
کده تا اونا دَ هر رِقْمِ کارا مهارتِ دَشْتَه بَشَه، یعنی دَ نَقاشی،
دِستِ دوزی و گُلدوزیِ قَدِ چُوغِ هایِ لاجوردی، اَرغوانی و
سُرخِ رَنگِ و دَ بافتونِ کتانِ نَرَمِ و مِیدَه بافت؛ و ام تا توانایی
جور کدونِ هر چیز ره دَشْتَه بَشَه.

۳۶ ^۱ بِصَلِّیْلِ و اَهولیبِ و پَگِ اُستاد هایِ که خُداوند دَزُوا

بلده جور کدون جایگاهِ مُقَدَّسِ اِسْتِعْدَادِ و قابِلِیْتِ دَدَه، خدمت
کنه و تمامِ کارا ره دَ مُطَابِقِ اَمْرِ خُداوند انجام بَدِیه.

شُرُوعِ کارِ جایگاهِ مُقَدَّسِ

^۲ پس مُوسى بِصَلْتِیل و اَهولِیاب و دِیگه آدمای قابِلِ ره کُوی
کد، یعنی کسای ره که خُداوند بلده ازوا مهارت و دانایی دَدَه
بُود و دَ دِلِ شى شور-و-شوق پَیدا شُدُد که نزدیک اَمَدَه کار ره
انجام بَدِیه. ^۳ اونا تمامِ هدیه‌های ره که بَنی اِسرائیل بلده
خِدمت و جور کدونِ جایگاهِ مُقَدَّسِ اُورده بُود، از دِستِ مُوسى
گِرِفت و مردُم هر صَباح دَ رضایَتِ خود خُو هدیه‌های دِیگه دَ
پیشِ اَزو اُورده رِبی بُود. ^۴ پس تمامِ اُستاد های که مَشغُولِ کارِ
جایگاهِ مُقَدَّسِ بُود، از سرِ کارای خُو دَ دِیرِ مُوسى اَمَدَه ^۵ و دَزُو
گُفت: ”مردُم بلده انجام دَدونِ کاری که خُداوند اَمَر کده، از
ضُرُورَتِ کده کَلو مَوادِ میره.“ ^۶ اُوخته مُوسى حُکمِ دَد و اِی
حُکمِ دَ تمامِ خَیمه‌گاهِ اِعلانِ شُد که مُوگُفت: ”مردکو و خاتونو
بلده هدیه‌های جایگاهِ مُقَدَّسِ دِیگه هیچ کار نَکنه.“ ^۷ پس قوم
از اُوردونِ هدیه ها قُوی شُد، چَراکه هدیه‌های مَوْجُودِ بلده
جور کدونِ جایگاهِ کِفايَتِ مُوكد و از حَدِّ ام کَلو بُود.

ترتیب کار

^۸ تمام آدمای ماهر و دانا که د کار مَشْعُول بُود، بلده جایگاه ده دانه پرده کتان نَرَم و میده بافت ره قد چُوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ جور کد و د رُوی پگ شی عکسِ کِرُوبی ها د وسیله دست‌دوزِ لایق گلدوزی شد. ^۹ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی چار توغی بُود و تمام پرده ها یگ اندازه بُود. ^{۱۰} اونا پنج پرده ره قد یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه جور کد و پنج پرده دیگه ره ام قد یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه دیگه. ^{۱۱} د لب پرده آخر پنج پرده اول اونا بُتونی ها از تار لاجوردی رَنگ دوخت و د پنج پرده دوّم ام امی رقم کد. ^{۱۲} بعد ازو اونا پنجاه دانه بُتونی د لب یگ تخته و پنجاه دانه بُتونی د لب دیگه تخته جور کد، پنجاه پنجاه بُتونی که رُوی د رُوی یگدیگه بُود. ^{۱۳} اونا امچنان پنجاه چنگکِ طَلایی تیار کد و د وسیله ازوا پنج پرده اول ره قد پنج پرده دوّم وصل کد و پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شد.

^{۱۴} بعد ازو اونا چند پرده از موی بز بافت تا یگ خیمه د بله جایگاهِ مُقَدّس بشه. جمله پرده ها یازده بُود. ^{۱۵} درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بُود؛ امو یازده پرده یگ اندازه

۱۶. اونا پَنج پرده ره دَ یِگدِیگه شی کوک کده یگ پرچه
 جور کد و شَش پرده دِیگه ره ام یگ پرچه دِیگه. ۱۷ بعد ازو
 اونا پنجاه بُتونی دَ لبِ پرده آخِرِ یگ پرچه و پنجاه بُتونی دَ لبِ
 پرده آخِرِ پرچه دِیگه جور کد. ۱۸ اونا بلده یگجای کدونِ خیمه
 پنجاه چنگکِ برونزی ام جور کد تاکه خیمه یگ پرچه بَشه.
 ۱۹ بعد ازو اونا بلده خیمه از پوستِ سُرخ شُدِه قُوج یگ پوش
 جور کد و دَ بله ازو یگ پوش دِیگه از پوستِ نَرم-و-قِیمَتی.
 ۲۰ بعد ازو اونا چیو های چارتراش ره از درختِ اکاسی بلده
 دیوالای جایگاه جور کد و اونا ره شیخکی ایسته کد.
 ۲۱ درازی هر چیو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی
 بُود. ۲۲ هر چیو چارتراش دُو دانه زبونک دَشت که دَ چیو
 چارتراشِ پالوی خُو جُفت موشُد. و اونا تمامِ چیو های
 چارتراشِ جایگاه ره دَ امزی طریقه تیار کد. ۲۳ اونا امزو چیو
 های چارتراش بیست دانه شی ره بلده طرفِ جنوبِ جایگاه
 جور کد ۲۴ و بلده تینه حصّه امزو بیست چیو چارتراش چل پایه
 نقرهیی ام تیار کد؛ دَ زیرِ هر چیو چارتراش دُو پایه بلده امزو
 دُو زبونک بُود و دُو پایه دَ زیرِ چیو چارتراشِ پالوی شی بلده
 دُو زبونکِ ازو. ۲۵ بلده طرفِ دوّمِ جایگاه، یعنی طرفِ شمال

شی، اونا بیست چپو چارتراش جور کد ^{۲۶} قد چل پایه نُقرهیی،
 یعنی دُو پایه دَ زیرِ یگ چپو چارتراش و دُو پایه دَ زیرِ چپو
 چارتراشی که دَ پالوی شی بُود. ^{۲۷} بلده پُشتِ جایگاه، طرفِ
 غَرب اونا شش چپو چارتراش جور کد. ^{۲۸} اونا امچنان دُو چپو
 چارتراش بلده هر کُنچِ پَسنه حصّه جایگاه جور کد. ^{۲۹} امی دُو
 چپو چارتراش کُنچ از زیر تا باله دَ یگدیگه خُو چسپیده بُود و
 دَ منّه یگ حلقه سخت شُدُد. دُو چپو کُنچِ دیگه ام دَ امزی رقم
 جور شُدُد. ^{۳۰} پس دَ او طرف هشت چپو چارتراش قد شونزده
 پایه نُقرهیی بُود: دُو پایه دَ تی هر چپو چارتراش.

^{۳۱} علاوه ازی اونا پُشتبند ها ره از چپو درختِ اکاسی تیار
 کد، یعنی پنج پُشتبند بلده چپو های چارتراش یگ طرفِ
 جایگاه، ^{۳۲} و پنج پُشتبند بلده چپو های چارتراش دیگه طرفِ
 جایگاه و پنج پُشتبند بلده چپو های چارتراش که طرفِ غَرب
 دَ پَسنه حصّه جایگاه یه. ^{۳۳} پُشتبندی که دَ غولِ چپو های
 چارتراش بُود، از سر تا آخرِ دیوالِ خیمه تیر شُدُد. ^{۳۴} بعد ازو
 اونا پگِ چپو های چارتراش ره قد رُوی کَشِ طِلابی پوشند و
 بلده محکم گِرفتونِ پُشتبند ها اونا حلقه های طِلابی جور کد
 و پُشتبند ها ره ام قد رُوی کَشِ طِلابی پوشند.

^{۳۵} اونا پرده داخل خیمه ره از کتان نرم و میده بافت قد چوغ
 های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کد و عکس کُروبی
 ها ره دَ وسیله دست‌دوز لایق دَ رُوی پرده گلدوزی کد. ^{۳۶} بعد
 ازو اونا چار ستون از چپو آکاسی بلده امزو پرده جور کد و اونا
 ره قد رُوی کشِ طَلایی پوشنده بلده شی چنگک های طَلایی و
 چار پایه نُقره‌یی تیار کد. ^{۳۷} اوخته یگ پرده بلده دروازه خیمه
 از چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتان نرم و
 میده بافت دَ وسیله یگ گلدوز لایق جور کد. ^{۳۸} و بلده امزی
 پرده اونا پنج ستون ره قد چنگک های شی جور کد و سر
 ستون‌ها و تیرِ سرِ ستون‌ها ره قد رُوی کشِ طَلایی پوشند و پنج
 پایه شی ره ام از برونز تیار کد.

جور کدونِ صندوق

^{۳۷} بعد ازو بصلئیل صندوق ره از چپو آکاسی جور کد
 که درازی شی دُو و نیم توغی، بر شی یگ و نیم توغی و
 بلندی شی ام یگ و نیم توغی بود. ^۲ منه شی و برون شی ره
 قد رُوی کشِ طَلایی خالص پوشند و دَ گرداگرد شی یگ چفتی
 طَلایی جور کد. ^۳ او چار حلقه طَلایی تیار کده اونا ره دَ چار

پایه صندوق سخت کد، یعنی دُو حلقه دَ یگ طرف شی و دُو حلقه دَ دیگه طرف شی.^۴ بعد از دُو دستک چپو دراز از درخت آکاسی جور کد و اونا ره قد رُوی کَشِ طِلایی پوشند^۵ و امو دستک چپوها ره دَ منِه حلقه ها دَ دُو بغل صندوق تیر کد. اونا بلده بُردونِ صندوق بُود.^۶ او «جای کِفاره» یعنی سرپوشِ صندوق ره از طِلای خالص جور کد که درازی شی دُو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بُود.^۷ اوخته او دُو مُجسمه کِرُوبی ره دَ هر دُو سرِ جای کِفاره از طِلای چکش کاری شده جور کد.^۸ یگ کِرُوبی دَ یگ سرِ جای کِفاره و دیگه شی دَ دیگه سرِ جای کِفاره بُود. هر دُو شی ره قد جای کِفاره از یگ پرچه طِلّا جور کد.^۹ بال های کِرُوبیا دَ بله جای کِفاره و از شده دَ بله ازو سایه کُدد. رُوی های ازوا طرفِ یگدیگه و نظر های شی طرفِ جای کِفاره بُود.

جور کدونِ میزِ نانِ مُقدّس

^{۱۰} او میز ره ام از چپو آکاسی جور کد که درازی شی دُو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بُود.
^{۱۱} او میز ره قد طِلای خالص پوشند و دَ گرداگرد شی یگ چُفتی طِلایی جور کد.^{۱۲} و یگ لَبکی دَ اندازه چار ناخو دَ گرد

شی جور کده امو لَبکی طَلایی ره باله تر از چُفتی دَ گرداگردِ
 میز گرفت. ^{۱۳} او چار حلقه طَلایی بلده میز ریختند و حلقه ها
 ره دَ چار شنگِ میز، یعنی دَ پایه های شی سخت کد. ^{۱۴} حلقه
 ها نزدیکِ لَبکی بُود و مثلِ خانه بلده دِستک چپو های دِراز دَ
 وخت بُردونِ میز استعمال موشد. ^{۱۵} او دِستک چپو های دِراز ره
 بلده بُردونِ میز از درختِ اکاسی جور کد و اونا ره قد رُوی کَشِ
 طَلایی پوشند. ^{۱۶} او امچنان ظرفای ره که دَ بله میز ایشته
 موشد از طَلایِ خالص جور کد، یعنی قاب ها و کاسه ها، و
 جام ها و پیله های ره که بلده ریختندونِ هدیه های وُچی کدنی
 استعمال موشد.

جور کدونِ چراغدان

^{۱۷} او چراغدان ره از طَلایِ خالص و چکش کاری شده، جور
 کد. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی، قد کاسه های گُل،
 پُنْدُوق ها و بلگای گُل پگ شی از یگ پرچه بُود. ^{۱۸} از دُو
 بَغَلِ چراغدان شش شاخه بُر شُدُد: سه شاخه از یگ طرف شی
 و سه شاخه از دِیگه طرف شی. ^{۱۹} سه کاسه گُلِ بادامی قد
 پُنْدُوق و بلگِ گُل دَ شاخه طرفِ راست و سه کاسه گُلِ بادامی
 قد پُنْدُوق و بلگِ گُل دَ شاخه طرفِ چپ بُود. امو شش شاخه

که از چراغدان بُر شُدَد عَینِ چِیز بُود. ^{۲۰} و دَ خودِ پایِه چراغدان
 چار کاسِه گُلِ بادامی قد پُنْدُوقِ ها و بَلْگایِ گُلِ شکلِ دَدِه
 شُدَد. ^{۲۱} یِگِ پُنْدُوقِ دَ زِبرِ دُو شاخِه اوّلِ که از دُو بَغلِ چراغدان
 بُر شُدَد، یِگِ پُنْدُوقِ دَ زِبرِ دُو شاخِه دوّمِ و یِگِ پُنْدُوقِ دَ زِبرِ دُو
 شاخِه سوّمِ، یعنی دَ زِبرِ هر شَش شاخِه که از چراغدان بُر شُدَد
 پُنْدُوقِ بُود. ^{۲۲} شاخِه ها و پُنْدُوقِ ها پِگِ شی از یِگِ پِرچِه
 طِلاّیِ خالِصِ و چکُشِ کاری شُدِه بُود. ^{۲۳} بعد از و هفتِ چراغ
 قدِ چراغِ گُلْگَرکِ ها و پَطْنُوسِ هایِ شی از طِلاّیِ خالِصِ جور
 کد. ^{۲۴} او چراغدان و تمامِ اَسبابِ شی ره از یِگِ وَزنِه طِلاّیِ
 خالِصِ جور کد.

جور کدوِنِ قُربانگاهِ بُخورِ خوشبُوی

بعد از و قُربانگاهِ بُخورِ ره از چِیوِ اَکاسیِ دَ شکلِ چار کُنْجِ ^{۲۵}
 جور کد که یِگِ توغیِ دِرازی، یِگِ توغیِ بَر و دُو توغیِ
 بِلندیِ دَشتِ و شاخایِ شی قد خودِ شی از یِگِ چِیوِ بُود.
 سر، چارطرفِ و شاخایِ شی ره قد طِلاّیِ خالِصِ پوشند و دَ ^{۲۶}
 گِرداگرْدِ شی یِگِ چُفتیِ طِلاّیِ جور کد. ^{۲۷} و دَ دُو طرفِ
 قُربانگاهِ دَ زِبرِ چُفتیِ طِلاّیِ، دَ هر دُو گوشِه شی دُو حلقِه
 طِلاّیِ تیار کد که اونا جایِ بِلدِه دِستکِ چِیوِ هایِ دِراز بُود و

قد دِسْتَك چپو ها که قد دِسْتَك چپو ها قُربانگاه بُرده مُوشُد.
۲۸ اُمُو دِسْتَك چپو های دِرَاز ره از دِرَخْتِ اَکاسی تیار کد و اونا
ره قد رُوی کَشِ طِلائی پوشند. ۲۹ بعد ازو روغونِ مُقَدَّسِ مَسَح
و بُخُورِ خَالِصِ خوشبوی ره دَ و سِیلَه یگ عَطرساز جور کد.

جور کدونِ قُربانگاه بَلدِه قُربانی های سوختنی

۳۸ ۱ اُو قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره از چپوِ اَکاسی دَ شکلِ
چار کُنَج جور کد که پَنج توغی دِرَازی شی، پَنج توغی بَر شی
و سِه توغی بِلندی شی بُود. ۲ اُو دَ چار کُنَجِ ازو چار شاخ تیار
کد که قُربانگاه و شاخای شی از یگ چپو جور شُدَد و تمامِ
قُربانگاه ره قد رُوی کَشِ برونزی پوشند. ۳ بعد ازو تمامِ اَسبابِ
قُربانگاه، یعنی سَطَل ها، خاک اَنداز ها، کاسه ها، چَنگک ها
و اَتشدان ها ره از برونز جور کد. ۴ و بَلدِه قُربانگاه یگ اُجاقِ
برونزی ام تیار کد که تاهتر از لبِ قُربانگاه تا نِیمِ بِلندی شی
جای-د-جای شُد. ۵ اُو چار حَلَقَه برونزی ریختند که دَ چار کُنَجِ
اُجاقِ سخت شُد. اونا مِثَلِ خانه بَلدِه دِسْتَك چپو های دِرَاز بُود.
۶ اُو دِسْتَك چپوها ره از دِرَخْتِ اَکاسی جور کد و اونا ره قد
رُوی کَشِ برونز پوشند ۷ و اُمُو دِسْتَك چپوها ره دَ مَنه حلقه های

دُو بَغْلِ قُرْبَانِگَاهِ تیر کد تا که قد ازوا بُرده و اُورده شُنه.
خُلاصه، اُو قُرْبَانِگَاهِ رِه قد تَخْتِه ها جور کد و مَنِه شی خالی
بُود.

^۸ بعد ازو حَوْض و پایِه ها شی رِه از برونز جور کد و اُمُو برونز
رِه از آینه‌های برونزی خاتونوی که دَ دانِ درگِه خیمِه مُلاقات
خُدْمَت مُوکد، گِرِفَت.

جور کدوِنِ حَوْلِی جاییگَاهِ مُقَدَّس

^۹ بعد ازو چاردیوالی حَوْلِی رِه جور کد:

طَرَفِ جَنُوبِ حَوْلِی پَرده ها از کَتانِ نَرْم و مَیْدِه بافَت
که صد توغی دِرَازی دَشت، گِرِفْتِه شُد. ^{۱۰} اُمُو پَرده ها
بِیست سَتُونِ دَشت و بِیست پایِه برونزی، و چَنگک ها
و پُشت‌بَنَد های سَتُون ها نُقره‌یی بُود.

^{۱۱} و طَرَفِ شِمَالِ شی پَرده ها دَ دِرَازی صد توغی بُود
که بِیست سَتُونِ قد بِیست پایِه برونزی دَشت و چَنگک
های سَتُون ها قد پُشت‌بَنَد های شی از نُقره بُود.

^{۱۲} و طَرَفِ غَرَبِ شی پَرده های پَنجَاهِ توغی بُود که دَه

سُتُونِ قَدِ دَه پایه دشت و چنگک های ستون‌ها قد

پُشتبند های شی نُقره‌یی بُود.

^{۱۳} و طرفِ شَرَقِ شی یعنی طرفِ آفتو بُرُشُد پَنجَاهِ توغی

بُود.

^{۱۴} پرده های یگ طرفِ درگه پوزده توغی بُود که سه

سُتُونِ و سه پایه دشت. ^{۱۵} و پرده های دیگه طرفِ

درگه حَوَلی ام پوزده توغی بُود که سه سُتُونِ و سه پایه

دشت. یعنی پرده های ای طرف و او طرف شی یگ

رقم بُود.

^{۱۶} تمام پرده های چاردیوالی حَوَلی از کتانِ نَرَم و میده

بافت جور شُدُد. ^{۱۷} پایه های ستون‌ها از برونز بُود،

مگم چنگک ها و پُشتبند های ستون‌ها از نُقره، و سرِ

سُتُونِها قد نُقره پوشنده شُدُد. تمام سُتُونِ های

چاردیوالی حَوَلی قد پُشتبند های نُقره‌یی دَ یگدیگه

وَصَل شُدُد.

^{۱۸} پرده دَرَوَزه چاردیوالی از کتانِ نَرَم و میده بافت قد

چُوغِ های لاجوردی، آرغوانی و سُرخ رَنگ دَ وسیله

یگ گلدوزِ لایق جور شُدُد. درازی شی بیست توغی و

پلندی شی رقم پرده های چاردیوالی پنج توغی بُود

^{۱۹} که چار ستون دشت و چار پایه برونزی، و چنگا و تیرای پشت‌بند شی از نُقره بود و سر ستونا قد نُقره پوشنده شد. ^{۲۰} تمام میخ‌های جایگاه و چاردیوالی حولی از برونز بود.

مواد و حسابِ جورِ کدونِ جایگاهِ مُقدَّس

^{۲۱} اینی حسابِ موادِ جایگاه، یعنی جایگاهِ صندوقِ شهادت آسته که دَ امرِ موسیٰ ثَبِت شد و لاویا خدمت کده دَ تَی نظرِ ایتمار باچه هارون پیشوا امی کار ره انجام دَد. ^{۲۲} بِصَلَّیِل باچه اوری و نوسه حور از قبیلَه یهودا، پگ چیزای ره که خُداوند دَ موسیٰ امر کُد، جور کد. ^{۲۳} دِستیارِ ازو اهلویاب باچه آخِیسامک از قبیلَه دان بود. او دَ کارای نقاشی، طراحی و گلدوزی قد چوغِ ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ بله کتانِ نرم و میده بافت قابل و ماهر بود.

^{۲۴} تمامِ طِلائی که بلده پگِ کارای جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّس مَصْرَف شد و طِلائی هدیه مردُم بود، بیست و نه وَزنه و هفت صد و سی مِثقال دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس وَزن دشت.

^{۲۵} و نُقْرَه که از دَرَكِ سرشُماری جماعت جَم شُدُد، صد وَزَنه و

یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پَنج مِثقالِ دَ مُطابِقِ مِثقالِ

جایگاهِ مُقَدَّسِ وَزَن دَشت. ^{۲۶} از هر مَرَدِ که عُمَر شِی بیست یا

باله تر از بیست سال بُود و دَ سرشُماری حِساب شُد، فی نفر

یگ بیقع، یعنی نِیم مِثقالِ نُقره دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقَدَّسِ

جَم آوری شُد. و تعدادِ ازوا شَش صد و سِه هزار و پَنج صد و

پنجاه نفر بُود. ^{۲۷} بَلَدِه ریختونِ پایه های خَیمه مُقَدَّسِ و پایه های

سُتُونای پردِه داخلِ ازو صد وَزَنه نُقره بَلَدِه هر کُدَم ازوا. ^{۲۸} و

از یگ هزار و هفت صد و هفتاد و پَنج مِثقالِ نُقره چَنگک های

سُتُونها، پُشت بندا و رُوی کَشِ بَلِه سرِ سُتُونها جور شُد.

^{۲۹} برونزِ هدیه شُدِه هفتاد وَزَنه و دُو هزار و چار صد مِثقالِ بُود.

^{۳۰} قَد امزُو مَوادِ برونزِ اونا پایه های دَروازه خَیمه مُلاقات،

قُربانگاهِ برونزی، اُجاقِ برونزی و تمامِ سامانِ قُربانگاه ره جور

کد. ^{۳۱} امچُنان پایه های چاردیوالی حَولی و پایه های درگه

حَولی و پگِ میخ های خَیمه و تمامِ میخ های گِردوِبَرِ حَولی ره

امزُو مَوادِ برونزِ تیار کد.

۳۹^۱ از چوځ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ، اونا

کالاهای بافتگی بلده خدمتگاری جایگاهِ مُقدَّس جور کد. اونا

امچنان کالای مُقدَّس ره بلده هارون تیار کد، امو رقمیکه

خداوند دَ موسیٰ امر کدد. ^۲ ایفودِ پیشوا از طِلا و از چوځ های

لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت

جور شد. ^۳ اونا وَرَق های طِلا ره چکش زده بَرِیک کد و دَ

شکلِ تارای نازک بُرید تاکه دَ وسیله یگِ دِست دوزِ لایق دَ بَینِ

چوځ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ دَ بِلِه کتانِ نَرم کار

شُنه. ^۴ اونا بلده ایفود دُو سرشانه‌یی جور کد که دَ دُو شِنگِ

ایفود بَند موشد. ^۵ و بَند ایفود که دَ بِلِه شی بسته موشد، قد

خودِ ایفود از یگِ رَخت و یگِ جنس بُود یعنی از تارِ طِلابی و

از چوځ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و

میده بافت جور شد، فقط امو رقمیکه خداوند دَ موسیٰ امر

کدد.

^۶ و اونا دُو سنگِ عقیقِ آسمانی ره دَ قَابَک های طِلابی سخت

کد و نام های باچه های اسرائیل ره دَ رُوی ازوا نقش کد، امو

رقم که یگِ مَهر نقش موشه. ^۷ بعد ازو اونا ره دَ بِلِه دُو

سرشانه‌یی ایفود نَصَب کد تاکه سنگ های یادگاری بَلَدِه بَنی
إسرائیل بَشَه، اُمُو رَقْمِیکَه خُداوند دَ مُوسَى اَمَر کُدد.

^۸ اُو سینه-بند ره مِثَل ایفود وَری از تارِ طِلائی و چُوغ های
لاجوردی، اَرغوانی و سُرخ رَنگ و از کتانِ نَرم و میده بافت دَ
وسیلَه یگ دِست‌دوزِ لایق جور کد. ^۹ اُو دَ شَکْلِ چارکُنَج بُود و
اونا اُو ره دُو قَت کد که دِرازی شی یگ قَریش و بَر شی ام
یگ قَریش و دُو قَت بُود. ^{۱۰} اونا دَزُو چار قطار سنگ نَصَب
کد: دَ قطارِ اوّل عَقِیقِ جِگری، یا قُوتِ زَرَد و زَمَرْد؛ ^{۱۱} دَ قطارِ
دوّم فیروزه، یا قُوتِ نیلی و اَلماس؛ ^{۱۲} دَ قطارِ سِوَم سنگِ
یَمانی، عَقِیقِ آوی و لعلِ کَبُود؛ ^{۱۳} و دَ قطارِ چارُم زَبَرَجِدِ زَرَد،
عَقِیقِ آسمانی و یِشم. پگ شی دَ قَابَکِ های طِلائی نَصَب
شُدُد. ^{۱۴} تَعَدادِ سَنگا دَ مُطابِقِ تَعَدادِ نام های باچه های
إسرائیل دوازده سنگ بُود و نامِ هَر کُدَمِ ازوا دَ بِلَه یگ سنگ
نَقش شُدُد، رَقْمی که دَ مَهرِ نَقشِ مُوشه و هَر کُدَمِ ازوا قَد نام
خُو از یکی امزُو دوازده طایفه اِسرائیل نُمایندگی مُوکد. ^{۱۵} اونا
دَ بِلَه سینه-بند زنجیرای بافته شُدِه ره رَقْمِ رِیسپو اَلّی از طِلائی
خالص جور کد. ^{۱۶} اونا دُو قَابَکِ طِلائی و دُو حَلَقَه طِلائی جور
کد. پس اُمُو دُو حلقه ره دَ دُو لَبِ سینه-بند محکم کد. ^{۱۷} بعد

ازو امو دُو زنجیرِ طَلایی ره دَ دُو حَلَقَه که دَ دُو لبِ سینه-بند
 نَصَب شُدَد، بسته کد ^{۱۸} و دُو سرِ دِیگِه اَمزُو دُو زنجیر ره دَ دُو
 قَابَک نَصَب کد، و امو دُو قَابَک ره دَ دُو شَانِه ایفود دَ پیشِ
 رُوی محکم کد. ^{۱۹} بعد ازو اونا دُو حَلَقَه طَلایی دِیگِه جور کد
 و اونا ره دَ دُو گوشه سینه-بند که دَ لبِ طرفِ داخلِ ایفود بُود،
 سخت کد. ^{۲۰} اونا بسم دُو حَلَقَه طَلایی دِیگِه جور کد و اونا ره
 دَ تینه حِصّه سرشانهیی دَ پیشِ رُوی ایفود، نزدیکِ درز شی کم
 ذره باله تر از بندِ ایفود سخت کد. ^{۲۱} بعد ازو اونا حلقه های
 سینه-بند ره قد یگ فیتِه لاجوردی رنگ دَ حلقه های ایفود
 بسته کد تا که دَ بله بندِ ایفود قرار دشته بشه و سینه-بند از
 ایفود جدا نشنه، امو رقمیکه خداوند دَ موسیٰ امر کدد.

^{۲۲} او امچنان پیرونِ ایفود ره مَکَمَل از چوغِ لاجوردی رَنگ دَ
 وسیله یگ تانسته باف جور کد. ^{۲۳} بلده جای سر شی، دَ
 غول، یگ سُلَاح تیار کد و گرداگردِ جاغه شی ره مثلِ زَرّه قِیغ
 شُدِه جور کد تا که پاره نشنه. ^{۲۴} دَ قِیغِ دامونِ پیرو اونا قد چوغ
 های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از تارای کتانِ نرم
 ثوپک ها دَ شکلِ اَنار جور کد. ^{۲۵} اونا امچنان زَنگوله ها ره از
 طَلایِ خالص جور کد و امو زَنگوله ها ره دَ بینِ ثوپک های

أَنَارَ دَ قِيعِ دَامُونِ پيرو اوزو کد؛ یعنی دَ گِرْدَاگِرْدِ دَامُونِ پيرو دَ
بَيْنِ هَر دُو ثُوپَكِ اَنَارِ يَگِ زَنگولِه اوزو کد: ^{۲۶} يَگِ زَنگولِه و
يَگِ ثُوپَكِ اَنَارِ، يَگِ زَنگولِه و يَگِ ثُوپَكِ اَنَارِ، دَ گِرْدَاگِرْدِ
دَامُونِ پيروِنِ کِه بَلَدِه خِدْمَتِ کِدو پوَشِيْدِه مُوَشِد اوزو بُوْد، اُمُو
رَقْمِيکِه خُداوَنَد دَ مُوسَى اَمْرَ کُدُد.

^{۲۷} اُونَا بَلَدِه هَارُونِ و باچِه هَايِ شِي پيروِنَا رِه دَ وَسِيْلِه يَگِ
تَانِسْتِه بَا فِ از کَتَانِ نَرَمِ، ^{۲۸} لُونِگِي رِه از کَتَانِ نَرَمِ، کولِه هَايِ
نُورِبِنْدِ رِه از کَتَانِ نَرَمِ و زيرِ پوَشِي رِه از تِکِه کَتَانِ نَرَمِ و مِيْدِه
بَا فِ ت جَوْر کِد. ^{۲۹} و کَمْرَبَسْتِه رِه از کَتَانِ نَرَمِ و چُوغِ هَايِ
لَا جَوْرْدِي، اَرغَوَانِي و سُرَخِ رَنگِ دَ وَسِيْلِه يَگِ گُلْدُوَزِ لَائِقِ جَوْر
کِد، اُمُو رَقْمِيکِه خُداوَنَد دَ مُوسَى اَمْرَ کُدُد.

^{۳۰} اَخْرِيکَارِ اُونَا نِشَانِ نِيْمِ تَاجِ مُقَدَّسِ رِه از طِلَّايِ خَالِصِ جَوْر کِد
و اُمُو رَقْمِيکِه يَگِ حَکَاکِ اَنگِشْتَرِي هَا رِه نَقْشِ مُونِه، ايني
کَلِمِه هَا رِه دَ رُوِي شِي حَکِ کِد: «وَقَفِ شُدِه خُداوَنَد.» ^{۳۱} و
اُونَا اُمُو نِشَانِ رِه قَدِ يَگِ فَيْتِه لَا جَوْرْدِي رَنگِ دَ بِلِه لُونِگِي
بَسْتِه کِد، اُمُو رَقْمِيکِه خُداوَنَد دَ مُوسَى اَمْرَ کُدُد.

^{۳۲} پَسِ پَگِ کَارَايِ جَايگَاهِ يَعْنِي خِيْمِه مُلَاقَاتِ تَكْمِيْلِ شُدِ و

بَنِي إِسْرَائِيلَ پَک چيزا ره اُمُو رَقْم که خُداوند دَ مُوسَى اَمْر
 کُدُد، دَ اَخِر رَسَنَد. ^{۳۳} و اُونَا جايگاه ره پيش مُوسَى اُورِد: خيمه
 و تمام اَسباب شى ره قد چَنگک ها، چيو هاي چارتراش،
 پُشت بَنَدَا، سَتُون ها و پايه هاي شى؛ ^{۳۴} پوش هاي پوستِ سُرَخ
 شُدِه قُوچ قد پوش هاي پوستِ نَرَم-و-قِيمَتِي و پردِه مُقَدَّسَتَرِين
 جاي؛ ^{۳۵} صَنَدُوقِ شَهَادَتِ ره قد دِسْتَك چيو هاي دِرَاز و جاي
 کِفَارِه يعنی سرپوشِ صَنَدُوقِ؛ ^{۳۶} ميز و تمام ظرفاي شى ره قد
 نَانِ حُضُورِ خُداوند؛ ^{۳۷} چِراغدانِ طِلَّايِ خَالِصِ ره قد چِراغاي
 قَطَارِ چينده شُدِه و تمام اَسبابِ شى و روغو بَلَدِه روشني شى؛
^{۳۸} قُرْبانگاهِ طِلَّايِي، روغونِ مَسَحِ، بُوخُورِ خوشبُوي و پردِه درگِه
 خيمه ره؛ ^{۳۹} قُرْبانگاهِ برونزي ره قد اُجَاقِ برونزي و دِسْتَك چيو
 هاي دِرَازِ اَزُو و ديگِه اَسبابِ شى؛ حَوْضِ ره قد پايه شى؛
^{۴۰} پردِه هاي چارديوالي حَوْلِي ره قد سَتُون ها و پايه هاي شى؛
 پردِه درگِه حَوْلِي ره قد ريسپونا و ميخ هاي شى و پَگِ اَسبابِ
 شى بَلَدِه خِدْمَتِ کَدُو دَ جايگاه يعنی خيمه مُلَاقَاتِ؛ ^{۴۱} اَمِچُنَانِ
 کالاي بافته شُدِه ره بَلَدِه خِدْمَتِ کَدُو دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ،
 يعنی کالاي هاي مُقَدَّسِ ره بَلَدِه هَارُونِ پيشوا و کالاي ها ره بَلَدِه
 باچه هاي شى بخاطرِ خِدْمَتِ پيشوايي. ^{۴۲} اُمُو رَقْمِيکِه خُداوند
 دَ مُوسَى اَمْر کُدُد، بَنِي إِسْرَائِيلَ تمامِ کارا ره عملي کد و ^{۴۳}

مُوسَىٰ تَمَامِ كَارَايِ اِنْجَامِ شُدِه رِه تُوخ كد و دِيد كِه اُونَا پِگ
شِي رِه دَ مُطَابِقِ تَوْرِه خُداوند پُوره كده. پَس مُوسَىٰ اُونَا رِه
بَرَكَت دَد.

اِيسْتَلْجِي كَدونِ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ

٢٠. بعد از و خداوند د موسى گفت: ^٢ "د روز اول ماه
اول، جاىگاه يعنى خيمه ملاقات رِه اِيسْتَلْجِي كُو ^٣ و صندوقِ
شهادت رِه د اُونجى بيل و بعد از و پرده مُقَدَّسْتَرِينِ جَاى رِه
پيش روى شى اوزو كُو. ^٤ ميز رِه د خيمه بِيَرِ و اسباب شى رِه
د بله از و د ترتيب بچى و چراغدان رِه ام داخل آورده چراغى
شى رِه برابر كُو. ^٥ قربانگاهِ طَلَايِي رِه بلده بخورِ خوشبوى
روى د روى صندوقِ شهادت بيل و پرده درگه جاىگاه رِه اوزو
كُو. ^٦ قربانگاهِ قربانى سوختنى رِه پيش درگه جاىگاه يعنى
خيمه ملاقات جاي-د-جاي كُو ^٧ و حوض رِه بين خيمه ملاقات
و قربانگاه بيل و د منه از و آو شيو كُو. ^٨ گرداگردِ حولى رِه
پرده بگير و پرده درگه حولى رِه ام د جاي شى اوزو كُو.
^٩ روغونِ مَسَحِ رِه بگير و جاىگاه رِه قد تمام چيزاي كِه د منه
شى آسته و قد تمام اسباب شى مَسَحِ كده تقديس كُو و او

پاک موشه. ^{۱۰} پس ازو قُربانگاهِ قُربانی سوختنی ره قد پگ
 أسباب شی مَسَح کده قُربانگاه ره تقدیس کو و قُربانگاه بیخی
 مُقَدَّس موشه. ^{۱۱} امچنان حوض و پایه شی ره مَسَح کده
 تقدیس کو. ^{۱۲} بعد ازو هارون و باچه‌های شی ره دَ دانِ خیمه
 مُلاقاتِ بَیر و اونا ره قد آو غُسلِ بَدی ^{۱۳} و هارون ره قد
 کالاهای مُقَدَّس بپوشن و او ره مَسَح کده تقدیس کو تاکه او
 بحیثِ پیشوا مَره خدمت کنه. ^{۱۴} اوخته باچه‌های شی ره بَیر و
 پیروناى ازوا ره دزوا بپوشن. ^{۱۵} اونا ره ام مَسَح کو، امو
 رقمیکه آته ازوا ره مَسَح کدی، تاکه اونا ام بحیثِ پیشوایو
 مَره خدمت کنه. مَسَح شُدونِ ازوا دَ مقامِ پیشوایی بلده دایم
 آسته و دَ تمامِ نسلِ های ازوا ادامه پیدا مونه. ^{۱۶} ” و موسیٰ
 پگ چیزا ره امو رقم که خُداوند دَزشی امر کُدد، دقیقِ امو رقم
 انجام دَد.

^{۱۷} پس دَ ماهِ اوّلِ سالِ دوّم، دَ روزِ اوّلِ ماه، جایگاهِ مُنظَمِ باله
 شُد ^{۱۸} یعنی موسیٰ جایگاه ره باله کد: او پایه‌های شی ره
 شند و چپو‌های چارتراش شی ره محکم کد، پُشت‌بندِ های
 ازوا ره بند و ستونای شی ره ایستلجی کد. ^{۱۹} بعد ازو خیمه
 ره بله جایگاه اوار کد و پوشِ خیمه ره دَ سرِ ازو کَش کد، امو

رقميکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد. ^{۲۰} اُو امو دُو لَوَحِ شهادتِ
 ره دَ مَنِه صندوقِ ايشت و دِستک چيو هاي دِراز ره دَ حلقه هاي
 صندوقِ جاي-د-جاي کد و جاي کِفاره يعني سر پوشِ صندوقِ
 ره بَلِه شي ايشت. ^{۲۱} بعد ازو صندوقِ شهادتِ ره داخلِ جايگاه
 اُورد و پرده مُقدَّسترين جاي ره اوزو کده دَ پيشِ رُوي شي کَش
 کد، امو رقميکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد. ^{۲۲} اُو امچنان ميز
 ره دَ خيمه مَلاقات اُورده طرفِ شَمالِ خيمه بُرو از پرده که دَ
 پيشِ رُوي صندوقِ بُود، جاي-د-جاي کد ^{۲۳} و نانِ مُقدَّس ره دَ
 بَلِه شي دَ حُضُورِ خُداوند ايشت، امو رقميکه خُداوند دَ موسیٰ
 امر کُدد. ^{۲۴} اُو چراغدان ره داخلِ خيمه مَلاقات رُوي دَ رُوي
 ميز طرفِ جَنُوبِ جايگاه ايشت ^{۲۵} و چراغاي شي ره دَ حُضُورِ
 خُداوند روشو کد، امو رقميکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد.
^{۲۶} اُو قُربانگاهِ طِلايي ره ام دَ خيمه مَلاقات پيشِ رُوي پرده
 ايشت ^{۲۷} و دَ بَلِه شي بُخورِ خوشبُوي ره سوختنده دُود کد، امو
 رقميکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد. ^{۲۸} بعد ازو پرده درگه
 جايگاه ره اوزو کد ^{۲۹} و قُربانگاهِ قُرباني سوختني ره پيشِ درگه
 جايگاه، يعني خيمه مَلاقات ايشت و دَ بَلِه شي قُرباني
 سوختني و هديه غَلّه-و-دانه ره تقدِيم کد، امو رقميکه خُداوند
 دَ موسیٰ امر کُدد. ^{۳۰} بعد ازو حَوضِ برونزي ره دَ مابينِ خيمه

ملاقات و قربانگاه ایشت و دَ مِنْه ازو بلده شُشت-و-شوی آو شیو کد ^{۳۱} و موسیٰ، هارون و باچه‌های شی دِست و پایای خُو ره قد آو ازو شُشت. ^{۳۲} هر وختیکه اونا دَ خیمه مُلاقات داخل مُوشد و یا نزدیکِ قربانگاه میمد، اوّل خود ره مُوششت، امو رقمیکه خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد. ^{۳۳} بعد ازو چاردیوالی ره دَ گرداگرد جایگاه و قربانگاه جای-د-جای کد و پرده درگه حولی ره آوزو کد. دَمزی رقم موسیٰ کار ره تکمیل کد.

جلالِ خُداوند

^{۳۴} پس آور خیمه مُلاقات ره پوشند و جلالِ خُداوند جایگاه ره پُر کد ^{۳۵} و موسیٰ نَتَنست دَ خیمه مُلاقات داخل شنه، چراکه آور دَ بله شی تاه شُد و جلالِ خُداوند جایگاه ره پُر کُدد. ^{۳۶} دَ تمامِ سفرای بنی اسرائیل، هر وختیکه آور از بله جایگاه باله مُوشد، اونا کوچ مُوکد. ^{۳۷} ولے اگه آور از بله جایگاه باله نَمُوشد، اونا تا روزِ باله شُدون شی ره کوچ نَمُوکد، ^{۳۸} چراکه آور خُداوند از طرفِ روزِ دَ بله جایگاه موجود بُود و دَ وختِ شاو آتَش دَ بَینِ آور و جُود دَشت و دَ نظرِ پگِ قومِ اسرائیل دَ تمامِ سفرای شی معلوم مُوشد.

سوال داريد؟ +1 807.700.6090

آزرگي © afghanbibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.